

Flacăra

Magazin ilustrat fondat în 1911

● nr. 3/2001 ● 84 pagini ● 19.800 lei

DEZVĂLUIRILE DE ULTIMĂ ORĂ ALE GENERALULUI PACEPA

*OAMENI CARE
S-AU NĂSCUT
A DOUA OARĂ*

*PRIMUL DETECTOR
DE MINCIUNI
PRIVAT DIN ROMÂNIA*

*CATRINEL A GĂSIT
DRUMUL SPRE INIMA
LUI LUCIAN VIZIRU*

RALUCA MOIANU

PACIFICATOAREA

107T

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 71 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 108 MHz
- Max. resolution 1280 x 1024
- Recom. resolution 1024 x 768
- MPR-II Low Emission
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™

109B

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 97 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

107B

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 92 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™

109P

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Grille pitch 0.24 mm uni-pitch
- Tube type Aperture grille, Real Flat, High
- Horizontal scanning 30 - 111 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 261 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- Auto Calibrate
- USB Hub option type: PCUH411

LightFrame™

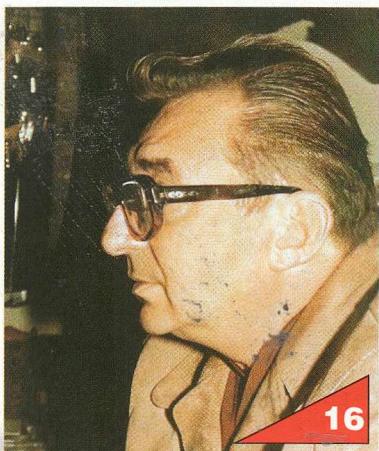
INTRAROM

**Societate românească
producătoare de echipamente
electronice de telecomunicații**

Str. FABRICA DE GLUCOZĂ 17,
BUCUREȘTI, sector 2, ROMANIA
Tel.: (401) 204.02.46,
Fax: (401) 204.02.45
E-mail: office@intrarom.ro

6

16

24

61

64

Foto coperta 1 este realizată
pentru FLACĂRA de Dana IRIMIA.
Make-up JANINE, vestimentație LEVINTZA.

DOSAR

6

Oameni care s-au născut a doua oară

INTERVIU

16

George Arion în dialog cu generalul Ion Mihai Pacepa

SPECTACOL POLITIC

19

Ieșirea din scenă a ultimului mohican

MEDICINĂ

22

DEZVĂLUIRI

24

Eterna și fascinantă mizerie a Bucureștiului

REPORTAJ

28

Detectorul de sinceritate

PROTECȚIA MEDIULUI

34

Danemarca a înființat primul Minister al Mediului în anul 1971

EXTERNE

39

Shalom? Sharon!

DESTĂINUIRI... RALUCA MOIANU

42

„Numai experiența ne învață“

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

48

MAȘINA DE SCRIS

50

ARHIPELAGUL LITERELOR

52

MUZICĂ

53

TEATRU

54

FILM

56

Regula jocului

Ziua a 6-a

PLASTICĂ

59

TOP

60

PROFIL

61

Elvira Deatcu: „Aspectul exterior nu e întotdeauna ceea ce mă reprezintă“

LOVE STORY

64

Catrinel a găsit drumul spre inima lui Lucian

AMINTIRI

68

Carmen Stănescu: „Eram frumoasă de cădea lumea pe jos“

BLITZ

72

SPORT

74

CRONICĂ MĂRUNTĂ

78

HOROSCOP

81

DIVERTISMENT

82

O statistică dată de curând publicității situează România la 35 de ani în urma celei mai slab dezvoltate țări din Uniunea Europeană.

CLASAMENTUL RUȘINII

Dacă lucrurile s-ar prezenta așa, încă ar fi bine. Românii și-ar sufleca mânecile și s-ar apuca de treabă propunându-și să elimine, într-un anumit interval de timp, decalajul existent. Într-o țară ca Japonia, de pildă, o astfel de încercare ar fi încununată de izbândă. Din păcate însă, între România și țările dezvoltate s-a creat o prăpastie cu mult mai mare. Ea este mai greu de măsurat, ținând de mentalitatea unui popor pe care conducătorii lui nevrednici l-au lingușit, dorind să-i obțină sprijinul și să-l țină mai ușor sub ascultare. Decenii la rând i s-a spus că este cel mai drept, cel mai cinstit, cel mai harnic, cel mai pașnic, cel mai tolerant. Așa să fie oare? Cel mai cinstit? Numărul hoților de buzunare, al hoților de mașini, al jefuitorilor din case, ca să nu mai vorbim și despre „marii găinari” care, prin „inginerii financiare” au ruinat și ruinează bănci, falimentează întreprinderi, acumulând averi fabuloase, crește pe zi ce trece. Cel mai cinstit și mai drept? Un studiu al Băncii Mondiale arată că Vama, Justiția, FPS și Parlamentul sunt instituțiile cele mai corupte din societatea românească. În imediata lor apropiere se află Poliția, ministerele și Guvernul.

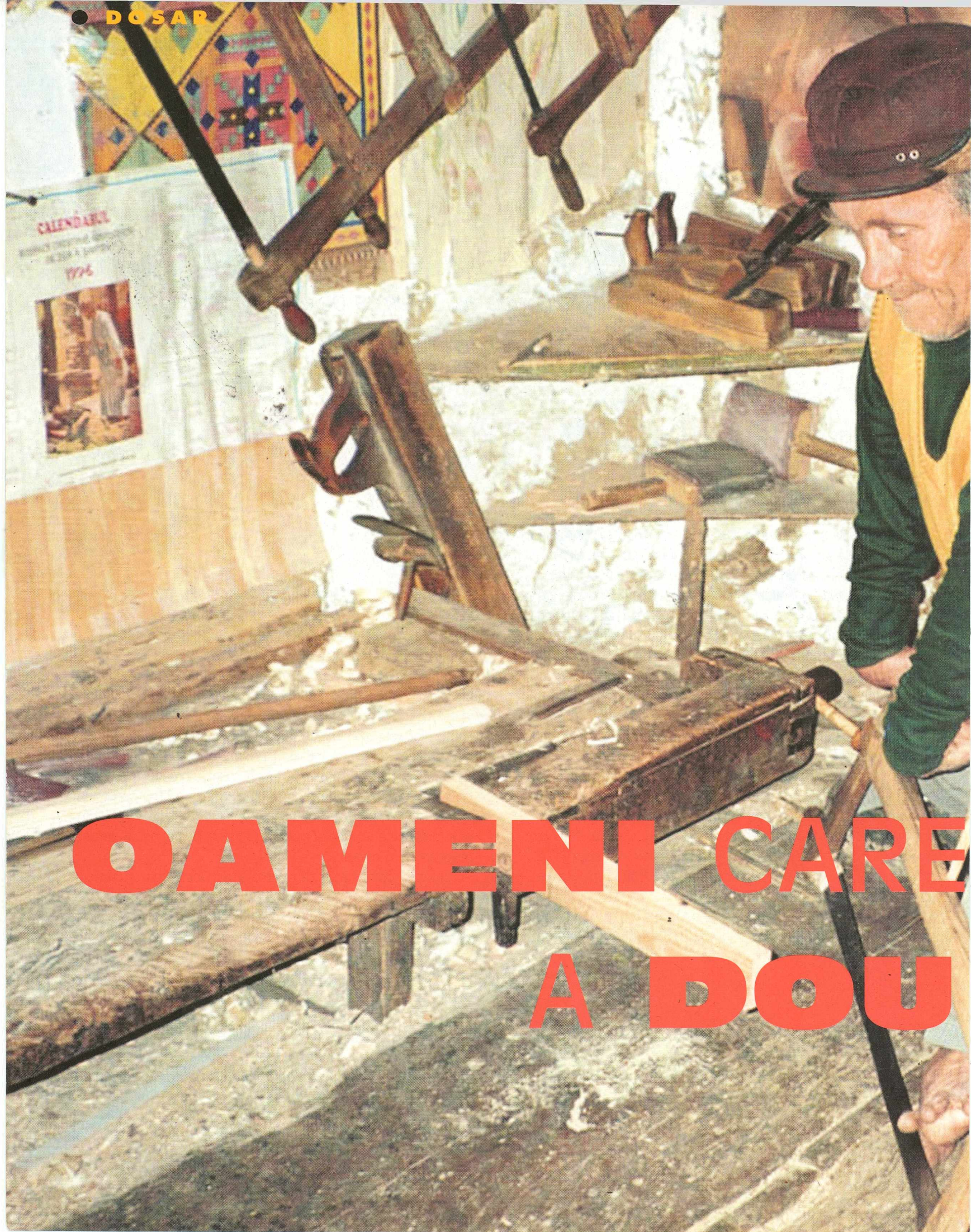
Citești concluziile halucinante al acestui studiu și nu mai înțelegi nimic din ceea ce se întâmplă în jurul tău, câtă vreme

aproape toți cei care ar trebui să vegheze la destinul țării tale poartă un stigmat rușinos – pot fi cumpărați, pot fi mituiți. Cel mai tolerant popor? Asta n-o mai crede de multă vreme nimeni, dihonnia care e întreținută cu grijă între fiii aceleiași patrii se poate manifesta oricând în forme violente. Poporul cel mai pașnic? Numărul criminalilor este și el într-o creștere spectaculoasă. Cel mai harnic popor? E-adevărat, nu sunt puțini cei care, indiferent unde lucrează, se spetesc muncind. Dar nu cumva prea mulți așteaptă să le pice totul de-a gata? Cel mai înțelept popor? Dar ce înțelepciune poți să descoperi, de pildă, în reacțiile înfierbântate și stupide provocate de istoria maidanezilor, de parcă însuși destinul nației ar fi fost în joc?

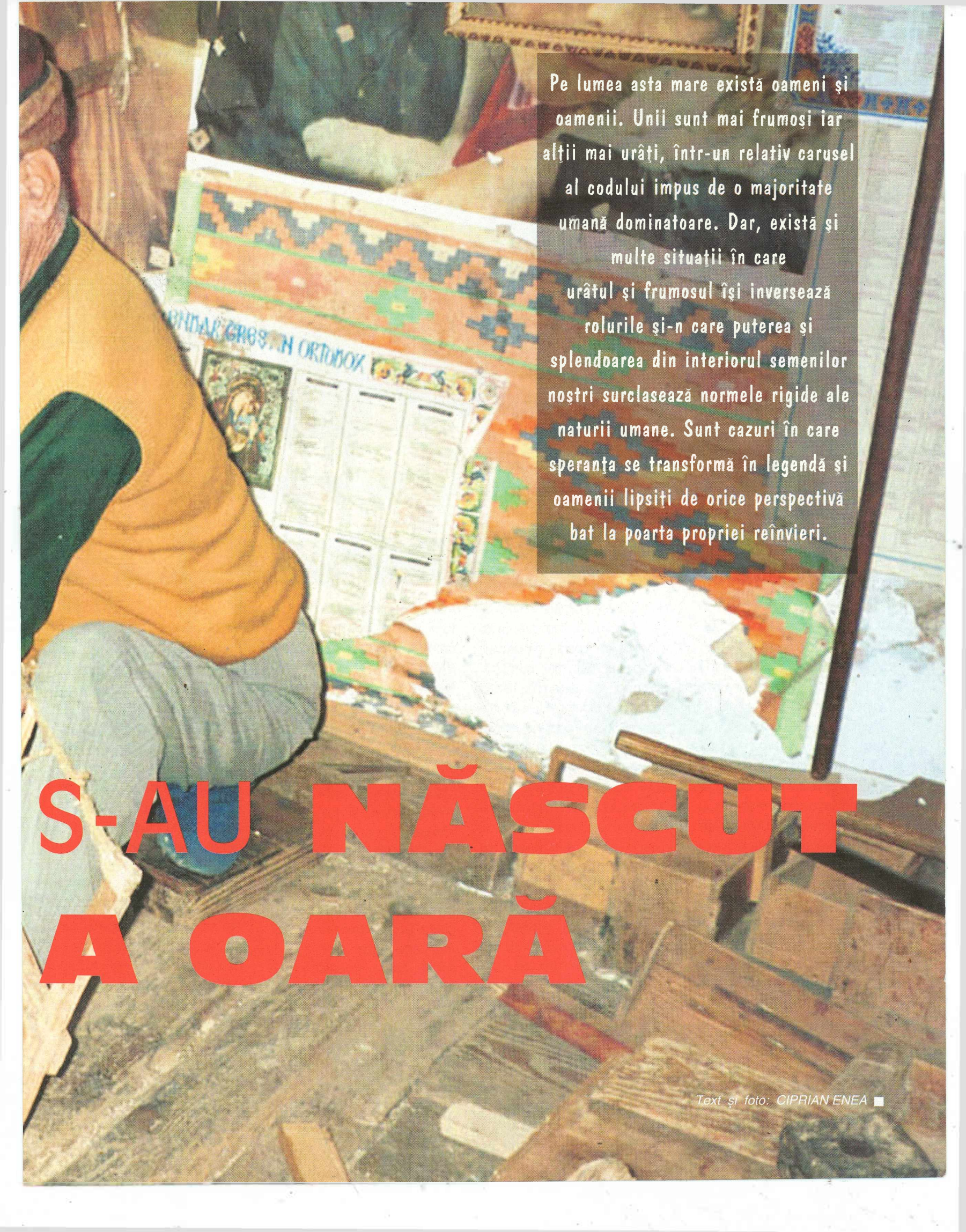
Și totuși, dacă statele dezvoltate ar rămâne, printr-un miracol, într-o stagnare de 35 de ani, încă ar fi bine. Cu chin, România le-ar ajunge din urmă. Dar asta ține de poveste. Mai mult, Occidentul va continua să cunoască o evoluție și mai rapidă decât noi.

România are, însă, un mare noroc. Din nou, acesta se numește Albania. Care se află la 70 de ani în urma celei mai dezvoltate țări din Uniunea Europeană. Ar fi interesant însă de aflat cum stă și cu mentalitatea poporului albanez. S-ar putea – cine știe? – ca românii să aibă surprize...

Serge Brion

**OAMENI CARE
A DOU**

Pe lumea asta mare există oameni și oameni. Unii sunt mai frumoși iar alții mai urâți, într-un relativ carusel al codului impus de o majoritate umană dominatoare. Dar, există și multe situații în care urâtul și frumosul își inversează rolurile și-n care puterea și splendoarea din interiorul semenilor noștri surclasează normele rigide ale naturii umane. Sunt cazuri în care speranța se transformă în legendă și oamenii lipsiți de orice perspectivă bat la poarta propriei reînvieri.

S-AU NĂSCUT A OARĂ

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

UN OM FĂRĂ MAINI TAIE LEMNE, CREȘTE ANIMALE, FACE CĂRĂUȘIE ȘI CĂLĂREȘTE SINGUR

LA 9 ANI M-AU TRĂSNIT 15.000 DE VOLȚI

Ioan Grunță s-a născut în satul Jieț, cu 49 de ani în urmă, într-o zi din zodia Berbec (20 martie). Până la vârsta de 9 ani Ioan nu se deosebea cu nimic de ceilalți tovarăși ai săi de joacă. Într-una din zile, gașca de puștani juca „de-a v-ați ascunselea”. Micuțului Grunță i-a venit ideea de a se cocoța taman în vârful unui stâlp înalt de tensiune care trecea prin apropierea grădinii familiei sale. Această „inspirație” fatidică avea să-i marcheze într-un mod crud tot restul vieții. În timp ce se afla aproape de vârful stâlpului de fier cei 15.000 volți transmiși prin firele de înaltă tensiune l-au trăsnet pe băiat și l-au aruncat fără cunoștință în iarbă. La scurt timp Ionel a fost găsit de una dintre verișoarele sale, care a

alertat imediat familia. Părinții săi l-au dus cu mocănița (tren mic, folosit la transportul minereului) la spitalul cel mai apropiat. Doctorilor nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să constate că micuțul pacient suferise arsuri pe tot corpul, că avea capul crăpat și genunchiul dislocat. Ioan Grunță a stat atunci în comă timp de trei săptămâni, zbătându-se între viață și moarte. Când și-a revenit cu greu, pentru a-i salva viața medicii au fost nevoiți să-i amputeze mâna stângă din umăr și pe cea dreaptă din apropierea cotului. După 6 luni copilul s-a întors acasă, dar nimic nu avea să mai fie pentru el așa ca înainte. Era un băiețel de aproape 10 ani, lipsit de mâini și cu pielea cârpăcită de implanturi care îi ascundeau arsurile. Îl speria totul în jurul său și nu suporta gândul că nu va

mai putea face nimic fără ajutorul părinților săi. Timp de aproape o lună a trăit parcă în altă lume, după care, încetul cu încetul, a început să-și reclădească viața.

OPT ANI CU O FEMEIE

„Mai întâi am învățat să mănânc singur, apoi să mă îmbrac singur și tot așa, își amintește nea Grunță. N-am avut încotro din cauză că munca asta, a țaranului, nu prea mai lasă timp și de altceva. Părinții mei plecau dimineața la câmp și se întorceau seara... Am făcut doar doi ani de școală; cât să știu să scriu și să citesc, dar acum îmi pare foarte rău că n-am continuat cu învățătura. Înainte de accident aveam cele mai mari note din clasă la caligrafie. Dar, după ce m-am întors de la spital, îmi venea foarte greu să mai merg

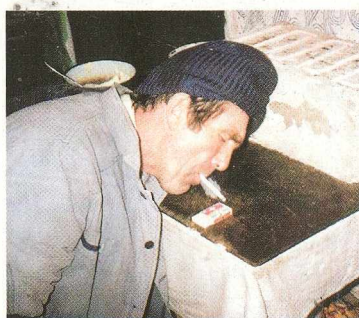
la școală. Până la urmă timpul a trecut, eu am crescut așa cum m-a ajutat Dumnezeu și, așa cum erau pe atunci legile, am intrat în producție. Mai întâi am lucrat ca paznic la un azil de bătrâni, apoi m-au pus portar la o fabrică de mobilă. Mi-am purtat și eu crucea cum am putut. Pe la vreo 32 de ani am cunoscut o femeie cu care m-am plăcut foarte mult. Ea lucra ca spălătoreasă și era cu trei ani mai mare decât mine. Avea un copil dintr-o căsătorie anterioară, dar noi ne înțelegeam bine. Am stat cu ea aproape opt ani de zile, dar până la urmă ne-au despărțit părinții femeii. Nu i-au dat voie să se căsătorească niciodată cu mine pentru că pierdea pensia alimentară a copilului. N-am mai văzut-o de aproape 10 ani de zile. Trăiește într-un sat de prin apropiere, dar mai multe nu mai știu de-spre ea.”

ÎMI ȚIN SINGUR GOSPODĂRIA

Ioan a lucrat timp de 10 ani de zile, de pe urma cărora astăzi mănâncă o pensie de 700.000 lei. Din 1989 tatăl său a murit și nea Grunță trăiește în bătrâna casă părintească doar împreună cu mama sa, o femeie trecută de 70 de ani, care-l ajută la treburile casnice. Așa lipsit de mâini cum este, face toată treaba din curte. Când am intrat prima oară la el în ogradă l-am găsit spărgând lemne cu toporul. Era îmbrăcat într-o salopetă decolorată de vreme, care cândva fusese albastră. Mâneca stângă a hainei spânzura din umăr și era fluturată de vânt la întâmplare în timp ce de mâna dreaptă (atât cât era aceasta), atâma un topor. La început nu înțelegeam prea bine cum poate un om fără mâini să taie lemne. Privindu-l mai de aproape am observat că de la cot în jos, spre locul în care ar fi trebuit să fie antebrațul, Ioan avea un mic ciot de mână, nu mai mare de 10 centimetri, cu ajutorul căruia mânua coada toporului... Pe acel ciot el își înfășurase o porțiune uzată dintr-o curea îngustă, din piele de porc, cu care agăța coada toporului. În acest mod lua naștere un fel de pârghie stranie cu două puncte de sprijin. Fiecare înălțare a toporului deasupra capului îl solicita în mod deosebit pe omul fără mâini din fața mea, dar lovitura era dată cu sete și îndârjire. Ioan Grunță spărgea lemnele în fața mea, mecanic, „așezat” și fără să greșască, făcându-mă să mă gândesc la un sofisticat mecanism care funcționează fără greșală. Vrând să ne demonstreze că el chiar poate să facă treabă și că nu este doar un tăietor de lemne „figurant”, nea Grunță ne duce în hambar și ne arată o stivă mare de bușteni tăiați, ordonați de mâna lui. Apucă un butuc mare, de lemn, și ne dă voie să-i facem o fotografie cu el la subraț. Îmi vine greu să realizez prin ce miracol al naturii un om lipsit de

Ioan Grunță străduindu-se
să-și aprindă o țigară

antebraț și de palme poate să mânuiască atât de ușor și cu un singur ciot de mână butucii groși pentru foc. Dar fac fotografia, tac și-mi văd mai departe de reportaj...

APRINSUL ȚIGĂRII ÎN 7 TIMPI

În momentul de față Ioan pare împăcat cu soarta sa: „Eu sunt conștient de faptul că

Fiul și mama tăind lemne cu ferăstrăul

situația mea este înfiorătoare, dar nu am ce să fac. Sufăr foarte mult când văd că oamenii din jurul meu au două mâini și pot face atât de multe lucruri cu ele în timp ce eu stau și mă chinui pentru orice mărunțiș. Asta

m-a tras înapoi toată viața, dar nu pot acuza pe nimeni. Așa mi-a fost soarta. Nu prea îmi fac planuri de viitor că nu am de ce. Eu și maică-mea trecem printr-o perioadă foarte grea. Anul trecut treburile țaranului au mers prost

și lumea a rămas fără mâncare la animale. Același lucru mi s-a întâmplat și mie și din această cauză am fost nevoit în toamnă să vând oile că nu aveam cu ce să le țin. Am mai rămas doar cu un cal. Cu el car lemne la săteni sau fac alte munci, în funcție de ce are lumea nevoie. Maică-mea face și ea, săraca, ce poate, mă ajută cum poate, dar îi e tare greu. E bătrână și bolnavă. Acum câțiva ani paralizase complet, dar și-a revenit. Ea pune mâna și trage coți la cot cu mine la ferăstrăul ăla mare cu care tăiem butucii pe capră și câte și mai câte nu face. Mie la viața mea nu mi-a plăcut să fiu vagabond, să nu știu de casă și să bat toată ziua străzile. Nu suport nici măcar să mă uit la televizor sau să ascult la radio. Nu am răbdare și simt tot timpul nevoia să fac ceva. Dimineața, la 6-6.30 sunt în picioare și mă

apuc de treabă."

Pentru a fi cât mai obiectivi l-am urmărit pe nea Grunță cum și ce face într-o zi obișnuită de muncă. În ansamblu, el se comportă ca un om obișnuit: descuie lacătul beciului de unde scoate murături, face curat în grajd, înhamă calul la căruță sau chiar îl călărește. Încalecă aruncându-se mai întâi, ca-ntr-un plonjon, pe spinarea animalului și echilibrându-se, asemeni unei legături de desagi, de-o parte și de alta a calului. Abia după această operațiune unul din picioarele lui Grunță încalecă animalul, iar corpul este ridicat în poziția verticală, specifică unui călăreț. Lacătul de la beci îl deschide învârtind cheița cu ajutorul gurii. Până și câinele îl mângâie altfel decât noi toți. Se apropie de el și se apleacă mult „de șale în față”, după care își lasă „ciotul” mâinii drepte să se

Grunță la picioarele stâlpului de pe care a coborât fără mâini

balanseze deasupra capului animalului. Nici aprinsul țigării nu este lipsit la Ioan Grunță de „spectacol”. O astfel de operațiune necesită nu mai puțin de 7 timpi: 1. Se apucă chibritul cu „puțina mână validă” și se aduce aproape de marginea mesei. 2. Se deschide cutia de chibrituri cu gura. 3. Se „apucă” pachetul de țigări cu mâna. 4.

Se scoate o țigară și se pune pe masă. 5. Se aprinde chibritul cu gura și se așază aprins pe cutia unde se află celelalte bețe (cu jumătatea arzândă în afara cutiei). 6. Se ia țigara în gură și se aprinde de la chibrit. 7. Se suflă pe lângă țigara aflată în gură și se stinge chibritul, ca să nu ia foc întreaga cutie.

UN ORB ABSOLVENT DE FILOSOFIE VINDE CĂRȚI DE UNUL SINGUR

În Moneasa trăiește un orb care a citit cât toată comuna la un loc. În ciuda handicapului său, a absolvit filosofia și a adunat de-a lungul timpului o impresionantă colecție de cărți (peste 30.000 de volume), dintre care unele datează din anii 1700–1800. În plus, el are cea mai dotată librărie de pe o rază de aproape 50 de kilometri, situată într-o tarabă și vinde cărți de unul singur fără să-i fie teamă de hoți.

TĂRĂMUL UITAT DE LUME

Moneasa e o stațiune balneo-climaterică din Arad, pierdută în pădurile de la poalele Apusenilor. Unica sursă de venit a locuitorilor o reprezintă turismul, practicat pe durata verii sau în zilele nelucrătoare ale iernilor înzăpezite. Cu toate acestea, telefoanele în Moneasa sunt puține, iar ziarele nu ajung până aici. Singurul post

de televiziune care emite până în stațiunea mai sus amintită este România 1. Locuitorii comunei au o viață aparte, cu legi proprii, dictate nu atât de bani, cât de personalitatea individului. La Moneasa, în nopțile prea senine sau în cele foarte întunecoase, abundă povestirile cu strigoi și lupi cu dinți de aur, care nu sunt altceva decât bărbați blestemați de femei – nu puține în zonă – ce se pricup la vrăji. Fiecare anotimp are

aici personalitatea lui. Primăvara, copiii monesenilor fugăresc iezii de căprioare prin pădurile ce încep de lângă gardul din fundul curții. Vara abundă în fructe de pădure. Toamna te pricopsești cu câte un cerb în ogradă. Iar iarna își trimite lupii pe malul dinspre pădure al apei Moneasa sau, și mai rău, când e foame mare în codru, supușii sfântului Andrei îți devorează câinele-n lanț. La câțiva zeci de kilometri de comună se află un

zăcământ de uraniu. Înainte de '89, monesenii mai hâtri îți spuneau: „Noi, de la zăcământul ăsta de uraniu, suntem puțin bolânzi”.

Chiar dacă sunt multe figuri interesante în Moneasa (mai multe decât v-ați putea imagina vreodată), mă voi opri doar asupra unui singur individ: Ioan Timiș.

Nelu și Ghiță Timiș s-au născut cu 52 și, respectiv, 49 de ani în urmă, în comuna Borșa, din județul Maramureș.

Încă din primii ani de viață s-au confruntat cu un „glaucom după naștere”, care, în ultimă instanță, a degenerat până când ochii lor nu au mai văzut deloc lumina zilei. Ghiță a orbit la 6 ani, în timp ce pe Nelu l-a lovit năpasta pe când se apropia de 17 ani. Deși doctorii au presupus că această tragedie s-a întâmplat din cauza unei moșteniri congenitale, nici un specialist n-a putut să depisteze cu certitudine cauza orbirii. Având probleme grave cu vederea încă din fragedă copilărie, nu le-a mai rămas decât alternativa unei școli speciale de 8 clase. Dar spiritul domnic de cunoaștere al nevăzătorilor despre care este vorba în acest articol nu se putea mulțumi cu atât de puțin. Aceștia au făcut liceul pe cont propriu și au terminat o școală specială de maseuri, specializându-se în meseria de asistenți medicali-masaj. Mai departe, Ghiță a încercat să intre la Drept, dar, fiind nevăzător, a fost respins, „din prima”, și a fost nevoit să rămână maseur. Așa a ajuns în 1972 la Moneasa.

„LA FILOSOFIE ERAU 12 PE LOC”

Nelu a avut mai mult noroc decât fratele său: „Am făcut liceul în paralel cu o profesională de masaj de cinci ani de zile și m-am specializat în meseria de asistent medical special. Am primit repartiție la Moneasa cu doi ani înaintea lui frate-meu, adică în 1970. Visul meu dintotdeauna era să fac facultate, dar la Litere nu aveau secție specială pentru orbi. Există ceva în genul acesta la Cluj, era un fel de psihologie pentru orbi, dar pe mine nu mă interesa, pentru că nu-mi mai ieșeau din cap Literele, iar Psihologia mi se părea că era un domeniu al cantonării sterile. Și-n afară de asta, tot timpul mi-a plăcut ca, pe chestii de lectură, de cultură, în ansamblu, să mă iau la trântă cu oamenii obișnuți. În fine, am ajuns cu dosarul în fața secretariatului de la Litere însoțit de un bun prieten pe care-l chema Ion Butnaru. Acesta, studiind cum sta treaba pe-acolo, mi-a zis: „Bă, John, lasă-i pe ăștia, că

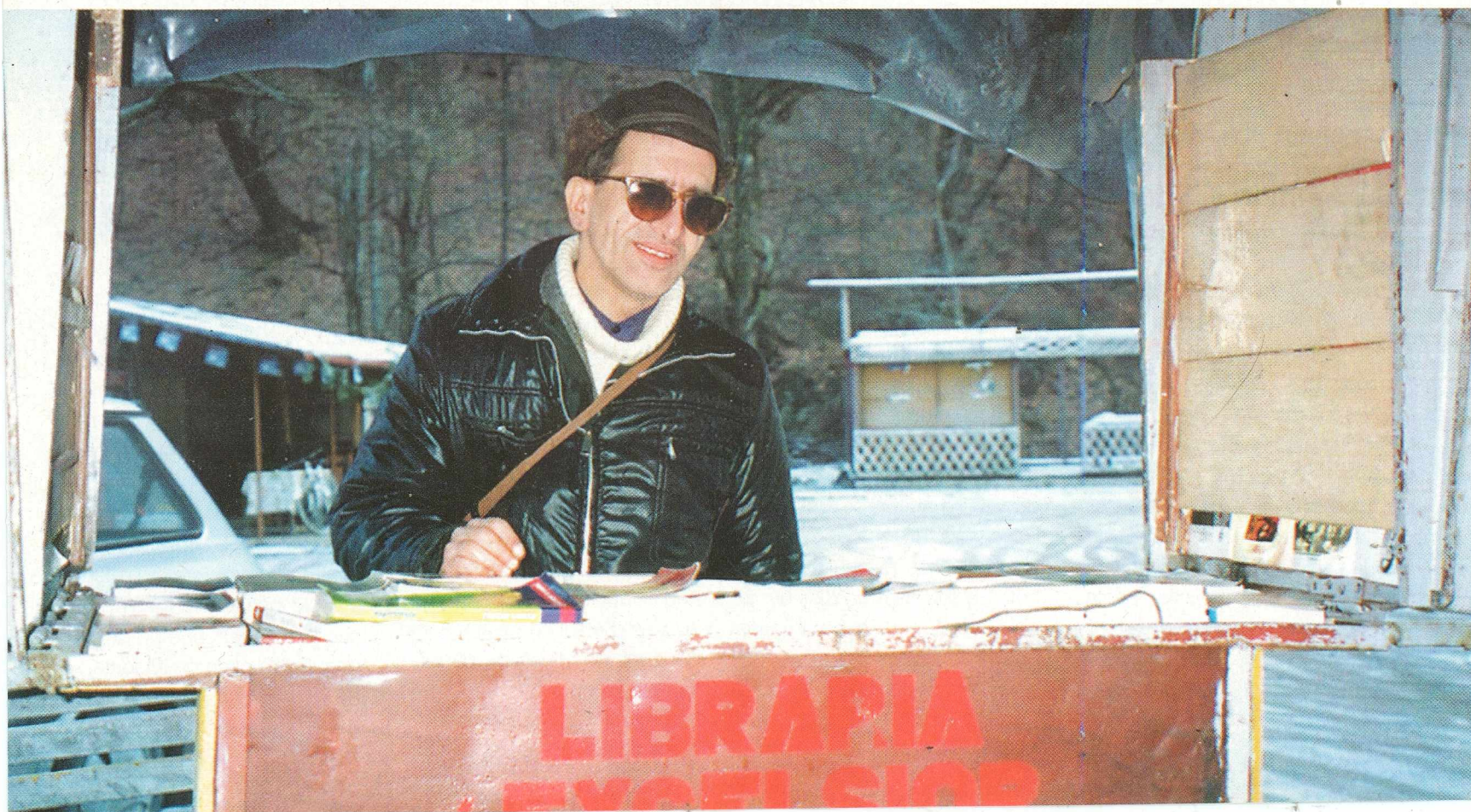
aici sunt patru pe loc. Treaba-i cam urâtă, că-i multă concurență, hai să vedem, poate te înscrii în altă parte.” Am stat eu și m-am gândit și până la urmă mi-am dat seama că-n altă parte n-aveam unde să mă duc decât la Filosofie. Zis și făcut: ne-am pus în mișcare și am pornit către Facultatea de Filosofie. Până ne-am deplasat noi, una, alta, acolo am ajuns destul de târziu, deci nu mai aveam cum să mergem în altă parte și eram și-n ultima zi de înscriere. Aici aflăm altă bombă: erau înscriși aproape 12 pe loc, dar, deoarece nu mai aveam încotro, mi-am depus și eu dosarul. La proba scrisă mi s-a aprobat să susțin examenul în Braille (alfabet folosit de nevăzători, care identifică literele sub forma unor semne formate din găurele, care pot fi pipăite pe un carton special). Pentru a-mi fi corectată teza a fost adus un profesor special care a tradus lucrarea. La scris nu m-am comportat grozav. Mi-au pus o notă între 5 și 6. La oral însă am reușit să împuşc un 9 și am

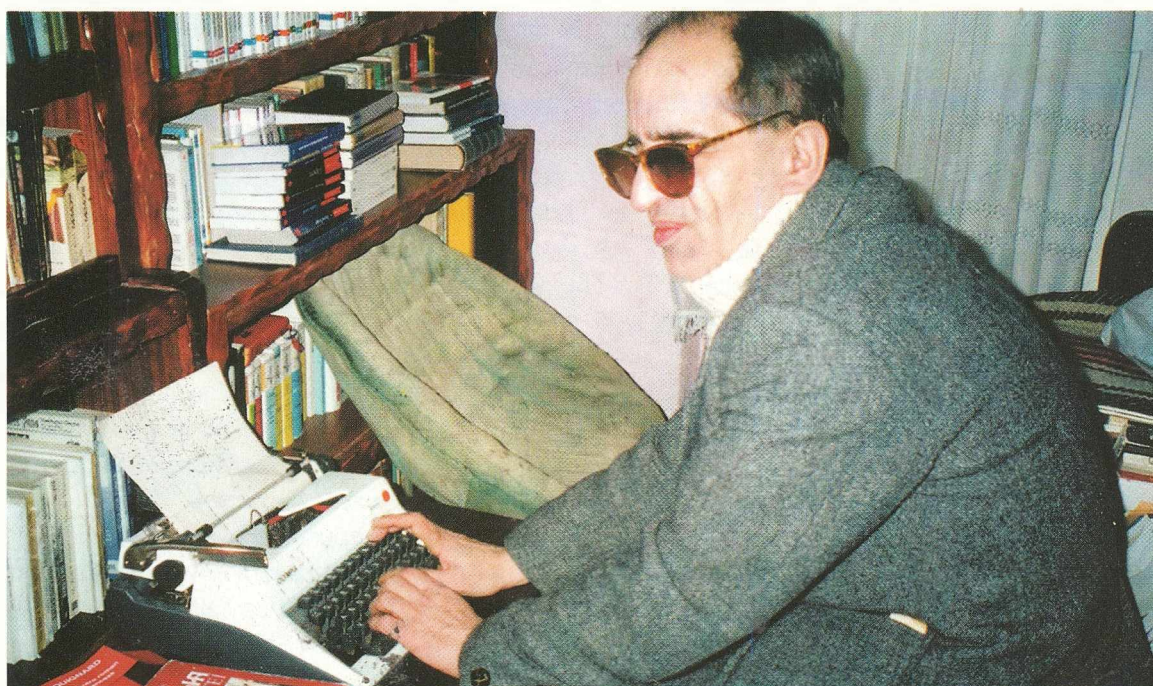
intrat la facultate, îndeplinindu-mi astfel visul”.

În tinerețe, pe când era la liceu, Nelu s-a căsătorit cu o studentă de la Litere. În scurt timp, ei au avut o fată care acum „merge” pe 25 de ani. La un moment dat însă, mariajul lor s-a rupt din cauza părinților fetei (tatăl acesteia era ofițer de securitate și nu suporta ideea ca aceasta să rămână măritată cu un orb, care pe deasupra mai era și filosof). După ce-mi spune acestea schimbă subiectul și mă invită să-mi arate o diplomă pe care a primit-o de la Marin Sorescu.

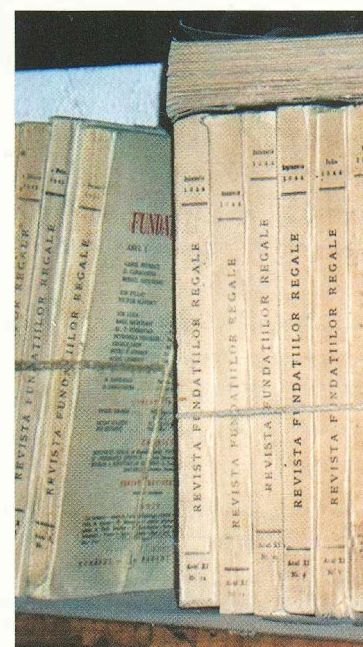
ZECI DE MII DE CARTI PENTRU VAZATORI, CITITE DE UN ORB

Intrând în apartamentul lui Nelu ai senzația că te afli într-o bibliotecă publică. Mii de volume sunt aranjate pe zeci de rafturi, după numărul sub care au apărut în cadrul unei colecții, după titluri ori după autori. Fiecare compartiment al acestei biblioteci are o logică și Nelu știe

Nelu Timiș

Câteva numere din Revista Fundațiilor Regale din colecția lui Nelu

cu o precizie extraordinară ce conține fiecare raft și unde se află cutare carte sau volumele cutare dintr-un anume roman. Eroarea de identificare este atât de mică încât te cutremuri. Nu mi-a fost dat să văd în viața mea o dragoste mai mare pentru cărți. Un om care nu vede nimica adună cărți cu o pasiune nebună și și-a investit banii, până la ultimul leu câștigat din masaj, în cărți. În biblioteca sa se află întreaga colecție *Biblioteca pentru toți*, de la volumul cu numărul unu și până la cel cu numărul 1523 (ultimul apărut, la data realizării acestui articol). Ediția completă a *Revistei Fundației Regale*, 5 volume ale lui Nietzsche de la începutul secolului, fascicule importante din revistele secolului al XIX-lea își găsesc și ele un loc de seamă în biblioteca particulară Nelu Timiș. Dar cartea cea mai veche este un *Evangelhilar* tipărit în 1772 la Iași, la Socola. Acestuia i se adaugă alte cărți bisericești din 1811, din 1850 etc. Și dacă nici faptul că un nevăzător strânge cărți pentru văzători nu vi se pare ieșit din comun, trebuie să știți că acest om a citit (!!!) cea mai mare

parte a acestor volume. El le cunoaște conținutul după benzile audio sau după transcrierea cărților respective cu ajutorul alfabetului Braille. De-a lungul timpului el s-a confruntat cu mai multe oferte, care de care mai apetisante, de a-și vinde colecția. Au fost oameni cu bani care i-au oferit sute bune de milioane, dar Timiș s-a opus acestei tranzacții, spunând că banii, oricât de mulți ar fi, n-ar putea înlocui niciodată bucuria pe care i-o aduc volumele și revistele strânse într-o viață: „Rafturile goale nu-s decât rafturi goale!”, obișnuiește el să spună.

Nelu este patronul librăriei Excelsior, dar și vânzătorul ei. El comercializează aici printre altele cărți de filosofie, de epistemologie, de logică, de teoria literaturii, volume autobiografice și manuale de diverse tipuri. După știința sa, această librărie este cea mai dotată din punctul de vedere al cărților „grele”, de pe o rază de aproape 50 de kilometri: „Mie nu mi-e frică de hoți. Eu știu cam ce cărți am și pe unde le pun, așa că foarte greu mi le poate cineva fura. Cei care mă fură pe mine fii sigur că

șterpelesc la fel de ușor cărțile oricărui librar”. După ce îmi face această destăinuire râde a alint, lăsându-mă să înțeleg faptul că pentru el contează mai mult munca sa decât câțiva nenorociți pe care îi scoate Dumnezeu în cale din când în când.” „Se întâmplă foarte multe faze faine când vând la tarabă. Într-o zi numai ce aud că trec pe lângă mine un tip și o tipă, oameni un pic mai în vârstă. Stă el, se uită, studiază oferta de cărți și numai ce-i pică-n mână *Scrisorile lui Eminescu*. Și cum le vede, îi și zice nevestei: «Incredibil, dragă! Am căutat cartea asta și la București, și la Cluj, și am găsit-o tocmai la Moneasa. Păcat că are un preț atât de mare (450.000 lei) că altfel o cumpăram». În timp ce se îndepărtau eu tot trăgeam cu urechea și, după puțin timp, tipul i-a zis: «Bă, deșteptii ăștia ai noștri de la universitate nu au adus-o». Din discuțiile lor eu mi-am dat seama că ăsta era ceva universitar... Nu-ți spun că după nici 10 minute mă trezesc cu el din nou în fața tarabei și-l aud că-mi spune: «Să știi că mi-ai mâncat două zile de Moneasa, dar prefer să-mi scurtez șederea în

stațiune decât să rămân fără carte. Pe nevastă-mea am convins-o mai greu!» Și uite așa mi-a întins omul patru bancnote de câte 100.000 și una de 50.000”.

Când Nelu Timiș a venit la Moneasa în urmă cu trei decenii și-a manifestat încă de la început în mod deschis simpatiile sale către cultură. Unui dintre marii noștri doctori balneologi („specie” medicală aflată acum pe cale de dispariție...), pe numele său Traian Băncilă Nicolae, îi spunea în acele vremuri: „Nelu, dragă, aici, la Moneasa, n-ai să faci niciodată cultură. Mai mult de mineri și pădurari nu poți scoate”. Cu toate aceste pronosticuri sumbre, Timiș s-a încăpățânat să creadă în vorba care spune că actul de cultură poate să apară oriunde. Nelu Timiș a fost primul care a introdus în Moneasa muzica clasică. Durerea cea mai mare a lui Nelu Timiș precum și a celor câțiva băieți tineri (studenți la filosofie sau chiar absolvenți care s-au format pe lângă el) este însă aceea că stațiunea și-a pierdut aproape pe de-a-n-tregul strălucirea de altădată.

LIPSIT DE MÂINI ȘI DE PICIOARE, VASILE PRUNUȚĂ MUNCESTE CÂT 10 OAMENI VALIZI, LA UN LOC

La Mâneciu există un om care și-a înfruntat destinul cu o cutezanță vecină cu nebunia. Lipsit de mâini și de picioare, Vasile Prunută și-a trăit viața mai abitir decât un om normal.

Timp de 10 ani de zile a fost șeful ciobanilor din zonă, după care s-a apucat de tâmplărie.

Aproape toată mobila din casă este făcută de el, bașca mesele, scaunele și dulapurile din locuința multor concetățeni de-ai lui. În plus, Prunută a învățat să citească singur și să scrie cu ajutorul a două degete de la laba piciorului stâng.

ÎN TINEREȚE, PĂSTO- REAM PESTE 100 DE OI

Vasile Prunuță s-a născut cu un handicap multiplu. Faptul că nu-și poate folosi aproape deloc mâinile și picioarele l-a imobilizat în primii 10 ani de viață în pat. După aceea vârstă însă, Sică a hotărât că viața lui trebuie să câpete o altă întorsătură și să intre și el în rândul lumii. Făcând eforturi supraomenești, copilul cu handicap locomotor a început să și pună în

mișcare picioarele care, deși erau pe lume de ani buni, stătuseră inerte timp de un deceniu. Faptul că putea să se deplaseze (chiar dacă mersul său este mai degrabă un târât) i-a dat un imbold nemaîntâlnit. Copilul a început să învețe de unul singur să citească și să scrie cu litere de tipar, folosindu-se de două degete ale piciorului stâng (piciorul drept îi lipsea de la genunchi în jos). În timp a deprins și scrisul numit impropriu, de această dată, de

mână. Deși avea drag mare de carte, Sică nu avea cum să se mai ducă la vârstă lui la școală, în clasa I. A rămas fără nici o clasă pe fața pământului, dar a studiat în legea lui mai mult decât alții umblați ani buni prin școala generală: „Dacă am văzut că nu pot ține creionul cu degetele de la mâini, pentru că eu n-am mușchi la ele, mi-am făcut curaj și m-am apucat să învăț să scriu cu piciorul. Și mi-a fost așa de drag să scriu încât am compus și poezii, dar

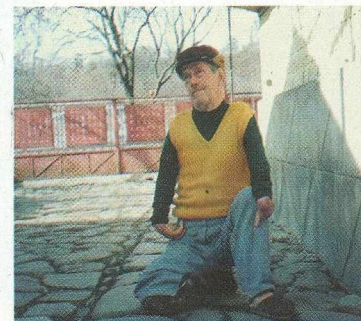
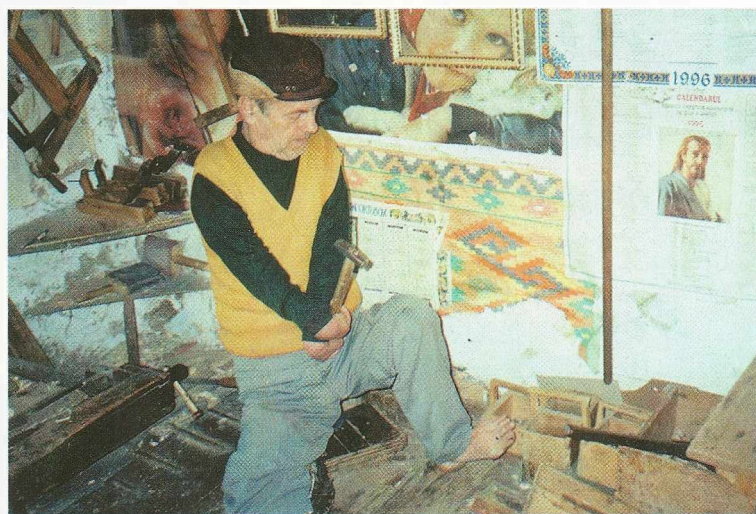
când eram mai tânăr. Aveam niște vecini pe aici, pe la noi, care nu cunoșteau deloc să scrie sau să citească. Și când vroiau să scrie o scrisoare la feciori, în armată, apelaui la mine. Eu mă puneam pe scăunel, îmi dădeam ciorapul jos, luam o hârtie și mă apucam de scris. Ciorapul ăsta pe care-l vedeți să știți că nu e rupt de vechi ce e. Eu i-am făcut o gaură ca să pot scoate prin el degetul mare de la picior împreună cu celălalt deget. Știți, eu

Uratorii din Măneciu conduși de Sică

În tinerețe, Vasile Prunuță era șeful ciobanilor din Măneciu

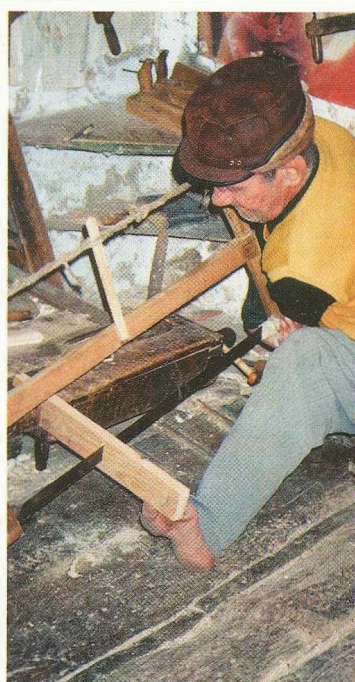
Prunută Vasile.

nu numai scriu cu degetele astea, dar mai și apuc diverse lucruri și fac o grămadă de treabă cu ele. Pentru că nu mi-a plăcut să cerșesc, am muncit mereu. Când eram mai tânăr, cam după 20 de ani, așa, m-am dus la oi. Eram șeful ciobanilor din sat și răspundeam de peste 100 de oi. Trebuia să am mare grijă cu ele că erau oile oamenilor! Le luam de când se topea primăvara ultima zăpadă și le dădeam în primire când se așternea, toamna târziu, prima pătură de nea. Era mai greu în prima săptămână dar, după aia, mă ascultau oile atât de bine încât când fluieram de câteva ori făceau ce trebuie. Și câinii îmi erau foarte dragi. Aveam niște dulăi tare harnici și iubitori de stăpân. Dar ciobanul are viață grea, și de multe ori înfruntă mari primejdii. Odată, de exemplu, m-a apucat o ploaie atât de mare încât am crezut că o să mă ia apa cu totul și că nu o să mai ajung viu acasă. M-a ajutat însă Dumnezeu și am scăpat cu viață din potop“.

SUNT ADVENTIST ȘI-L IUBESC PE DUMNEZEU

Badea Prunută vorbește cu mult patos și, când își amintește de viața lui, i se umezesc ochii. Pe chipul său se citește o vie emoție și o mândrie nedisimulată. Sare de la o idee la alta cu ușurință cu care un vultur ar vâna o vrăbie „în câmp deschis“. Amintirile i se rostogolesc în suflet, ciocnindu-se unele de altele și ieșind la iveală bucăți de poveste amestecate cu orgolii satisfăcute sau cu ambiții mult prea mari pentru destinul unui „rebut uman“. Pe chipul surâzător și blând al lui Sică se citește însă, dincolo de speculațiile pe care le-ar face fiecare dintre noi, o mare seninătate sau poate o împăcare definitivă cu soarta: „Mie nu-mi place să beau, să fumez sau să fac alte prostii. Sunt foarte credincios și mă rog în fiecare seară la Dumnezeu. De religie sunt adventist și mă duc aproape săptămânal la slujbă. Uneori vine să mă ducă cineva, dar alteori, dacă-i timp frumos, o iau pe jos până la gară (nu-s decât doi kilometri) și apoi mă urc în tren. Casa asta de rugăciuni nu-i chiar în sat la noi și de aia trebuie să iau tre-

nul. Și-i așa de frumos la slujbă! Simt mereu nevoia să ies în lume, să nu stau singur. În tinerețe mergeam cu echipele de urători, cu plugușorul. Ne adunam câte 12-13 flăcăi din sat, ne îmbrăcam frumos în haine populare și pomeam din casă-n casă. Eu eram ăla care spunea plugușorul din gură și ceilalți mă acompaniau, pocneau din bice, trăgeau buhaiul.“

ERAM PRINTRE CEI MAI BUNI TÂMLARI DIN ZONĂ

În momentul de față, Vasile Prunută locuiește în aceeași curte cu familia uneia dintre surorile sale. El are în folosință un corp de casă cu intrare separată, care este utilat până și cu o baie care are canalizare. Camera de zi a lui Sică este una specifică locuințelor de la țară. Are o sobă joasă cu plită din fontă, iar pereții, probabil din chirpici, sunt frumos văruiți cu alb. În rest, un pat normal, două dulapuri de bucătărie, o masă și câteva scaune. Ultimele accesorii sunt probabil pentru musafiri deoarece Vasile folosește un scaunel special, nu mai înalt de o palmă.

Interesant este că tot acest mobilier a fost construit de mâinile și de picioarele unui handicapat. După 30 de ani Prunută s-a apucat să învețe tâmplăria, deoarece munca la oi i se părea din ce în ce mai dificilă. El n-a avut pe cineva anume care să-i explice cum stă treaba cu lucratul lemnului. Pur și simplu a făcut rost de câteva scule, de materie primă și a început să se gândească la modul în care dintr-un braț de bețe și de scândurele să poată face un scaun. La început i-au ieșit niște strâmbături care l-au necăjit foarte tare. Cu timpul însă a învățat cum să-și adapteze atelierul și instrumentele de lucru după necesitățile sale. După o vreme, scaunele lui nu numai că arătau normal, dar chiar ajungeau să le întrecă pe cele ale unor tâmplari din zonă. Pentru că Vasile avea un secret. El nu lucra numai din interes, ci lucra și cu dragoste pentru tâmplărie. Nu suporta ideea să facă un lucru de proastă calitate. Ce dacă alții aveau zece degete de la mâini sănătoase? Sănătoase erau și cele cinci degete de la piciorul său care are talpă... După scaune au urmat mese, dulapuri, paturi. În momentul de față, din cauza bătrâneții (68 de ani), puterea de muncă a lui Badea Prunută a scăzut. Când afară-i frig, mai ales iama, el nu mai rezistă, ca-n tinerețe, descult prin atelier. Chiar dacă lucrează, gerul îl răzbește mai des ca înainte.

Dar Sică nu se dă bătut. La primăvară își va relua lucrul pentru că din pensia de 400.000 lei pe lună pe care o primește în calitate de handicapat nu-și poate permite mare lucru. Și lui nu-i place să cerșească sub nici o formă.

„CEI CARE AU «TRĂDAT» COMUNISMUL NU ȘI-AU TRĂDAT ȚARA”

George Arion: Curând se vor împlini 23 de ani de când ați părăsit România. Ce sentimente nutriți pentru țara în care v-ați născut?

Ion Mihai Pacepa: Iubesc România tot atât de mult ca și dumneavoastră și doresc, cu toate fibrele, să o văd reluându-și locul pe care l-a avut în lume în anii copilăriei mele. De aceea mi-am riscat viața alăturându-mă luptei pentru răsturnarea tiraniei comuniste. Tot de aceea în decembrie 1989 am fost trup și suflet alături de românii care au luat arma în mână, și nu mi-am putut stăpâni lacrimile când s-au deschis frontierele țării. Sunt fericit să văd că România are din nou o presă liberă – pe care fiii ei au câștigat-o cu sânge – și sunt fascinat de schimbările sociale, economice și culturale ce au loc în țară. În același timp sunt însă îngrijorat pentru viitorul ei. Din acest motiv, după decembrie 1989 am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a o ajuta să se debaraseze de Securitate și de alte odioase moșteniri ale Kremlinului care, din păcate, se dovedesc a fi însă înrădăcinate în glie și oameni mai adânc decât am crezut. M-a durut enorm când am văzut că România, în care am tezaurizat visurile tinereții și 50 de ani din viață, a scăpat trenul ce o putea duce în NATO, și mă tem acum că va scăpa și alte trenuri occidentale. De aceea, cu riscul de a fi etichetat din nou „trădător”, voi face tot ce-mi stă în umilele puteri pentru a-mi ajuta în continuare țara natală să-și plivească buruienile comunismului.

– În decembrie '89, un întreg

popor l-a „trădat” pe „cârmaciul național”. De ce „trădarea” generalului Pacepa e pusă în alte coordonate?

– Deoarece, din nefericire, România a rămas singura țară din fostul bloc sovietic al cărui guvern și parlament continuă să considere că foștii ei cetățeni care au sprijinit lupta SUA împotriva comunismului sunt „trădători”. Organizația Națiunilor Unite și guvernele occidentale au conchis de mult că cei care au „trădat” nazismul și comunismul nu și-au trădat țara ci au ajutat-o. Germanii care au luptat împotriva lui Hitler și a regimului comunist din fosta Germanie de Est sunt de mult elogiați ca eroi naționali în grandiosul Muzeu de Istorie al Republicii Federale a Germaniei din Bonn. Guvernele celorlalte țări din fostul bloc sovietic au recunoscut încă din 1990 că cei care au „defectat” în Occident în anii Războiului Rece și au ajutat lupta organelor de specialitate ale țărilor NATO împotriva comunismului sunt patrioți revoluționari, nu trădători. Colonelul polonez Richard Kuklinski, care a predat CIA peste 30.000 de documente militare ultrasecrete ale Poloniei comuniste, a fost de mult decorat de guvernul polonez și declarat cetățean de onoare al orașului său natal – Cracovia. Până și Boris Elțin s-a aliniat acestui concept. El a devenit președintele Rusiei în ziua de Crăciun a anului 1991 și a doua zi a început să reabiliteze „prizonierii de conștiință”, cum a numit el cetățenii condamnați de regimul sovietic pentru că au sprijinit

lupta țărilor NATO împotriva comunismului. La 11 februarie 1992, Elțin a reabilitat pe ultimul „prizonier de conștiință”: Boris Yutsin, un fost ofițer KGB trimis sub acoperire de jurnalist în SUA, care a acceptat să sprijine acțiunile guvernului SUA împotriva URSS. În România însă, majoritatea zdrobitoare a celor care au sprijinit lupta țărilor NATO împotriva comunismului sunt și azi etichetați „trădători” de guvernul, parlamentul și justiția țării.

– Este greu de crezut că în timp ce conducerea României își declară, pe toate meridianele, loialitatea față de NATO, români care au sprijinit lupta NATO contra comunismului continuă să fie condamnați și azi ca „trădători” în România. Puteți da un exemplu concludent cititorilor noștri?

– Ion Iacobescu, care mi-a fost subaltern în DIE, este un exemplu strigător la cer. El se bucură de înaltă stimă în SUA deoarece, în anii Războiului Rece, a ajutat conducerea NATO să depisteze și neutralizeze doi dintre cei mai importanți spioni pe care KGB-ul i-a avut vreodată în această organizație (șeful biroului de documente secrete și directorul financiar al NATO). Din nefericire pentru prestigiul internațional al României, Ion Iacobescu continuă să fie condamnat la moarte în România, unde este etichetat ca „trădător” în diferite „studii istorice” scrise de Mihai Pelin și alți dinozauri securiști care l-au slujit pe Ceaușescu până în ultima lui clipă. Tot „trădător” este etichetat și ofițerul DIE Ion Stana care,

pentru că a avut curajul să informeze guvernele NATO despre crimele comise de spionajul lui Ceaușescu pe pământ occidental este condamnat și azi de guvernul român – care în 1992 a cerut să fie reîncarcerat până în anul 2004, când îi expira sentința dată de Ceaușescu.”

– De ce credeți că ați continuat să fiți atacat în România și după decembrie 1989?

– Deoarece după decembrie 1989 am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a ajuta România să se debaraseze de poliția politică creată de Kremlin, care a distrus aproape întreaga floare politică, socială, culturală, științifică și artistică a țării, și să curețe „noile” servicii secrete de securiștii ale căror tentacule cuprinseseră toate fibrele societății românești. Din păcate însă eforturile mele nu au fost încununate de succes. „Serviciile secrete românești continuă să fie pline cu foști ofițeri de securitate cărora nu li se pot încredința secrete NATO”, a declarat în iulie 1997 Jim Steinberg, consilierul adjunct pentru securitate națională al Casei Albe, ziariștilor care l-au însoțit pe președintele Bill Clinton la București. Pentru a-și apăra existența și pozițiile, această mafie securistă a organizat acțiuni sistematice de sabotare a măsurilor pentru integrarea României în NATO și Comunitatea Europeană. Și a pornit, bineînțeles, o virulentă campanie de tip securist atât împotriva mea cât și a ziarelor americane în care am scris.

– V-aș fi recunoscător dacă ați spune câteva vorbe despre

această campanie pentru cititorii noștri.

– A fost o campanie bazată pe înscenări mai grosolane chiar decât cele practicate de Securitatea lui Ceaușescu. Articole purtând semnătura șefului SRI, Virgil Măgureanu, și a Biroului de Presă al SRI au insinuat că așa fi fost traficant de whisky și țigări, că așa fi fost recrutat de spionajele american, german, francez și englez încă din copilărie, și că acum așa fi agent al KGB. „Documente” falsificate, ce au fost vehiculate de însuși Măgureanu, au mers până acolo, încât au insinuat că în 1978 așa fi fost implicat în „aruncarea în aer a Combinatului petrochimic de la Pitești”. Iar un articol publicat de SRI sub semnătura autorului *Cărții Albe a Securității*, Mihai Pelin, a împins absurdul atât de departe încât a insinuat că așa fi fost un ucigaș de drept comun. Capacul l-a pus însă Comunicatul Biroului de Presă al SRI publicat la 21 aprilie 1997 în *Adevărul*. Redactat într-un perfect limbaj stalinist, Comunicatul a acuzat oficial *The Washington Times* că reprezintă „grupuri de interese în spatele cărora se află serviciile speciale americane”, și i-a calificat articolele drept „ticăloase și periculoase”. După cum

era de așteptat, acest „Comunicat” semnat de ilustrul Virgil Măgureanu a creat numai ilaritate în SUA.

– Este adevărat că ați avut un rol principal în îndepărtarea lui Virgil Măgureanu din fruntea SRI și din viața politică a României?

– Am făcut tot ce am putut pentru a scăpa țara de această fosilă a trecutului comunist care, după decembrie 1989, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a îndepărta România de Occident și pentru a proteja miile de securiști pe care i-a ascuns în SRI. Voi da două exemple semnificative. În 1991 am trimis la București manuscrisul cărții *Moștenirea Kremlinului*, în care am dezvăluit că Virgil Măgureanu, care în 1990 jurase în fața Parlamentului că nu a avut nici o legătură cu poliția politică a lui Ceaușescu, îmi fusese de fapt subaltern în Securitate unde avusese gradul de căpitan și numele conspirativ „Mihăiță Mihai”. Acest manuscris s-a „pierdut” însă în circuitul poștal din România, dar câteva săptămâni mai târziu Virgil Măgureanu a dat un interviu în care m-a etichetat din nou „trădător” sub motivul că așa fi deconspirat „o bună parte a rețelilor noastre interne și externe care erau

importante pentru securitatea națională, nu pentru regimul lui Ceaușescu”.²⁾

Un alt exemplar al manuscrisului, pe care l-am încredințat companiei americane *Federal Express* (pe al cărui președinte, Frederick W. Smith, îl întâlnisem în Germania la doar câteva ore după ce am cerut azil politic), a ajuns însă la destinație și în 1993 a fost tipărit de Editura Venus din București. Din păcate însă doar câteva sute de exemplare din *Moștenirea Kremlinului* au ajuns în librării – SRI-ul lui Măgureanu a cumpărat sau confiscat marea majoritate a celor 60.000 de cărți ce au fost tipărite. Cu toate acestea, revelația mea s-a răspândit în România cu iuteala fulgerului. Cea de-a doua acțiune am realizat-o cu sprijinul domnului Adrian Severin, care era ministru de externe al României. La 24 aprilie 1997 el se afla în Washington și a devenit primul – și ultimul – membru al unui guvern român care a cerut să vorbească cu mine din 1978 când am primit azil politic. În discuția telefonică pe care am avut-o, la cererea sa, i-am prezentat ceea ce știam despre Măgureanu și i-am descris daunele pe care le-a adus relațiilor româno-americane. A

două zi am avut o nouă convorbire telefonică cu domnul Severin, care și-a exprimat regretul pentru Comunicatul Biroului de Presă al SRI (descriș anterior) ce fusese publicat în ziarul *Adevărul*, și mi-a spus că emiterea acestui Comunicat a fost făcută de Virgil Măgureanu fără știrea președintelui Constantinescu sau a premierului său. Apoi ministrul Severin mi-a transmis că șeful SRI, Virgil Măgureanu, va fi înlocuit în aceeași zi; că SRI va fi „desovietizat” (după câteva zile premierul Victor Ciorbea a informat, la Bruxelles, pe miniștrii de externe ai NATO, că guvernul său a decis să-și desovietizeze serviciile secrete); și că guvernul său va lua măsuri imediate pentru a reabilita pe americanii de origine română care au fost condamnați de regimul Ceaușescu pentru că au sprijinit guvernul SUA să lichideze comunismul sovietic și imperiul său. Din păcate însă numai una din toate aceste promisiuni s-a materializat: înlocuirea lui Virgil Măgureanu, care a doua zi a anunțat public că și-a dat demisia din funcția de șef al SRI.

– Anumite cercuri politice din România vehiculează și azi ideea că în 1978 ați „fugit” din țară

1) „Încă un caz de antiamericanism al regimului Iliescu”, *Lumea Liberă* (New York), 24 iulie 1993, p. 1.

2) Interviuul lui Virgil Măgureanu a fost publicat în ziarul *Magyar Hírlap* din 5 martie 1992, p. 5. El a fost tradus în limba engleză de autoritățile americane și republicat integral în buletinul guvernamental cu circuit închis intitulat *Foreign Broadcast Information Service*, ediția FBIS-EEU-92-046 din 9 martie 1992.

deoarece ați căzut în dizgrația lui Ceaușescu. Este adevărat?

– Tot atât de adevărat ca și zvonul lansat de Securitate în anii '80, pentru a-mi teroriza fata rămasă ostatic în România, potrivit căruia aș fi fost găsit mort într-un metrou din New York. Adevărul este că, din păcate, în martie 1978 eram atât de apreciat de Ceaușescu încât acesta m-a numit șef al Casei Prezidențiale – o megalomanică idee a tiranului, care vroia să creeze la București un fel de Casă Albă a Statelor Unite. Această nouă „instituție” (despre care am prezentat detalii în volumul 3 din trilogia *Cartea Neagră a Securității* apărut recent la București) urma să fie constituită oficial la 23 august 1978 când urma să mi se acorde și gradul de general colonel. Activitatea mea ca șef neoficial al viitoarei Case Prezidențiale a început însă imediat. Prima sarcină în noua mea funcție a fost să plec la Washington pentru a pregăti vizita oficială a dictatorului și a soției sale. Apoi, în aprilie 1978, i-am însoțit în SUA în calitate de consilier personal al președintelui României – fotografiile din *Scânteia* vremii, în care apar la dreapta lui Ceaușescu sau a Elenei, sunt revelatoare. O lună mai târziu i-am însoțit în Anglia, și am locuit împreună la Palatul Regal (*Buckingham Palace*). În

SUA și Anglia am fost împreună cu ei zi și noapte, și asta a creat o dezgustătoare „intimitate” între noi, pe care nu mi-am putut-o nici măcar imagina înainte. Această dezgustătoare „intimitate” a continuat cu și mai multă intensitate după terminarea celor două vizite.

– Potrivit acelorasi cercuri politice, ați fi fugit din țară ilegal deoarece ați fi aflat că urma să fiți arestat de Ceaușescu. Este adevărat?

– Este o altă insinuare pe care securiștii o vehiculează și azi în România. Adevărul este că la 23 iulie 1978 Ceaușescu m-a trimis în Germania Federală cu sarcina de a transmite cancelarului german Helmut Schmidt un mesaj secret. După ce am transmis acest mesaj (care a fost ulterior descris pe larg în presa occidentală), am cerut azil politic la ambasada SUA din Bonn. Așa cum am scris în *Orizonturi Roșii*, ideea de a mă rupe de comunism s-a conturat în mintea mea în 1972, când am ajuns la vârful piramidei comuniste din România și am înțeles, fără drept de apel, că Ceaușescu va duce țara la faliment total. Actul fizic s-a dovedit însă mai dificil de realizat decât decizia mintală. În primul rând nu mi-a fost ușor să renunț la viața privilegiată pe care o duceam în România: vila mea cu bazin de înot

și saună de pe Aleea Alexandru 28, salariul care egala pe cel al primului ministru, vilele gratuite de la Marea Neagră și cabanele de vânătoare din Munții Carpați. Știam, de asemenea, că Ceaușescu mă va condamna la moarte și că mă va vâna cât va trăi. În sfârșit, era teama de a-mi reîncepe viața de la capăt într-o țară necunoscută. La 22 iulie 1978, Ceaușescu mi-a ordonat însă să organizez asasinarea unor ziariști de la secția română a *Europei Libere* (printre care și regretatul ei director Noel Bernard), ale căror critici la adresa absurdului cult al personalității din România stârniseră un nou val de furie din partea tiranului și a soției sale. Perspectiva de a fi implicat în asasinat politic a fost ultima picătură care mi-a dărâmat digul nehotărârii. Într-o scrisoare deschisă adresată fiicei mele, Dana, publicată în 1985 în ziarul francez *Le Matin* și serializată apoi la *Europa Liberă*, am scris: „La sfârșitul 11 iulie 1978 Ceaușescu a ordonat noi asasinat în Occident. De data asta ordinele mi-au fost date mie personal, și asta m-a obligat să aleg între a fi un bun tată sau un criminal. Cunoscându-te, Dana, am fost convins că vei prefera să fii fără tată decât să ai un tată criminal.”

– Premiul pe care Ceaușescu l-a pus pe capul dumneavoastră

– două milioane de dolari – mi s-a părut mic. Nu credeți?

– Stalin a pus un premiu de doar 5.000 de dolari pe capul lui Troțki, și el a fost ucis. Aceasta mi-a întărit și mai mult admirația față de Einstein și încrederea în teoria relativității.

– V-ar flata să deveniți personaj de carte?

– Sunt deja. Cartea se numește *Culisele Spionajului Românesc: DIE 1955-1980*, a fost scrisă de securistul Mihai Pelin, și este plină de insinuări potrivit cărora aș fi fost în realitate un traficant de whisky și țigări care a fost recrutat de spionajele american, german, francez și englez încă din copilărie, și că acum aș fi agent al KGB. Nu e de mirare. Pelin este autorul unei alte monumentale opere de dezinformare, intitulată *Cartea Albă a Securității* (1.947 pagini), ce a fost publicată în 1996 cu scopul de a convinge populația țării că această poliție politică nu a fost de fapt atât de criminală cum a fost prezentată de Occident, și că deci foștii ei ofițeri pot fi folosiți în continuare în serviciile secrete ale României de azi.

– Mă refer la un roman,

– Vă doresc succes.

SUA, 20 IANUARIE 2001

Interviul integral va apărea în ziarul ZIUA și în volumul III al lucrării „O istorie a societății românești contemporane în interviuri” de George Arion

IEȘIREA DIN SCENĂ A ULTIMULUI MOHICAN

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■
Foto: ROMPRES și FLORIN IONIȚĂ ■

Previzibila alegere a lui Valeriu Stoica în fruntea PNL a fost comentată mai mult prin prisma concurenței acestuia cu Crin Antonescu și Călin Popescu-Tăriceanu sau din punctul de vedere al relației liberalilor cu partidul de guvernământ. Oficializarea poziției lui Stoica a reprezentat însă și un moment-cheie în istoria post-decembristă a României: ieșirea din scenă a ultimului mohican al partidelor istorice.

AU FOST ODATA SENIORII...

În 1990, reparația pe scena politică a partidelor istorice aducea în prim-plan figuri care, la început, i-au derutat pe români. Obişnuți cu mutrele tipice, obraznice, ale activiștilor de partid, am reacționat cu prudență – unii, ba chiar cu ură – alții, la vederea unor domni vârstnici care fie petrecuseră ani grei în pușcăriile comuniste, fie reușiseră să fugă la timp din țară și aduceau cu ei parfumul unui Occident care, vail, n-a mâncat niciodată salam cu soia.

În anii care au urmat, bătrânii politicieni au trecut prin toate chinurile iadului: au fost huiduiți și calomniați, au cunoscut o efemeră și relativă glorie, au fost luați la mișto, au fost contestați din

exteriorul și chiar din interiorul partidelor la a căror construcție contribuiseră decisiv, au fost acuzați – pe față sau pe la colțuri – de gerontocrație și de inadapta-re la „vremurile noi”, apoi au dispărut unul câte unul.

Primul a fost Seniorul Comeliu Coposu, care s-a prăpădit cu un an înainte ca al lui să cucerească în sfârșit puterea. În urma lui, PNTCD a cunoscut grave lupte de orgolii, seisme și rupturi. O vreme, unitatea a ceea ce mai rămăsese din partid a fost păstrată, cât de cât, de venerabilul Ion Diaconescu. În cele din urmă, acesta a lăsat locul mai tânărului Andrei Marga, după ce PNTCD reușise performanța de a nu mai „prinde” Parlamentul.

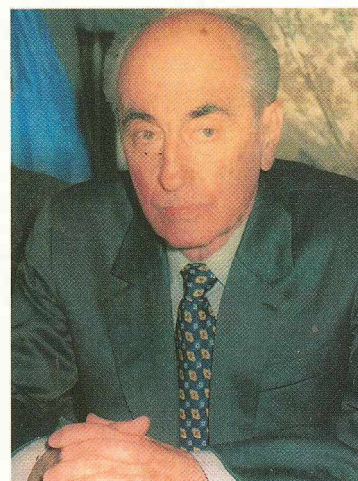
Între timp, un alt venerabil, Sergiu Cunesco, s-a retras de la conducerea PSDR și i-a fost dat să trăiască rușinea de a-și vedea

partidul în mare amor cu foștii adversari politici – după ce, e drept, și el cochetase când cu Convenția, când cu PD.

Radu Câmpeanu – nu chiar la fel de venerabil și nu chiar la fel de respectabil precum cei amintiți mai sus, dar, totuși, aparținând și el clasei politicianilor interbelici – reușise, mai demult, să se elimine singur din scenă printr-o serie de gafe, iar locul lui a fost luat de Mircea Ionescu Quintus. La 11 ani de la revoluția anticomunistă, odată cu retragerea acestuia din urmă, tracasat de multe (inclusiv de o prezumtivă colaborare, cândva, cu Securitatea), scena politică românească a fost măturată de cei care erau cei mai îndreptățiți să ne învețe democrația.

Firește, aceasta nu este o lamentație. Firește, toate aceste

observații nu înseamnă că înlocuitorii seniorilor nu pot fi cel puțin la fel de buni ca măștrii lor. Nu am vrut decât să semnaliez acest moment special, istoric – aș spune, care aduce cu atât mai

Părăsind scena politică, Mircea Ionescu Quintus ia cu sine parfumul unei epoci în care românii erau alfel...

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

06.02. A fost destituit directorul general al Metrorex ● Hoții au furat roata de rezervă de la mașina ministrului finanțelor ● Deputații au votat împotriva clonării umane ● Gheorghă Simion a fost exclus din conducerea lotului național de box ● Disperat de sărăcie, un miner din Valea Jiului s-a închis de viu într-un sicriu ● Un bucureștean a căzut de la șapte metri și s-a înfipt într-o țevă de fier, la „Cercul foamei” din Rahova.

07.02. Miting spontan sub ferestrele lui Traian Băsescu; s-a scandalat „Câinii nu-s ca flota” ● Dan Pazara, fostul șef al AVAB, a fost dat în consemn la frontieră ● Viorel Lis este cercetat penal pentru abuz în serviciu.

08.02. Un copil din Onești a fost bătut de familie până a orbit ● Președintele Iliescu a promulgat Legea caselor naționalizate ● Radu Timofte a fost numit director al SRI ● Un grup de mineri disponibilizați din Lupeni amenință cu autoincendierea ● Linia ferată strategică Deva – Brad a fost vândută la fier vechi ● La Tul-

cea s-a scufundat o barjă de 1.500 tone ● Guvernul a suspendat falimentul Combinatului Siderca din Călărași.

09.02. Fănuș Neagu este noul director general al „Cronicii Române”, după demisia lui Horia Alexandrescu ● Procurorul general a dispus suspendarea pedepsei în cazul generalilor Stănculescu și Chițac ● Băsescu și-a anunțat candidatura la președinția PD ● Să fură zidurile și gardurile închisorii Doftana ● Ion Iliescu s-a întâlnit la Vaslui cu președintele Lucinschi ● Judecătorul Viorel Burzo a fost trimis în judecată.

10–11.02. Război ecologic româno-bulgar din pricina Combinatului Turnu-Măgurele ● Scandal provocat de plecarea în Irak a unui grup de cinci parlamentari.

12.02. Ion Crăciunescu a fost înlăturat din conducerea Comisiei Centrale a Arbitrilor ● PRM a depus o moțiune simplă împotriva guvernului Năstase ● La Primăria Capitalei a avut loc o întâlnire de circa patru ore între Traian Băsescu și reprezentanți ai asociațiilor de protecție a animalelor ● Gheorghe Fulga este noul director al SIE ● Doi cercetători români au contribuit la descoperirea hărții genomului uman ● A fost schimbat șeful Poliției Capitalei ●

multă mahnire cu cât de partea cealaltă a baricadei activează încă, bine mersi, plin de energie, un bătrân activist de partid. Așa se scrie istoria...

COADĂ LA GLORIE

După ieșirea din scenă a seniorilor, s-a deschis oficial sezonul de vânatoare a gloriei pentru lupii relativ tineri. Așa cum ne-am obișnuit de câțiva vreme, în linia întâi, luptă primarul general al Capitalei. Traian Băsescu se luptă cu toată lumea: cu ministrul Privatizării, Ovidiu Mușetescu, și cu șeful acestuia, premierul Adrian Năstase – pe tema dotării cu autobuze a RATB; cu asociațiile de protecție a animalelor – pe tema eutanasierii câinilor fără stăpân; cu primarii de sector, consilierii municipali și Prefectura – pe tema descentralizării unor responsabilități, pe cea a demolărilor de chioșcuri și pe aceea a tarifelor pentru parcurile de domiciliu; în fine, dar nu la urmă, „lupta cea mare”, cu însuși șeful său politic, Petre Roman – pentru șefia PD.

În această din urmă tentativă, Băsescu a avut grijă să sublinieze că nu candidează împotriva lui Roman, ci pentru partid – formulă care nu l-a liniștit deloc pe încăpreședintele PD, care tocmai se bucura că a devenit cel mai vechi lider de partid în funcție (în afară de Corneliu Vadim Tudor și exceptând câteva partide de buzunar).

Șansele lui Traian Băsescu la șefia PD nu sunt deloc neglijabile, mai ales după ce și-a asigurat susținerea a patru membri ai Consiliului Politic, din care cel puțin trei sunt cu greutate: Bogdan Niculescu Duvăz, Alexandru Sassu și Radu Berceanu. După ce, din diferite motive, Petre Roman i-a pierdut pe drum pe Adrian Severin, Octavian Știrăanu, Adrian Vilău și alții, liderul PD este tot mai singur.

Prea bine nu se simte nici Teodor Meleșcanu, în partidul – ba chiar și în familia! – căruia se întâmplă, de la o vreme, lucruri tot mai bizare. Astfel, fiica sa a reclamat furtul unor bijuterii, provocând cercetarea penală a menajerei sale, pe care o bănuia de furt, pentru ca ulterior să-și găsească bijuriile... într-un aspirator. La scurt timp, președintele organizației sector 6 a ApR, Gabriela Schmutzer, a susținut că i-ar fi fost furate 20 de milioane de lei din sediul bucureștean al partidului, pentru ca apoi, conform declarației șefului ei pe Capitală, Doru Viorel Ursu, să reiasă că banii erau, de fapt, în posesia uneia dintre secretarele lui Teodor Meleșcanu, la sediul central al partidului.

Gabriela Schmutzer reclamasese la Poliție că a fost împiedicată să recupereze o serie de bunuri ale organizației sale, depozitate la Organizația municipală ApR București, aflată în sediul unei firme, și că a fost jefuită de

Corneliu Vadim Tudor e bun de plată
– iată că, totuși, e bun de ceva

20 de milioane de lei în timpul acestei încercări de recuperare. Schmutzer a declarat că a fost îmbrâncită de către bodyguardii firmei respective, care aparține unui alt membru al ApR, Lidia Ionescu, și că, în timpul altercației, i-a fost smulsă geanta de pe umăr. Ea a spus că din geantă, care i-a fost azvârlită, ulterior, pe stradă, au dispărut 20 de milioane de lei, bani din conturile partidului. Schmutzer a adăugat că în sediul firmei Lidiei Ionescu se găsesc bunuri ale organizației sector 6 în valoare de mai multe zeci de milioane de lei, printre care se numără două computere, un televizor, un video, un fax și 100 de metri pătrați de mocheta.

Ca un făcut, o săptămână mai târziu, liderul organizației județene a ApR Iași, Ilie Cotoman, a sesizat Parchetul pentru declanșarea urmării penale împotriva fostului lider al ApR, Mihai Gabriel Popescu, pe care îl acuză de calomnie, furt

calificat și sustrageri de documente din sediul partidului.

Cotoman a afirmat că, în noaptea de 21 spre 22 februarie, sediul ApR a fost forțat și mai multe acte au fost furate.

El a susținut că Popescu, care a demisionat din ApR și apoi s-a înscris în PDSR, ar fi recunoscut că a intrat în sediu și că dorea să-l predea, ulterior, organizației PDSR. Majoritatea actelor, care în final au fost înapoiate ApR, au fost ascunse în incinta Consiliului Județean, unde Popescu este vicepreședinte, a spus Cotoman.

La rândul său, Corneliu Vadim Tudor are probleme de partid și personale. Viceprimarul Capitalei, Ioan Radu, a părăsit partidul împreună cu mai mulți membri, cu care a pus bazele unei noi formațiuni politice. La fel ca în toate cazurile anterioare de „evadări” din PRM, cel care înainte era un om excepțional a devenit brusc, peste noapte, o lichea. Vadim Tudor are motive să fie nervos: venirea la putere a celor pe lângă care se gudurase în precedenta legislatură i-a adus, în câteva luni, mai multe prejudicii decât patru ani de guvernare CDR-UDMR. Maghiarii au căpătat dreptul de a-și folosi limba maternă în administrația locală, acolo unde au un procent semnificativ de etnici – lucru pe care nu-l obținuseră de la foștii aliați (altă bizarerie dâmbovițeană); PRM n-a căpătat nici un post administrativ important de la ex-colegii de „patruater roșu”;

În Bulgaria au fost reținuți o româncă și un turc care transportau 50 kg de heroină.

13.02. Din casa unei judecătore de la Curtea de Apel București au fost furati 25.000 de dolari ● Vameșii din Portul Constanța au descoperit 9 tone de hașis într-un container sosit din Tanzania ● Miron Mitrea l-a demis pe șeful Registrului Auto Român ● Hrebenciuc a fost scos de sub urmărire în dosarul „Eterna și fascinantă Românie”.

14.02. Jaf la ambasada României din Tașkent.

15.02. Accident ecologic pe Jiu; tone de pești au murit din cauza scurgerilor de amoniac de la Combinatul Chimic Craiova ● Nicolae Grigorescu este noul șef al arbitrilor ● Un funcționar al Ministerului Muncii a adus statului un prejudiciu de 95 de miliarde de lei prin acordarea necuvenită a unor pensii de persecutați politici, câtorva mii de persoane, majoritatea țigani.

16.02. Funer a organizat un miting împotriva introducerii limbii maghiare în administrația locală; calificând manifestarea drept „naționalistă”, ambasadorul SUA și-a anulat vizita pe care o intenționa la Cluj-Napoca și a decernat Iașiului titlul de „Oraș de 5 stele” ● 1.500 de oțelari de la Reșița au blocat în semn de protest fața

de administrație șoseaua Reșița – Caransebeș ● S-a declanșat un scandal cu insulte între Traian Băsescu, ministrul Mușetescu și primul ministru Adrian Năstase ● Premierul Năstase a instituit embargo total între reprezentanții Executivului și edilul Capitalei ● BPR nu a depus la BNR dosarul de transformare în bancă comercială ● Doru Viorel Ursu pleacă din ApR.

17-18.02. Conducerea Gărzii de Coastă Constanța a fost destituită în bloc în urma morții suspecte a unui militar ● Tandemul Stoica – Stolojan va conduce PNL până la viitorul congres.

19.02. În pădurea Cernica a fost descoperit un depozit de muniție din cel de-al doilea război mondial ● Vadim a fost condamnat să plătească 400 de milioane de lei în procesul cu Rodica Chelaru ● Premierul Năstase îi interzice lui Băsescu „limbajul de vapor” ● România este pe locul patru în lume la avorturi.

20.02. Un deltaplan a căzut pe acoperișul unei case din Târgu Jiu ● Taxa de drum se va calcula în euro ● Gabriel Andreescu l-a acuzat pe Andrei Pleșu că a fost informator al securității.

21.02. Fane Spoitoru s-a căsătorit în închisoare; nași au fost Miron Cozma și Marinela Nițu ● Au fost eliberați ultimii trei

în fine, două sentințe juridice definitive pronunțate recent îl obligă la plata unor sume totalizând o jumătate de miliard de lei (pe care le va plăti la sfântu-așteptă, dar asta e altă poveste dâmbovițeană).

SABIA LUI DAMOCLES

Liderul PRM nu este însă singura „victimă” a Justiției din ultima perioadă. Puse pe fapte, instanțele de judecată s-au apucat să cam trântescă sentințe, dintre care cele ale Curții Supreme de Justiție sunt chiar definitive. „Suci Chioru” a fost condamnat la trei ani de închisoare, cei trei ofițeri vinovați de masacrul de la Otopeni, din decembrie 1989, au fost trimiși și ei după gratii, un ofițer MAPN a fost condamnat la cinci ani de închisoare pentru uciderea a două persoane în 1989, la Reșița, Vasile Gorun a fost condamnat la doi ani și jumătate de închisoare, iar pentru 16 dintre inculpații în celebrul dosar „Țigareta II” – Truțulescu & Co. – instanța supremă a bătut în cuie sentințele definitive.

Mai mult decât atât, și polițiștii și procurorii s-au pus pe treabă, raziile se țin lanț și tot mai mulți infractori gustă din delicioșele arestului. Să le fie de bine!

De fapt, toate „organele” se agită cu spume, probabil și de teama posibilelor concedieri pe motiv de tăiat frunza la câini – mai ales după ce noii șefi ai Inspectoratului General al Poliției, respectiv

ai fratelui IGP de Frontieră, au lansat critici extrem de dure la adresa subordonaților.

Alături de cei de mai sus freamătă direcțiile sanitar-veterinare, cele de mediu (a cam plouat cu poluări), cele silvice, administrațiile locale – tot ce poate da o amendă, acolo, cât de cât.

Concluzia: măcar și doar pentru atât și tot merită să existe alegeri din patru-n patru ani!

UN INTELECTUAL DE INTELECTUAL

„Sunt dezabuzat și trist/ Nu vrei să te fac un twist?” suna un distih dintr-o fabulă a lui Aurel Baranga care mi-a venit acum în minte.

Dezabuzati și triști de ce se întâmplă la alegerile din mileniul care trecu, o parte dintre intelectuali români de vârf ce se gândiră ei: „Păi, dacă am strigat «Jos, Iliescu!» în '90 și efectul a fost că a revenit la putere în '00, mai bine ne luăm la cafeală între noi”.

În concluzie, Gabriel Andreescu și-a dat cu presupusul cum că tânărul Colegiu Național pentru Studiarea Arhivelor Securității funcționează alandala (ceea ce ar putea fi adevărat, dar și perfect scuizabil) și, hodoronc-tronc, că Andrei Pleșu ar cam fi fost securist!

În replică, Gabriel Liiceanu a zis că dacă Andreescu nu e dat afară din Grupul de Dialog Social, pleacă el. Andreescu a fost

Gabriel Andreescu a provocat un scandal pe cât de penibil pe atât de inutil

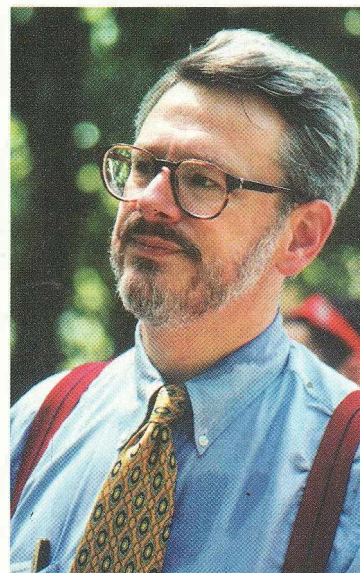
exclus din GDS, Mircea Dinescu a făcut și el ceva valuri pe la televiziuni, explicând cum vine treaba cu Consiliul, conflictul s-a stins, dar nu înainte de a arunca asupra intelectualilor români de vârf o umbră pentru care destui își freacă mâinile de bucurie.

MACARALE SUS SPRE SOARE

Fundalul mișcărilor politice ale lunii februarie a fost cel puțin la fel de interesant ca acestea: în Capitală s-a instituit moda cățărărilor pe macarale pentru a obține oarece (n.r. – nimeni nu obține nimic, decât un pic de atenție mediatică); sindicatele au semnat, cu cârâiele, așa-zisul pact social (n.r. – superfluu, câtă vreme o

parte dintre liderii sindicali au ajuns parlamentari); în Moldova comuniștii au câștigat alegerile (n.r. – previzibil); o zi și jumătate de ninsoare a bulversat întreaga Românie (n.r. – super-previzibil).

Dar nu toate evenimentele plaiurilor mioritice se situează în zona derizoriului; sfârșitul lui februarie a însemnat și finalul șederii la București a unui om cu totul special. Fostul ambasador al SUA, James Rosapepe, s-a dovedit nu doar un mare prieten al României, ci și un om de caracter, plin de viață, simpatic, care a refuzat să stea în Ambasadă, bătând țara-n lung și-n lat. Un diplomat de excepție, căruia, din acest colț de pagină, îi adresăm cele mai calde urări de bine, cu speranța că va mai veni în România, indiferent în ce calitate.

James „Jim” Rosapepe, un ambasador cum România n-a văzut altul

arestați din „lotul FNI” ● Stolojan va monitoriza din partea PNL guvernul Năstase ● Pe malul Arieșului au fost descoperite 15.000 de tone de deșeuri toxice.

22.02. Gabriel Andreescu a fost exclus din G.D.S. ● A început demolarea construcțiilor ilegale de pe plajele Litoralului ● A fost arestat escrocul Viorel Popa de la „Cibela” ● A fost interzis pescuitul în Delta Dunării.

23.02. Vadim va trebui să plătească și lui Ticu Dumitrescu 75 milioane de lei ● A fost anulată „taxa de parcare” de 500.000 de lei propusă de Băsescu ● În țară s-a instalat, în sfârșit, iarna.

24.-25.02. Zăpezile abundente i-au găsit nepregătiți pe edili ● Alegeri parlamentare în Republica Moldova ● Mănăstirile din Bucovina cer pază militarizată.

26.02. În Republica Moldova comuniștii au câștigat alegerile ● Au fost dați 100 de ani de pușcărie pentru lotul „Țigareta II”.

27.02. Incendiu – fără urmări importante – la Centrala Nuclear-Electrică de la Cernavodă.

28.02. Mașina purtătorului de cuvânt al guvernului a fost spartă în plină zi, în parcare de la Palatul Victoria ● Premierul Năstase

a „înfiat” un câine comunitar ● Brigitte Bardot a sosit la București pentru a se implica în campania declanșată de primarul Băsescu în privința câinilor vagabonzi.

01.03. În București a început prinderea și sterilizarea maidanezilor ● Curtea de Apel București a hotărât că păgubiții FNI își vor primi banii de la CEC ● Parlamentul European a votat scutirea de vize pentru cetățenii români; urmează decizia Comisiei Europene.

02.03. Pe Internet a apărut un site care își propune să demaște corupția și abuzurile polițiștilor: www.polițiști-corupți.go.ro. ● Vadim a recunoscut că în partidul său domnește haosul ● Octavian Paler a fost numit director onorific la „Cotidianul” ● Un ziarist din Brașov, Gabriel Stan, a fost dat în judecată și condamnat la șapte luni de închisoare pentru un articol publicat în urmă cu doi ani și jumătate.

03-04.03. Un cutremur cu magnitudinea de 5,2 grade pe scara Richter a avut loc la 24 de ani de la devastatorul seism care a zguduit România în anul 1977 ● La Timișoara, trei indivizi necunoscuți au împușcat mortal un plutonier-major ● A murit senatorul Vasile Văcaru ● Ion Iliescu a împlinit 71 de ani. Cu acest prilej el a fost felicitat de președintele Partidului Copiilor de Ciocolată.

GHEORGHE SÂRBU SUSȚINE CĂ A INVENTAT ALIFIA CARE MĂREȘTE SÂNII ȘI PENISUL

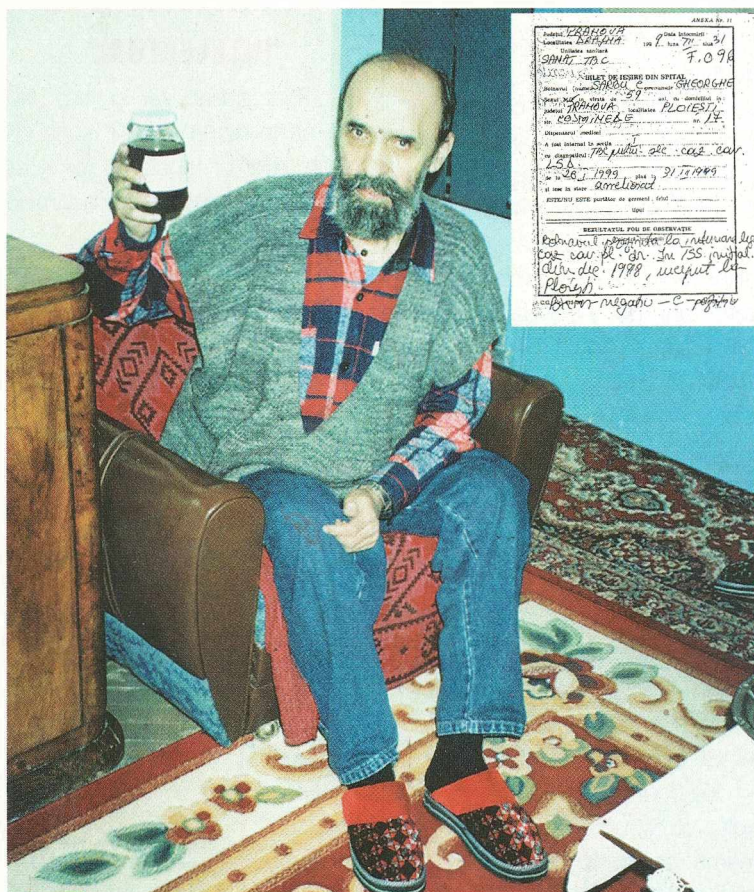
Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

De mii de ani omenirea face eforturi disperate pentru a descoperi un panaceu (un medicament care să vindece toate bolile). De la bitterul suedez și până la prafurile misterioase ale Orientului, lumea asta mare a declarat răspicat în sute de rânduri că, în sfârșit, panaceul s-a lăsat sedus de mâna vreunui mare savant sau a unei bătrâne vrăjitoare.

„AM 68 DE ANI, SUNT FOARTE POTENT, DAR VREAU MAI MULT.”

Gheorghe Sârbu locuiește împreună cu soția sa la parterul unui bloc din Ploiești. Musafirii sunt primiți într-o sufragerie care abundă de tablouri. Peste tot, privirea întâlnește peisaje din Amsterdam, portrete impresioniste, nuduri filiforme sau imagini biblice. Unele tablouri au culori moi, monotone, în timp ce altele abundă în nuanțe pe jumătate stridente. Picturile de pe pereți sunt rezultatul defulării artistice a soților Sârbu. Din primele impresii schimbate între ei și reporter aflăm că pastelurile sunt opera Corinei Sârbu, în timp ce Gheorghe pare mai degrabă atras de portretistică. Gheorghe și Corina sunt niște oameni normali care par a se potrivi ca două picături de apă. Văzându-i, ai senzația că duc o viață ascetică. Sunt slabi, iar sub ochii lor stau câte două cearcăne mari și pământii. Ei formează un cuplu în căsnicie, dar și o echipă „medicală” care primește săptămânal zeci și zeci de oameni suferinzi. Nici nu apuc bine să schimb cu ei câteva vorbe că se și aude soneria. În încăpere pătrunde un bătrânel gras, care poartă o ținută de om de la țară. Aflăm că-l cheamă Nicolae Stancu și că are 68 de ani. Este dintr-un

sătuc de pe lângă Ploiești și are ceva probleme de sănătate. Nu apucă să spună mai multe că Gheorghe Sârbu îl și ia în primire: „Stați liniștit, nu-mi arătați încă hâtiile cu analize că vreau mai întâi să vă consult eu. Ridicați-vă în picioare, așa, întindeți mâinile și lăsați podul palmelor să se sprijine pe vârfurile degetelor mele. Foarte bine, priviți spre stânga fără să întoarceți capul. Vă doare cutare, ce simțiți când apăsați aici, ce senzație aveți acum? Foarte bine, vă comportați până acum foarte bine!” Mă uit din fotoliu la modul original în care Sârbu îl consultă pe Nicolae Stancu. Pe Gheorghe, cu statura sa înaltă, uscată și sobră, îl prinde foarte bine ceea ce face. Dă pacientului încredere în „doctorul” la care apelează: „Aveți un început de spondiloză cervicală, iar la stomac este probabil o gastrită sau un ulcer”. De regulă, consultarea unui pacient precum și recomandările medicale durează aproape o oră. Acum însă, din cauza reporterilor, Gheorghe Sârbu și-a consultat pacientul cam un sfert de oră, după care, preț de aproape 20 de minute, i-a „văzut” documentele medicale și i-a prescris un tratament original: „Văd că ați fost la doctorul Calotă. Este unul dintre primii cardiologi din țară și mă tem că și de pe Pământ. Excepțional doctor. Domnule Stancu, nu mai fiți îngrijorat, că o să ne

facem sănătoși și o să putem păpa din nou friptură, lapte, murături și tot ce ne pofteste inima; veți întineri cu totul. Da! Spuneți-mi, pixul mai scrie?" „Scrie”, zice cu mândrie pacientul din fața noastră. „Da' nu vreți să scrie și mai bine?” „Ba vreau, domnu' doctor. Sigur că vreau!” „Atunci o să vă prescriu și ceva pentru pix...”

CORINA, UNGENTUL MIRACULOS

Sârbu descuie un sertar și scoate de-acolo un borcănaș cu filet. Recipientul de sticlă este umplut cam până la jumătate cu un lichid vâcos, de culoare maro-verzui. Este o substanță consistentă și limpede. În sfârșit, faimosul unguent Corina ajunge în mâna pacientului care îl râvnea. În schimbul alifiei Nicolae Stanciu scoate o sumă cu 6 zerouri în coadă. Gheorghe Sârbu ne asigură că acești bani abia dacă acoperă costurile de producție ale miraculoasei substanțe: „Eu nu sunt un afacerist, ne declară Sârbu. Unguentul **Corina** (care, așa cum ați observat, poartă numele soției mele) este făcut dintr-o singură plantă al cărei nume îl păstrez secret. Dar, pe lângă acest unguent, eu mai prescriu pacienților și o serie de ceaiuri făcute din plante naturale. Trebuie să știți că întreaga mea terapie se bazează pe tratamente naturiste. **Corina** este, în fapt, un panaceu, un remediu universal. Acest unguent se aplică pe cele 7 zone fundamentale ale corpului. Ungerea se face direct cu mâna și fiecare zonă a trupului pe care se aplică unguentul are un anumit contur imaginar pe care pacientul trebuie să-l traseze cu degetul plin de alifie. Cele 7 zone ale corpului și forma conturului trasat de deget sunt următoarele:

1. ultima vertebră (noadă) – pătrat; 2. sub ombilic (buric) – semilună; 3. plex solar (lingurică) – triunghi; 4. stern (coșul pieptului) – sferă (în sensul acelor de ceasornic); 5. gâtul – cerc (în sensul acelor de ceasornic); 6. fruntea – punct (în centrul ei); 7. creștetul capului – amprentă (deget mijlociu).

„MI-AM MĂRIT SINGUR FALUSUL DIN CAUZA UNEI PARALIZII FACIALE”

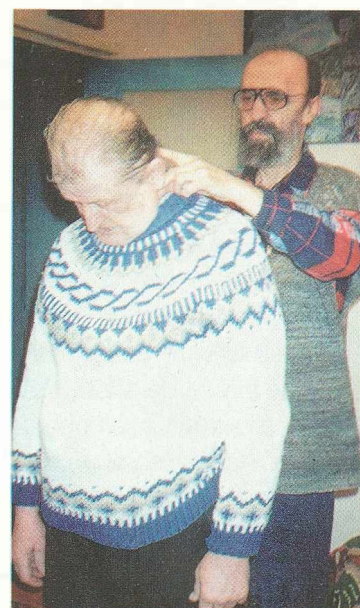
Gheorghe Sârbu s-a născut pe 26 iulie 1940 în comuna Drajna de Jos din județul Prahova. Întâmplarea a făcut ca la 19 ani el să se îmbolnăvească de o paralizie facială pe care doctorii au luat-o drept poliomielită și au folosit o medicație ca atare. Inițial, Gheorghe susține că nu s-a gândit să-și trateze paralizia. Dar pentru că ajunse la vârsta la care urlau hormonii în el, a căutat o metodă prin care să capete un falus mare și viguros. Așa, gândea el, le va impresiona pe fete și acestea se vor înnebuni după organul său, fără a mai conta că are gura strâmbă de la paralizie. Făcând cercetări pe cont propriu el a descoperit unguentul care l-a ajutat să-și mărească penisul și care i-a consolidat considerabil potența. Pornind de la această descoperire și-a dat seama că tot cu ajutorul unguentului miraculos s-ar putea vindeca și de paralizie. În final, îmbunătățindu-și treptat-treptat metoda de tratament, Sârbu afirmă că a fabricat un „panaceu universal” (sic!). Singurele domenii în care **Corina** nu aduce vindecare sunt, după spusele lui Gheorghe, cele care se află în strânsă legătură cu sistemul

nervos (afecțiunile psihice) sau psoriazisul, cirozele și zona Zoster.

Inventatorul unguentului **Corina** este convins totodată că a pus bazele unei noi metode de a gândi, elongația, care diferă total de logică. Elongația are la bază principiul valorii unui corp aflat în mișcare, față de poziția sa de echilibru. Această metodă se află încă în stadiu de manuscris și poate că mai multe vom afla când autorul va găsi o editură dornică să-i publice o astfel de carte. Un alt manuscris aflat în sertarul lui Gheorghe Sârbu abordează problema remediei universale **Corina**, pe bazele căruia Gheorghe afirmă că a fondat un nou sistem terapeutic numit oxiopatie.

Revista noastră și-a obișnuit cititorii ca în cazurile de această factură (care n-au fost puține în ultimul timp) să facă o anchetă riguroasă în rândul persoanelor care susțin că s-au vindecat în urma unor metode neconvenționale, de boli dintre cele mai grele. Și cum Gheorghe Sârbu susține că unguentul **Corina** a dus la vindecarea a nenumărate cazuri de cancer și a altor boli cronice, probabil că așteptați din partea noastră cercetări mai aprofundate. De această dată facem o excepție și, în același timp, lansăm o provocare. Cei chemați să-l investigheze pe Gheorghe Sârbu sunt cititorii. Noi vom publica până și numerele de telefon a doi dintre pacienții care i-au scris și i-au adresat lui Sârbu mulțumiri nețârnurite: AURELIA CIPU – București, tel. 01/220.37.77 și ILDIKO TOTH – Reșița, tel. 055/21.62.27.

Pozitive sau nu, revista **Flacăra** așteaptă rezultatele și opiniile cititorilor pe adresa redacției.

Unguentul CORINA nu are efecte secundare, este compatibil cu orice alt medicament; Se reia tratamentul după 4-6 luni (după caz); Dieta nu este obligatorie – în cazul afecțiunilor stricte: diabet, paralizie atac vascular, hepatită etc. se ține dieta recomandată de medicul curant; Poate fi aplicat și preventiv ca vaccin, sau pur și simplu ca întreținere a sistemului imunitar (curăță tenul, regenerează țesuturile etc.), dar și în cosmetică și împotriva îmbătrânirii; Nu este compatibil cu ceaiul de urzică, pelin și șamponul de urzică; Tratamentul cu unguentul CORINA nu exclude supravegherea medicală.

Sistemul terapeutic oxiopatia – unguent Corina (unguent Corina = panaceu) cuprinde toate afecțiunile așadar, inclusiv pe cele incurabile, în plus, mărește sânii, suprimă impotența și mărește penisul.

Unguentul Corina nu poate fi obținut pe cale chimică.

Tratamentul oxiopai se prescrie doar persoanelor care admit teza: subsemnatul NU oferă garanții:

Este o șansă, unică în fapt, care vindecă în același interval de timp mai multe afecțiuni – pietre la rinichi, fibrom uterin, adenom de prostată etc. – fără a se interveni chirurgical.

Metoda-cadru trebuie respectată întocmai.

Cam pe la începutul lunii trecute un om, Gheorghe Stemate, a băut o bere, poate că două, poate că trei, și a intrat în „Cercul Foamei” din Rahova, ca să se ușureze. Era seară, era întuneric, și omul a căzut, de la aproximativ șapte metri, în gol, și s-a înfipt într-o țeapă de fier-beton. Țeapa i-a perforat mușchii fesieri și i-a străpuns abdomenul. Putea să moară ca un câine. Dar a avut noroc și a scăpat. Presa a făcut mare vâlvă, a întors accidentul pe toate fețele, apoi, a doua zi, a trecut la altele.

Un loc aparte într-un posibil volum „Eterna și fascinantă mizerie a Bucureștiului” l-ar ocupa imaginile dedicate neterminatelor clădiri începute înainte de 1990. Neterminată era și monstruoșitatea arhitectonică numită Casa Poporului și devenită între timp Palatul Parlamentului. Aici, la această urâtenie, s-au dat bice peste bice și se poate spune că, în linii mari, lucrările s-au cam terminat. Aceeași soartă au avut-o și blocurile din Piața Victoriei sau, în ultimii doi-trei ani, cele de pe bulevardul ce se voia a fi „Victoria Socialismului”. În rest, Dumnezeu cu mila!

CE SPUN DOCUMENTELE

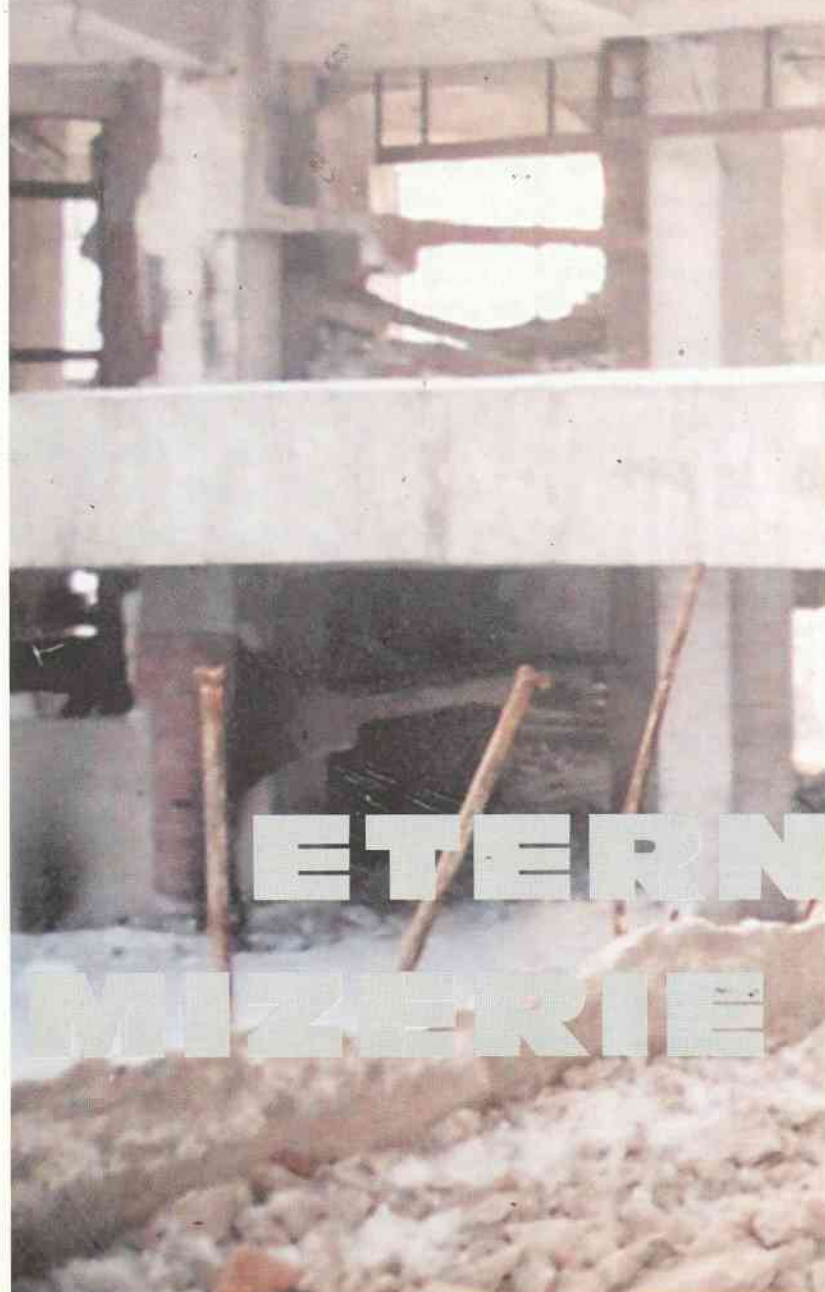
Dar, ca să ne lămurim cum stăm cu aceste clădiri neterminate în jurul cărora mizeria este cumplită – aurolaci, prostituate, gunoarie, câini, șobolani, cerșetori, hoți, tâlhari etc. – iată ce aflăm dintr-o serie de documente oficiale recent comunicate de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, mai pe scurt MLPTL, către Primăria Capitalei. Cicătelea în București ar exista, conform evidențelor MLPTL, 75 de blocuri începute înainte de 1990, din care, în ultimii 10 ani, au fost finalizate doar 9! Nici măcar un bloc pe an! Alte 21 de blocuri sunt în diverse faze de execuție. Din cele 45, câte au mai rămas, 20 au intrat în proprietatea unor agenți economici. Ce fac agenții economici cu blocurile pe care le-au achiziționat, nu se știe. Unul din acești agenți, „BB Food SRL”, a achiziționat celebrul „Circ al Foamei” din Rahova, unde a căzut, într-o țeapă de fier, numitul Gheorghe Stemate. Dar să vedem care este situația celorlalte 25 de blocuri, ultimele din totalul de la care am pornit. Situația acestora este că ele sunt total abandonate.

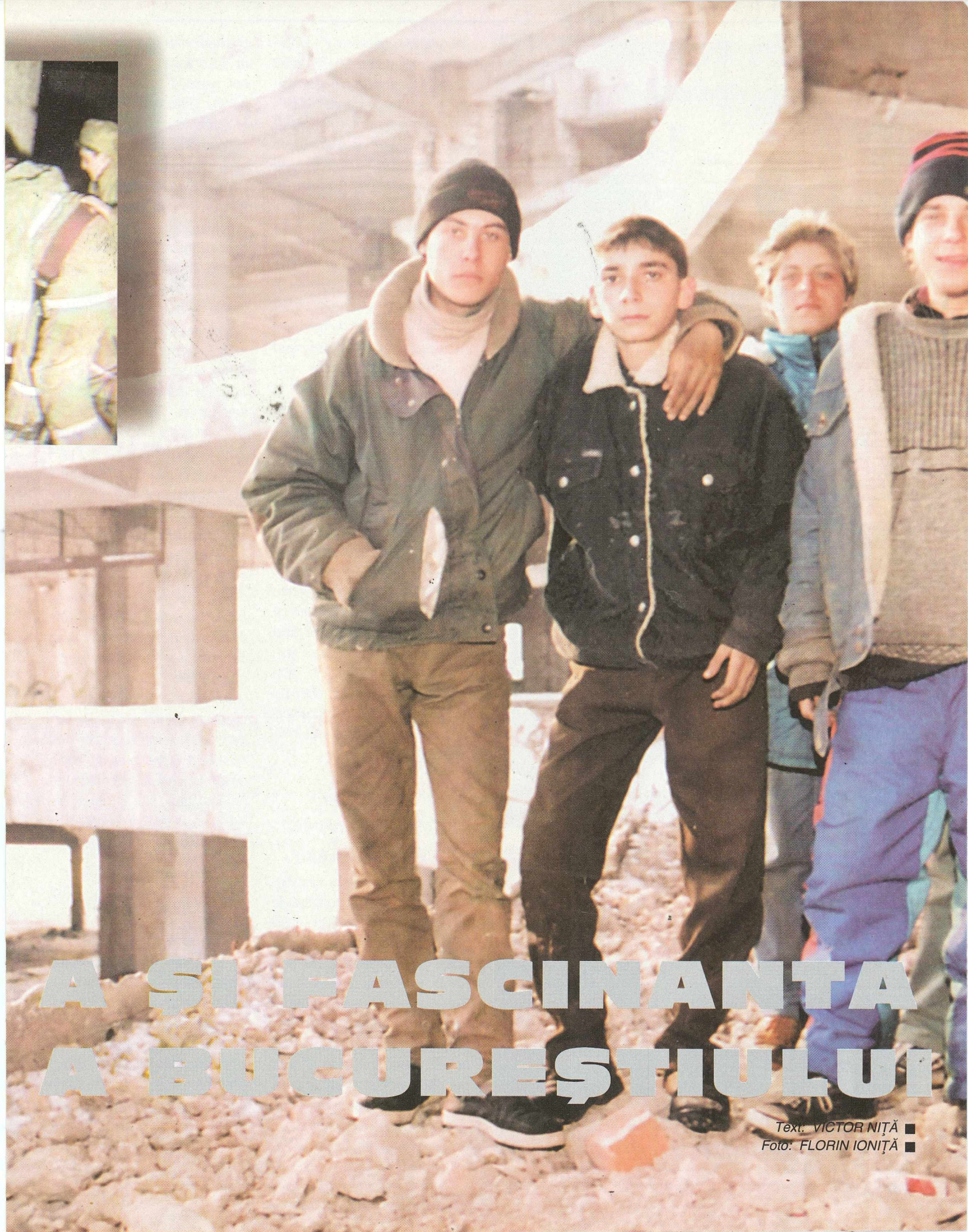
JOACA DE-A POLITICA ȘI DE-A PRIMĂREALA

Aceasta fiind situația, MLPTL acuză Primăria Municipiului București că nu și-a îndeplinit atribuțiile privind punerea în siguranță a construcțiilor abandonate, o astfel de măsură fiind necesară pentru – i-auzi vorbă! – evitarea pericolelor pe care acestea le reprezintă pentru viața și siguranța cetățenilor Capitalei. După ce a acuzat Primăria, MLPTL îi solicită primarului Băsescu să prezinte, în termen de 7 zile, un raport cuprinzător cu situația la zi a imobilelor neterminate și planul de măsuri pentru soluționarea problemei. Într-o altă scrisoare, emisă în aceeași zi pe numele Primarului Capitalei, MLPTL consideră că nenorocirea petrecută la „Cercul Foamei” din Rahova este consecința neglijenței cu care Primăria a tratat situația existentă în zonele construcțiilor neterminate. În acea vreme, adică pe la mijlocul lunii februarie, Primarul Capitalei era foarte preocupat de soarta câinilor vagabonzi și lupta din răzputeri cu reprezentanții diverselor asociații de protecție a animalelor. Mai apoi, același primar, a intrat în războiul cu autobuzele DAF. Să mai fi avut timp Traian Băsescu să răspundă

În seara zilei de 06.02.2001, numitul Gheorghe Stemate a căzut de la șapte metri și s-a înfipt într-un fier beton în „Cercul foamei” din Rahova

A SI FASCINANTA A BUCUREȘTIULUI

Text: VICTOR NIȚĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

solicităților ministrului Miron Mitrea, mai marele MLPTL-ului? Greu de crezut că da, mai ales că, din cauza autobuzelor DAF, între Primar și Guvern s-a sistat dialogul. De ce? Pentru că Traian Băsescu ar fi rostit niște cuvinte mai golănești la adresa unui ministru, ceea ce premierul Adrian Năstase nu acceptă nici în ruptul capului. Neacceptându-se așa ceva, Traian Băsescu a fost invitat să-și prezinte scuzele în mod public. Bineînțeles că fostului ministru al „Transporturilor” nici prin gând nu-i trece să-și prezinte scuzele. Mai mult, l-a acționat în judecată pe ministrul pe care, chipurile, l-ar fi insultat, acuzându-l de calomnie. La rândul lui, „ministrul calomniator” anunță publicul interesat că totul este o înscenare. Toată parascovenia asta n-ar prea avea nici o legătură cu neterminatele blocuri ale Bucureștiului, dar am trecut-o succint în revistă pentru a argumenta îndoiala noastră că Traian Băsescu ar fi avut timp să răspundă imperioaselor solicitări ale MLPTL-ului. De fapt, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, puțin i-a păsat Primăriei Capitalei de soarta neterminatelor blocuri.

DAȚĂ MAI MARI ZILEI S-AR FI APUCAT SERIOS DE TREABĂ

Că exact așa stau lucrurile, iată ce aflăm dintr-o hotărâre de guvern din august 1999, când primar era Viorel Lis. Prin această hotărâre de guvern, Consiliul General al Municipiului București era obligat să întocmească, până în luna septembrie a aceluiași an, o evidență a construcțiilor începute înainte de 1990 și neterminate la acea dată. Prin aceeași hotărâre se stipula rezilierea contractelor de asociere ale căror termene de

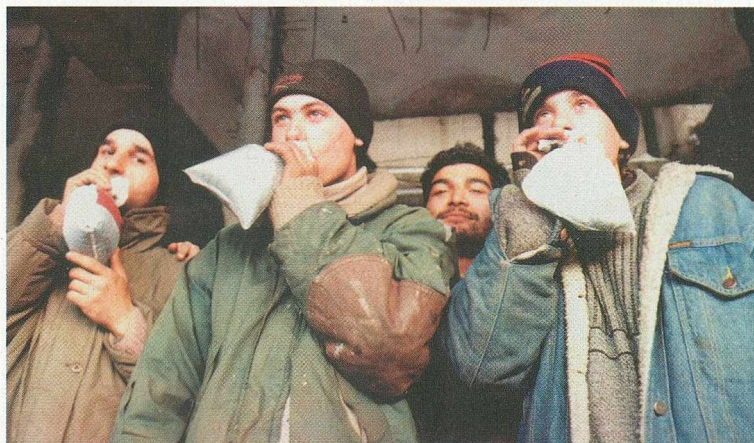
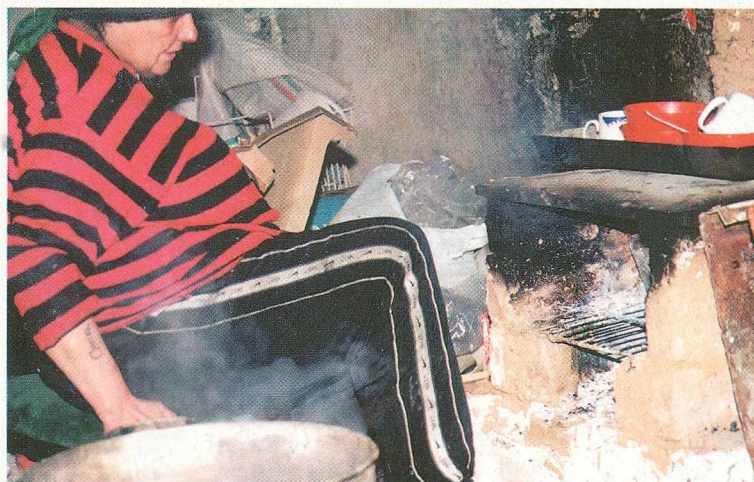
finalizare erau depășite. Totodată se solicita perfectarea unor noi asocieri cu diverse firme pentru finalizarea construcțiilor în termen de 12 luni de la data obținerii avizelor legale. Credeți că a mișcat cineva vreun deget pentru că dispozițiile de mai sus, emise de Guvern, să nu fie doar niște simple vorbe pe niște hârtii oficiale? Dacă da, vă înșelați amarnic. Fostul primar Viorel Lis era ocupat în acea vreme cu divorțul, apoi cu noua căsătorie, plus o mie una chestii politice, financiare etc. Nici noul primar nu se arată a fi mai breaz în acest domeniu al blocurilor neterminate. Dumnealui și inspectorul șef al Inspectoratului în Construcții al Capitalei ar fi trebuit să țină cont de o hotărâre – din luna septembrie a anului trecut! – a Consiliului General al Municipiului București, prin care se prevedea împrejmuirea, de către Primărie, a terenurilor virane aparținând domeniului public și privat al Capitalei. Prin aceeași hotărâre se menționa că terenurile virane care aparțin persoanelor fizice și juridice urmează a fi împrejmuite, pe cheltuiuala proprietarilor, în termen de 6 luni de la data emiterii hotărârii. Dacă s-ar fi trecut serios la treabă, atât blocurile neterminate, cât și terenurile virane n-ar mai fi arătat cum arată, adică mai rău ca după un cutremur.

CIRCUL FOAMEI DIN RAHOVA

Și pentru că sunt unii, cu precădere cei care se învârt ca muștele în jurul puternicilor zilei, care vor sări cu gura mare și ne vor acuza vehement că nu vedem decât jumătatea goală a paharului, când paharul, de fapt, e plin de-un deget, și acela subțire, foarte subțire, iată ce ne-a fost dat să vedem și să

aflăm la „Cercul Foamei” din Rahova, la fața locului, cum se zice, la doar câteva zile după necazul suferit de Gheorghe Stemate, cel despre care pe drept cuvânt se poate spune că a fost tras în țeapă de nepăsarea Primăriei Capitalei. Ne-am amăgit cu ideea că, la câteva zile după nefericitul accident, vom vedea „Cercul Foamei” îngrădit cu niște panouri care să interzică intrarea în ruina cu pricina. Ei bine, nici urmă de așa ceva. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. O macara ruginită și golită de tot ce se putea fura de pe ea se profila pe cerul acestei amăgitoare primăveri ca o cruce șuie. „Șefu”, zice un taximetrist, aici, în gropile fundației, au căzut până acum 6 oameni, dar nici unul n-a avut ghinionul ăluia de-a căzut în țeapă. Nici ăla n-ar fi căzut dacă s-ar fi pus o tablă de avertisment sau s-ar fi împrejmuit locul”. Cine să pună tabla aia sau cine să împrejmuiască locul? – întreb eu într-o doară. „Păi, cum cine?! – se oțărăște taximetristul – Primăria. Sau cei care au cumpărat hardughia asta!” Și în timp ce vorbeam eu cu taximetristul, din ruina aceea de clădire iese o căruță cu un singur cal în ham, un cal jigărit, de parcă ar fi fost hrănit cu hârtie mucegăită. Când am vrut să vorbesc cu stăpânul atelajului, un rrom la fel de slab și de amărât ca și calul, căruța a intrat, spre uimirea mea totală, în viteza a patra și dusă a fost. M-a salvat același taximetrist: „Vă spun eu cine e, e un țigan din cartier care ia gu-noaiele de prin curțile oamenilor și le deșartă aici. Tot el adună de pe străzi câinii morți și îi aruncă aici”. Mă mai învârt eu ce mă învârt, ba chiar am intrat în incinta „Cercului”, unde am dat peste un tip beat mort pe o grindă de beton, un tip căzut într-un somn adânc, adânc, că

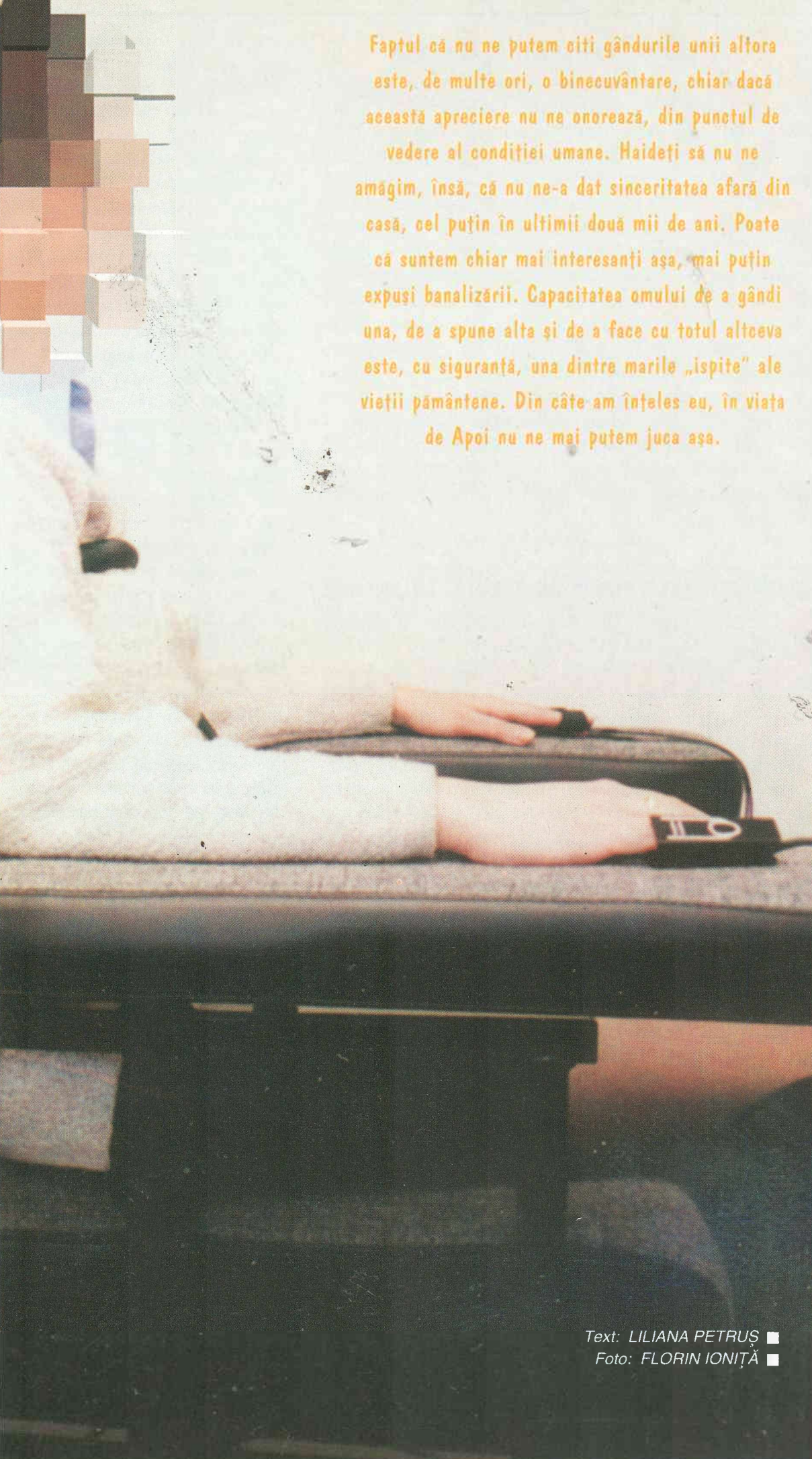
nu l-am putut trezi nici cu tractorul. Am coborât apoi la locul în care Gheorghe Stemate a stat înfipt în țeapa de fier-beton aproape două ore. La nici doi metri de țeapa cu pricina, un culcuș încropit din zdrențe și cartoane. Dacă aş fi venit cu câteva ore mai devreme, adică înainte de-a se crăpa de ziuă, poate că aş fi dat peste niște aurolaci. Sau peste niște cerșetori. Sau poate peste niște „fetițe”. N-ar fi fost exclus să dau și peste niște tipi care, sub amenințarea cuțitului, m-ar fi ușurat de portofel, de haine... Taximetristul mă întâmpină cu gura până la urechi: „Ha-ha, v-ați speriat! Păi, să vedeți ce e aici noaptea! Polițiștii n-au curajul să vină în zonă, că de intrat în coșmelia asta noaptea nici nu poate fi vorba. Am văzut, cu ochii mei am văzut, acum doi ani, cadavrul unei femei. Niște vagabonți trăgeau de cadavru să-l scoată din groapa care ar fi trebuit să fie, probabil, puțul liftului. Era o cerșetoare bătrână, numai piele și os. Cine știe cum a murit sau cine o fi omorât-o! ăia de-o scoteau ziceau că o duc la marginea Bucureștiului, pe câmp, că dacă vine cineva și o găsește acolo, unde dorm ei, să nu cadă vina asupra lor”. Și pentru că taximetristul mi-a fost mai mult decât util, m-am hotărât brusc să-i fiu client. Am urcat în mașină, am trecut prin Piața Chirigiu, după ce-am lăsat în urmă intersecția dintre „Trafic Greu” și Șoseaua Progresul, și am ajuns pe Bulvardul Regina Maria. Pe bulevard, ca pe bulevard, mașini luxoase, oameni bine, femei scăpărând din ochi scânteii, vitrine opulente... Dar și liote de cerșetori, de prostituate, de indivizi unsuroși, dubioși, zdrențăroși... „O bună parte din ăștia, zice taximetristul, sunt locatarii blocurilor neterminate”. Așa e.

● REPORTAJ

DETECTORUL **DE** **SINCERITATE**

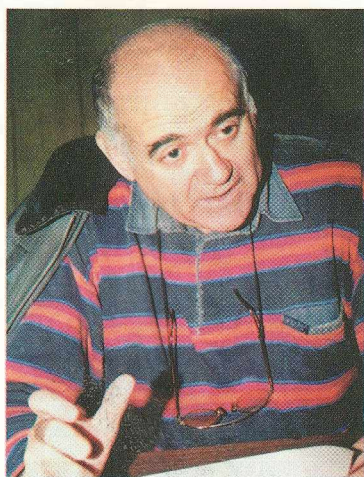

A black and white photograph showing a person lying on a table, their hands connected to a polygraph machine. The person is wearing a light-colored long-sleeved shirt. The machine has two sensors on their hands. The background is dark and out of focus.

Faptul că nu ne putem citi gândurile unii altora este, de multe ori, o binecuvântare, chiar dacă această apreciere nu ne onorează, din punctul de vedere al condiției umane. Haideți să nu ne amăgim, însă, că nu ne-a dat sinceritatea afară din casă, cel puțin în ultimii două mii de ani. Poate că suntem chiar mai interesați așa, mai puțin expuși banalizării. Capacitatea omului de a gândi una, de a spune alta și de a face cu totul altceva este, cu siguranță, una dintre marile „ispite” ale vieții pământene. Din câte am înțeles eu, în viața de Apoi nu ne mai putem juca așa.

În acest context, existența unui aparat care „citește” gândurile și ne poate împărtăși, cu mare precizie, în sinceri sau mincinoși, ne cam înspăimântă, mai ales că în România poligraful este asociat, de regulă, cu o infracțiune. Dacă auzi că Popescu a fost testat cu „detectorul de minciuni”, prima reacție va fi ceva de genul ăsta: *cu siguranță a făcut ceva, e amestecat în treburile necurate*. În realitate, însă, Popescu poate fi cel mai cumsecade om din oraș, doar că s-a întâmplat să-și viziteze un prieten și să bea o cafea împreună. Să zicem că prietenul lui a fost ucis apoi, de o altă persoană, și că poliția găsește amprentele lui Popescu pe ceașca de cafea, pe masă, pe clanța ușii. Intră în cercul de suspecti? Intră! Este el vinovat de crimă? Nu! Ei bine, în acest caz poligraful este mană cerească. Întrebat dacă el este criminalul, Popescu răspunde negativ. Aparatul înregistrează sinceritatea sa, „îl inocentează”, în termeni de specialitate, îl scoate din cercul suspectilor, în limbaj comun. Una peste alta, „detectorul de minciuni” îl ajută și pe omul nostru să scape de teroarea de-a fi bănuț de crimă, îi ajută și pe anchetatori să-și reducă lista suspectilor și, implicit, volumul de muncă, de vreme ce într-o crimă pot fi bănuți foarte mulți oameni. Dacă sunt 50, de pildă, poligraful îi „eliberează” pe 49 dintre ei și îl „acuză” pe unul, care chiar o merită. Și-atunci parcă n-ar mai trebui să ne fie teamă. Psihologul Tudorel Butoi, șeful Laboratorului psihologic de detecția comportamentului simulat, de la Poliția Capitalei, ne-a asigurat că nu avem nici un motiv, în acest sens: „La noi se testează cam 800 de persoane pe an, dintre care se recrutează cam 80 de

Text: LILIANA PETRUȘ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

**Psihologul Tudorel Butoi obține
cam 3-4 erori la 100 de cazuri**

persoane cu indici de vinovăție, confirmați apoi de cercetări. Principiul fundamental este respectarea consimțământului. Dacă omul acceptă – e bine, dacă nu este de acord – încheiem un proces-verbal de refuz. Pentru mine, ca expert, refuzul nu spune nimic, dar organul de urmărire penală va corobora acest refuz cu toate celelalte probe materiale care vor veni. Cei care refuză, de regulă, sunt confirmați ca vinovați. Trebuie să vă mai spun că la acest test se apelează numai în cauzele penale și doar dacă nu există probațiune clasică, respectiv urme materiale, mărtori, documente ș.a.m.d. Atunci nu ne rămâne decât să atacăm matricea spirituală a individului, pentru că amintirea despre comiterea faptei este netrucată. Omul se poate ascunde de multe, numai de propriul său eu nu se poate ascunde niciodată. Noi nu excludem, din start, posibilitatea ca detectorul să fie păcălit sau să dea o eroare. Drept dovadă, testul nostru nu este probă în justiție. Dar a nu lua în calcul concluziile tehnicii poligraf este tot atât de grav cu a le absolutiza. Nu la detector se stabilește vinovăția, asta face instanța de judecată, într-un final. De regulă, însă, cercetările ulterioare testului îmi arată că

UN CADAVRU ARUNCAT ÎN FÂNTÂNĂ

Cu ceva timp în urmă, soția gestionarului din Adunații-Copăcenii a dispărut, pur și simplu, împreună cu o sumă importantă de bani. Soțul și familia au apelat, bineînțeles, la poliție. După un an și opt luni de investigații, nici urmă de femeia cu pricina, deși s-au luat la bani mărunți accidente, spitalele, azilele ș.a.m.d. Atunci poliția s-a întors, cu ușurelul, spre soțul cică îndoiat, dacă tot se aflase că o cam avea cu gelozia, de unde puhoi de tensiuni și certuri în familie. Ajuns la poligraf, în calitate de suspect, bărbatul a negat orice implicare, numai că detectorul nu a fost de acord cu asta, respectiv a obținut indicii comportamentului simulat. Psihologul Tudorel Butoi își amintește că în acest caz a folosit și un test al vârfului de tensiune, încercând să localizeze zona unde a fost ascuns cadavru: în apă, în pământ, ars în foc. Subiectul dădea constant răspunsuri de nesinceritate, atunci când nega că ar fi aruncat cadavru în apă. Dacă omului i se interpretează diagrama și i se arată limpede unde sunt greșelile, de regulă cedează psihic. Așa s-a întâmplat și cu gestionarul din Adunații-Copăcenii. A mărturisit că-și strangulase soția, după o ceartă, și o aruncase într-o fântână (apropro de apă).

DOUĂ FEMEI ISTERIZATE AU DERUTAT POLIGRAFUL

La detectorul poliției au ajuns, într-o bună zi, două femei bănuite că au furat niște bijuterii. Discuția pregătitoare s-a prelungit foarte mult, pentru că femeile s-au pus pe plâns, pe văicăreli, pe ifose, că vezi, Doamne, cum să facă ele așa ceva. „Pe vremea aceea eram și eu mai puțin experimentat, își amintește psihologul Butoi, așa că testarea m-a prins cu două subiecte epuizate de atâta teatru.” Se pare că dacă o discuție pregătitoare se prelungește foarte mult, cu istericale și alte manifestări extreme, are loc ceea ce se numește epuizare de adrenalină și subiectul nu mai este tocmai bun de testat. Concluzia expertului către ofițerul operativ a fost că femeile nu prezintă reacții de nesinceritate. Peste vreo două săptămâni, însă, bijuteriile furate au fost găsite într-o consignație. Ghici cine le plasase acolo? Cele două femei, ale căror isterii au derutat expertul, cu poligraf cu tot.

am 3-4 erori la 100 de cazuri. Deci nu există un număr semnificativ, care să ne pună în dezechilibru tehnica. Chiar cădem pe procentul americanilor, pentru că și ei vorbesc de 96% precizie. Și erorile astea au și ele motivația lor, dar nu pot să vă vorbesc despre asta. Nu putem intra în bucătăria și mecanismele realizării chestionarelor – ce fel de întrebări punem, cum, ce efecte au, ce facem, cum interpretăm diagrama – pentru că riscăm să dăm idei adversarilor noștri. Eu nu-i subestimez,

nu sunt deloc niște oameni proști. Infractorii sunt inteligenți, numai că s-au urcat într-un alt tren.”

Recunosc, cinstit, „detectorul de minciuni” și pe mine mă ducea cu gândul într-o zonă infracțională. Știam că pe-acolo trec și oameni nevinovați, dar numai spre a se lămuri un fapt comis împotriva legii. De aceea, când am aflat că în București, în Piața Alba Iulia, la nr. 4, funcționează un poligraf particular, n-am priceput prea bine cui folosește asta, de vreme ce detectorul

poliției are exclusivitate în cauzele penale. Am sunat la 323.03.86, cu sentimentul că apelez un fel de OZN. Mi-a răspuns, totuși, o voce umană și am stabilit, în termeni destul de seci, o întâlnire de „predare-primire” de informații în legătură cu subiectul. Între timp eu mi-am făcut o predocumentare, ca să am ceva habar despre omul cu care mă văd și despre ceea ce face el, să știu cam ce se spune în folclor despre acest personaj, chiar dacă asta nu contează. Bănuiam că la fel procedează, la rândul-i, și psihologul Adrian Mihail Coman, director general „Polygraph-test”, pentru că despre domnia sa este vorba, fapt confirmat mai apoi, între patru ochi.

Ne întâlnim la ora stabilită, fiecare cu nedumeririle lui. Eu încerc să-mi „ghicesc” interlocutorul, **și el știe asta, că doar e psiholog**, ca să văd dacă e deschis și dacă pot conta pe sinceritatea sa. Dumnealui mă analizează, cu un fel de detector invizibil, oarecum justificat de atâta amar de experiență – **și eu știu asta, că doar sunt ziarist** – ca să-și dea seama dacă am venit cu inima curată sau dacă nu cumva am alte planuri. Cu oboseala, dar și cu bucuria de rigoare, pentru că asta nu se întâmplă zilnic, în cele din urmă învingem o partidă de sinceritate. Nu vă povestesc toate astea ca să vă impresionez, ci pentru a înțelege de ce e necesar un poligraf particular: pentru că trăim într-o societate care are mari probleme de sinceritate, pentru că nu prea știm, în afaceri și uneori și în viața particulară, cu cine să dăm mâna și cu cine nu.

După ce a condus activitatea poligraf din toată țara, timp de 16 ani, dl Coman a constatat că există și multe persoane particulare interesate să-și rezolve

o problemă prin intervenția detectorului. Acestea, însă, nu puteau fi ajutate în absența unei reclamații penale, pentru că legislația nu permite să te duci la poligraful poliției, să dai banul și să-ți lămurești cine știe ce problemă personală. Așa s-a născut ideea unui poligraf particular, care funcționează din august, anul trecut: La serviciile lui apelează societățile comerciale, în legătură cu vânzări de licitații sau scurgeri de informații către firme concurente, băncile,

gire cumplită, o prăbușire, o zădărniciie poate ireparabilă". Prețul practicat de „Polygraph-test” este de 20 dolari/oră. Pentru rezolvarea unui caz se ajunge cam la 100 dolari.

Așa cum spuneam, metodologia poligrafică respectă cu strictețe drepturile omului și nimeni nu poate fi supus acestui test fără acordul lui sau fără să fie lămurit asupra procedurii. Dacă ajungeți la expertul Adrian Coman, de pildă, puteți să-i puneți orice întrebare vă neliniș-

rugat să specifice și motivele. Și-atunci se întreba, cu voce tare, oare ce motive să treacă. La aceeași rubrică, o doamnă a motivat cu *pentru că sunt sinceră și nevinovată*. Eu i-am precizat că sunt de acord, doar că aparatul tocmai asta va dovedi. Detectorul, de fapt, îți spune despre tine ceea ce tu știi deja, aspect care nu e înțeles întotdeauna. Am mai avut, zilele trecute, un munte de om, de vreo 200 kg, bănuț de colectivul de lucru că a făcut ceva. Când i-am spus că e nevinovat, a izbucnit în plâns, a fost fericit, ca și când până atunci n-ar fi știut asta. Bineînțeles că știa, numai că nu avea dovezi pentru ceilalți. Poligraful oferă o astfel de dovadă, fără să-ți facă nici un rău. Este, de fapt, un aparat medical, nu ți se întâmplă absolut nimic în urma testării, fapt care iar nu se înțelege întotdeauna. Mi-a venit un bătrânel, ca să vă mai dau un exemplu, și i-am explicat totul, cu lux de amănunte. Mi-a spus că a priceput și că este de acord. Când s-a așezat în scaun, ce credeți că mi-a zis? «Tataie, dacă o fi să mor curentat, asta e!»

Clientul vine la poligraf cu o anume problemă. Vrea să știe dacă un salariat îi este loial,

Psihologul Adrian Mihail Coman,
un fel de Dumnezeu mai mic,
de vreme ce poate afla
ce se ascunde în mintea noastră

Coman ne-a explicat și felul în care funcționează detectorul, după ce a fost reglat pe starea de emotivitate a clientului, că poate e supărat, obosit, nedormit: „Există două praguri de memorie, o memorie scurtă și o alta îndelungată. În prima intră informațiile banale, de zi cu zi, pentru care creierul are un sistem de ștergere, de curățare, de vreme ce nu are nevoie de ele. De aceea nu știm ce am mâncat în urmă cu două luni sau la ce oră ne-am trezit în ultimă zi de joi a anului trecut. Noi ne ocupăm de cealaltă parte a memoriei, memoria îndelungată, unde sunt stocate – și rămân

AMINTIREA DESPRE COMITEREA FAPTEI ESTE NETRUCATĂ

în legătură cu mănuiorii de valori, nerespectarea secretului bancar, dubii asupra unor operațiuni electronice, testarea angajaților, sustrageri, avocații care doresc să-și „inocenteze” clienții, societățile de asigurări, când vor să verifice o bănuială de fraudă, patroni cu probleme de sinceritate în afaceri și cu suspiciuni față de unii angajați și, în fine, oameni simpli, care au probleme de infidelitate în familie, litigii civile sau pur și simplu ghinionul de-a fi bănuți de o faptă pe care nu au comis-o. La prima vedere, povestea asta cu bărbatul care-și cară nevasta la detectorul de minciuni, ca să afle dacă l-a înșelat (dar și femeia poate proceda la fel, stați liniștite), pare puțin hazlie: „Dar lucrurile nu stau tocmai așa”, ne mărturisește dl Coman. „Din cabinetul meu unii soți au plecat direct la tribunal, alții s-au îmbrățișat și au ieșit pe ușă ținându-se de mână, fericiți că au scăpat de povara unei bănuiele. Am avut și oameni în vârstă și nu vă doresc să fiți de față în momentul când cineva realizează că a fost înșelat o viață întreagă. Este o dezamă-

tește: „Eu sunt obligat, într-o discuție preliminară, care durează cam 45 de minute, să-i spun omului unde a venit, despre ce este vorba, în legătură cu ce e bănuț și care ar fi motivele. El are dreptul să accepte sau să refuze, nimeni nu-l poate obliga, este vorba, de fapt, de o colaborare. Se semnează o declarație de consimțământ sau un proces-verbal de refuz, cu o rubrică destinată motivelor, că poate omului nu-i place examinatorul, să zicem. Apoi îi explic cum funcționează aparatul, îi spun întrebările dinainte și lămurim orice nedumerire, de la cum se stă pe scaun până la cum se interpretează rezultatele. Deci chestia asta cu secretomania nu există. Dacă omul înțelege despre ce e vorba – și eu trebuie să mă adaptez nivelului lui de înțelegere, pentru că într-un fel îi explici unui profesor universitar și într-altul unui portar – nu are nici un motiv logic să mai refuze. Asta nu înseamnă, însă, că nu există și refuzuri. Am avut, recent, pe cineva de la o societate cu fraudă. Deși părea că a priceput totul, a decis să refuze. Nici o problemă, doar că l-am

ÎȚI SPUNE DESPRE TINE CEEA CE TU ȘTII DEJA

dacă x a furat, dacă y a vândut informații la firma concurentă, dacă l-a înșelat nevasta ș.a.m.d. Omul trebuie să spună ce vrea, iar acel ceva este „îmbrăcat” de expert în întrebările potrivite, care trebuie să fie scurte, clare, pe înțelesul omului și fără variante, ca să nu deruteze. Nu poți întreba dacă l-a omorât pe cutare cu cuțitul, de pildă, că poate l-a omorât cu toporul. Deci întrebarea trebuie să fie curată, din punct de vedere tehnic. Psihologul Adrian

definitiv acolo – informațiile care impresionează, pentru că ies din obișnuit. Așa se explică amintirile din copilărie sau amintirea unui accident, pe care nu-l uităm până la sfârșitul vieții. Hai-deți să vorbim pe un exemplu. Să zicem că dumneavoastră ați vândut informații de la locul de muncă unei firme concurente. Furați dischetele, vă întâlniți cu cineva, luați banul. Toate aceste informații se stocchează în sertarele creierului, ca un fel de filmuleț. Ajungeți la mine și ce

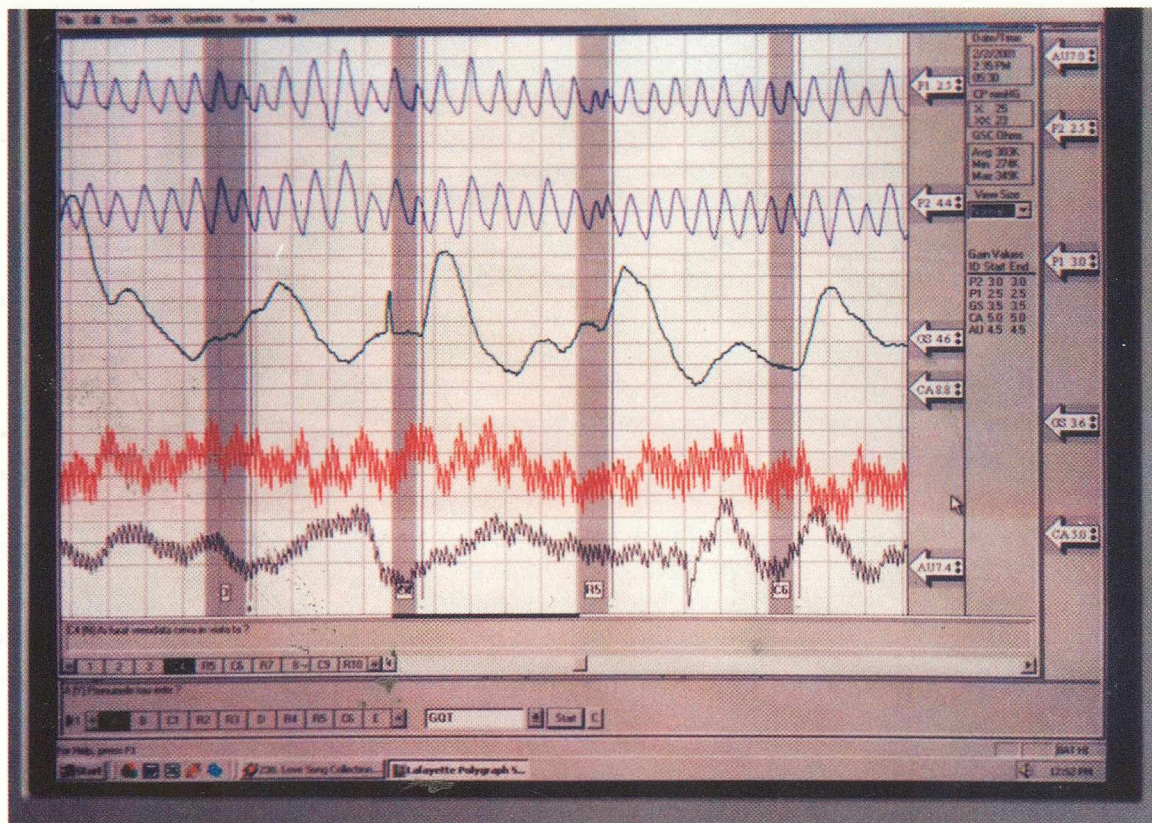
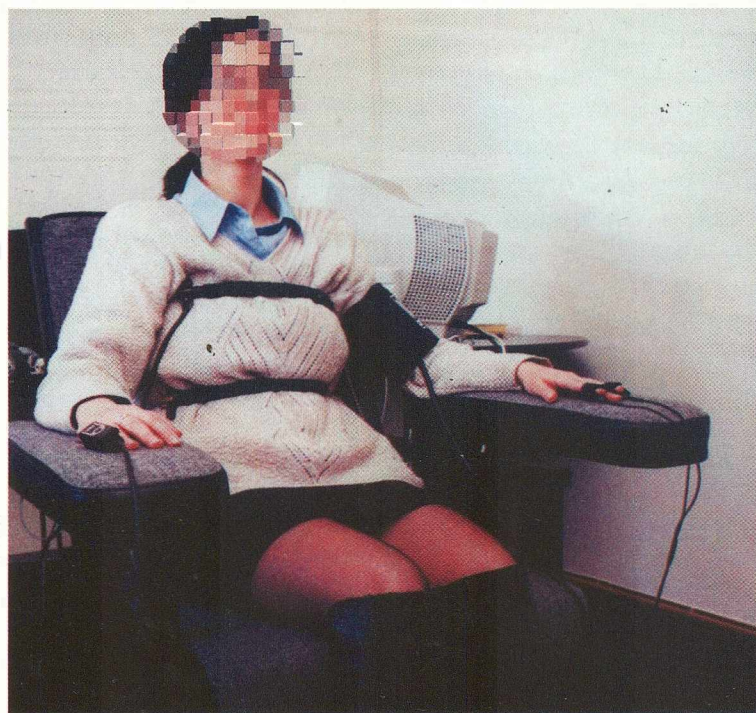

Diagrama rezultată în urma examinării

Cu 100 de dolari, puteți afla dacă nevasta vă înșală

pot să vă întreb decât dacă dv. ați vândut informațiile cu pricina. Când vă pun întrebarea, creierul trebuie să pregătească un răspuns, ca un calculator căruia îi dai o comandă. Își adună informațiile din fișiere și răspunsul este: *da*, *eu*. Bineînțeles că nu vreți să dați acest răspuns, din instinct de conservare, că vă

pierdeți slujba... Și spuneți *nu*, moment în care se înregistrează un conflict între ceea ce-a gândit creierul, în baza datelor reale, și ceea ce scoateți pe gură. Și-atunci creierul dă niște impulsuri, că este contrariat, ceea ce duce, de regulă, la creșterea cantității de adrenalină secretată de glandele suprarenale, modi-

ficându-se, astfel, toate funcțiile biologice. Această contradicție, între ceea ce are omul în cap și ceea ce îi iese pe gură, afectează fiecare parte din organism. Când există un astfel de conflict, detectorul îl înregistrează grafic. Apoi se trag concluziile, prin interpretarea diagramelor. Există un fel de formula-

care există se explică doar prin granița, foarte subțire, ce-i drept, dintre un om normal mintal și un om cu deviație de la normalitate. În ultima variantă, informația poate fi înregistrată și se poate transmite distorsionat. Pentru evitarea unor astfel de situații, nu se testează, de regulă, minorii, alcoolicii, dependenții de droguri, femeile însărcinate și persoanele cu diverse boli. Mai mult, nici experții nu se pot pune cu poligraful, în cazul că îi suspectați de așa ceva, pentru că bietul aparat este mult prea riguros, ăsta nu prea știe de nuanțe, funcționează doar cu da și nu, doar cu adevăr sau minciună. „Am avut un gestionar, care tremura tot pe scaun, ne povestește dl Coman, fiind convins că m-a plătit patronul lui, ca să-l scot vinovat. Să zicem că-i așa, i-am răspuns, dar ce ne facem cu aparatul, că ăsta nu poate fi plătit. Păi, dacă el înregistrează verde, și se vede asta, clar ca lumina zilei, eu cum să scriu în concluzii că mi-a arătat roșu și să mai și semnez pentru asta?”

Dacă aveți probleme de sinceritate și încă vă mai temeți de

EXISTĂ UN CONFLICT ÎNTRE CE ȘTIE CREIERUL ȘI CE SCOATEM PE GURĂ

ristică, se face un calcul pe algoritmi matematici și rezultă dacă omul este sincer sau nu. Aparatul mai spune și care este procentul de eroare. Zilele trecute, am avut un funcționar bănuț în legătură cu două aspecte: divulgare de secrete și furt din firmă. La prima suspiciune, posibilitatea ca el să mintă a fost de 0,01%, așadar era sincer, nu a vândut secrete. În al doilea caz, însă, a ieșit că minte 99%, că omul nostru a tot furat, și în bani și în produse.”

Dl Coman susține că detectorul nu poate fi păcălit. Erorile

clasical detector de minciuni, deși, după ce l-am întors pe toate fețele, parcă n-ar mai fi cazul, sau dacă pur și simplu vreți să fiți mai operativi, la „Polygraph-test” funcționează și un detector de stres în voce, TRUSTER PRO. Acestui aparat îi este suficientă vocea, în direct sau înregistrată, pentru a concluziona dacă suntem sau nu suntem sinceri, într-o discuție oarecare.

<http://www.ziua.ro>

ASTA-I REALITATEA

DANEMARCA A FOST PRIMA ȚARĂ DIN LUME CARE A ÎNFIINȚAT UN MINISTER AL MEDIULUI

Text: CIPRIAN ENEA ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

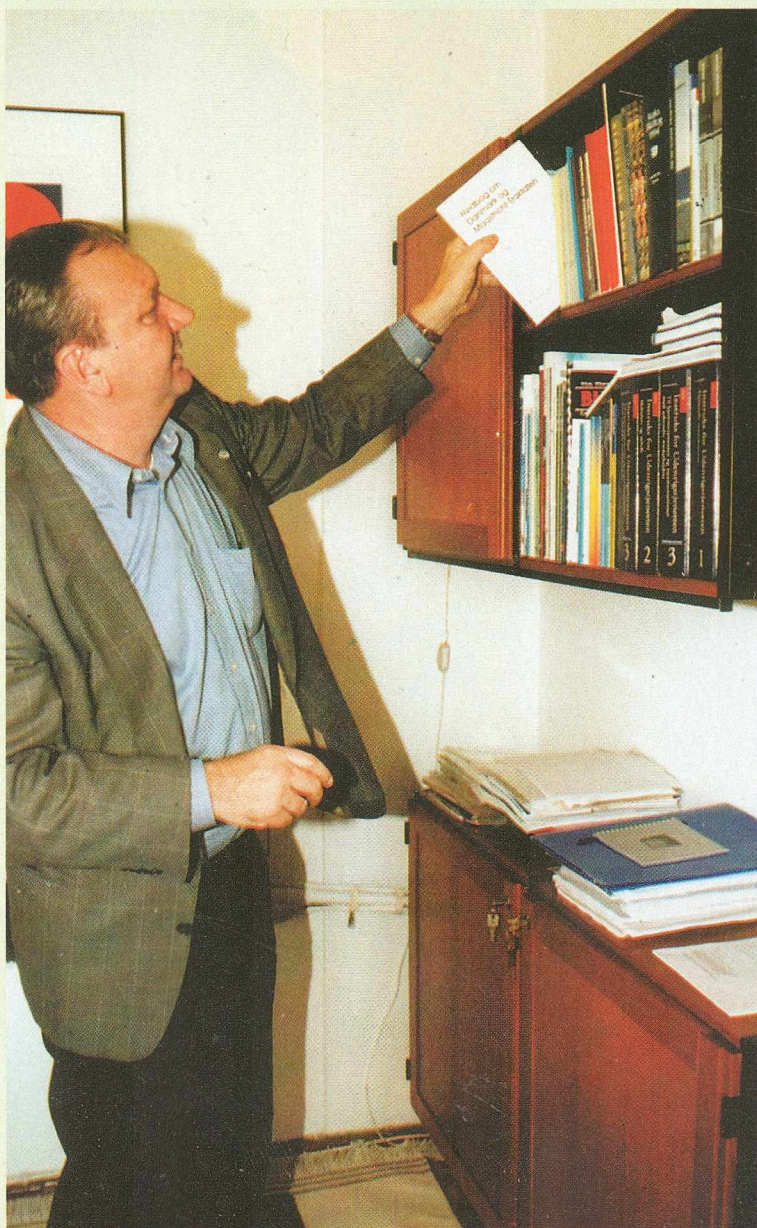

Ambasadorii sunt vârful de lance al unei țări. Fără ei, pământeni ar ști mult mai puține unii despre alții.

Eric Bom este ambasadorul Danemarcei la București și are doi ani de când se află în România, împreună cu soția sa. Au două fete: una din ele locuiește în Polonia, iar alta în Brazilia. Pentru că familia sa este cosmopolită, ambasadorul merge deseori cu multă plăcere în țările unde s-au stabilit și căsătorit fiicele lui dar, de fiecare dată când se întoarce în România, face acest lucru cu nerăbdare. Soții Bom cred că țara noastră este foarte frumoasă și pe deasupra mai e și locuită de fete drăguțe și de bărbați bine: „O să-mi fie dor de România când voi pleca în alt post, ne dezvăluie Excelența Sa. Probabil că mai am de stat aici cel puțin doi ani și jumătate. Clima mi se pare minunată. Este mult soare, iar în luna februarie au fost și zile în care temperatura de afară a urcat până la 20 de grade. Înainte de a veni în București am stat timp de 8 ani la Berlin, unde era mult mai frig... Aveți însă o mare problemă. Trebuie să țineți

Eric Bom asistat de soția sa

sub control gropile care apar mereu pe străzi. Este păcat să nu vă îmbunătățiți imaginea la acest capitol și să nu vă străduiți să găsiți o soluție. Nu sunt eu în măsură să mă amestec în problemele «domestice», dar pot să vă spun că «rezolvarea» gropilor ar fi un lucru remarcat și

Întrebându-l dacă și-a făcut prieteni de suflet în România, Eric Bom ne-a răspuns că diplomații trăiesc într-o lume în care nu se folosește prea des cuvântul prietenie. Motivul principal pentru care ei se află într-o țară este acela de a-și apăra propriile interese naționale. Cu

TREBUIE REZOLVATĂ PROBLEMA GROPILOR DE PE STRĂZI

apreciat". Deoarece este o persoană ocupată, domnul Bom nu a reușit să învețe limba română. În schimb, el știe nu mai puțin de trei limbi străine (engleza, franceza și germana), iar în momentul de față studiază „braziliana”. Faptul că nu cunoaște graiul mioritic nu-l împiedică să comunice cu românii deoarece, spune el, aceștia sunt buni vorbitori de limbi străine. Pentru a ne convinge de spusele sale, domnul ambasador a venit chiar cu o serie de exemple concrete: „Odată, în timp ce mă

toate acestea însă el are foarte mulți prieteni printre politicienii români și cunoaște, spre exemplu, chiar și un primar din județul Buzău. Cel mai bine însă se simte în compania unor amici pe care îi are la Timișoara.

Dintre mâncărurile tradiționale ale României ambasadorul danez îndrăgește cel mai mult sturionul (peștele de la care se obține și caviarul) și puilul cu mămăliguță. Prima oară a mâncat acest sortiment într-un restaurant din Poiana Brașov și de atunci îl consideră una dintre cele mai apetisante specialități

DIPLOMAȚII TRĂIESC ÎNTR-O LUME ÎN CARE NU SE FOLOSEȘTE PREA DES CUVÂNTUL „PRIETENIE”

aflam în Transilvania, am vorbit cu un primar în limba germană. Cu fostul președinte și cu cel actual mă înțeleg foarte bine în franceză în timp ce cu primul ministru Adrian Năstase comunic în engleză. De «braziliană» trebuie să recunosc faptul că m-am apucat deoarece în țara respectivă am o fiică și un nepot. Probabil că dacă programul mi-ar permite nu mi-ar fi greu să învăț nici româna, deoarece este tot o limbă latină și se aseamănă foarte mult cu franceza. Deja pot să citesc și să înțeleg multe lucruri din această limbă”.

culinare autohtone. Eric Bom nu neglijează nici carnea de miel, prețuind modul în care românii știu să o gătească. Deși îi place să mănânce bine, ambasadorul are o problemă la acest capitol: „Prin natura meseriei mele sunt nevoit să particip la foarte multe «cine de protocol». Din această cauză ajung în situația în care timp de o săptămână trebuie să fiu prezent la nu mai puțin de 20 de cine, ceea ce este colosal. Evident că nu reușesc să merg la toate, dar și așa particip la destul de multe, și din această cauză trebuie să mă «cenzurez» tot timpul pentru a nu deveni prea gras”.

Chiar dacă week-end-urile unui ambasador sunt ocupate de problemele meseriei, familia Bom reușește totuși să-și mai facă din când în când timp și pentru a călători și a se relaxa în natură. Unul dintre locurile unde le place foarte mult să meargă este situat în Bihor, în zona Peșterii urșilor. Despre aceste împrejurimi, Eric Bom ne-a mărturisit că reprezintă cea mai frumoasă zonă pe care a văzut-o vreodată în viața lui: „Vă spun sincer că nu mai văzusem până atunci așa ceva. Am făcut o oprire și am început să ascult cum cântă păsările. Vremea era însoțită, pe cer nu se zărea nici un petec de nor, iar alături curgea un pârâiaș foarte frumos. În acel moment mi-am zis: «Așa mai merge!» Mi-a plăcut foarte mult și în sudul Constanței, unde am fost în luna octombrie a anului trecut, dar este o zonă foarte aglomerată și nu prea poți să mergi acolo mereu. E păcat. Eu vin dintr-o țară mică, unde avem un țărm «jos» și foarte accesibil. De pe coastă și până în interiorul țării sunt cam 50 de kilometri și din această cauză în Danemarca poți înota tot timpul. Din București însă, până ajungi la mare îți ia cel puțin trei ore de mers cu mașina. Iar vara, așa cum v-am mai spus, este foarte aglomerat deoarece vine foarte multă lume. Din acest motiv, când vreau să înot mă duc la Clubul Diplomaților, unde există o piscină și un restaurant, ambele de bună calitate. Acolo stau uneori și câte 4-5 ore. Pe aici prin apropiere am mai călătorit la Mănăstirea Horezu (unde ajung în două ore), dar îmi pare rău că nu am mers niciodată în Delta. Acolo îmi doresc foarte mult să ajung. Faptul că n-am văzut Delta Dunării îl percep ca pe un handicap. Cred

că anul acesta voi «rezolva» însă și această problemă».

Danemarca este una dintre țările cu un standard foarte ridicat în domeniul mediului, putându-se mândri cu primul Minister al Mediului din lume (1971). Colaborarea cu România a început prin anii '93-'94, atunci

urma activității de exploatare a lemnului era aruncat în râuri și lacuri. Zona se afla în pragul unui dezastru ecologic. După ce am intervenit noi acolo, din rumegușul rezultat în urma tăierii lemnului se obține acum energie termică. Mica termocentrală care funcționează într-o

ÎN BIHOR SE AFLĂ CEL MAI FRUMOS LOC PE CARE L-AM VAZUT VREODATĂ ÎN VIAȚA MEA

când Danemarca a inițiat un amplu program de protecție a mediului în Europa de Est. În momentul de față ajutorul danez se cifrează la peste 30 milioane dolari, bani investiți în peste 50 de proiecte. „Noi suntem lideri mondiali în multe domenii aflate în strânsă legătură cu protecția mediului” – își începe Eric Bom disertația despre rolul pe care-l joacă țara sa în România. „În ceea ce privește programul din România, aș putea spune că Danemarca este cel mai mare donator pe care-l aveți. Am participat anul trecut la îmbunătățirea calității apei din Craiova. Tot în 2000 am fost și la Piatra Neamț unde aveți foarte multe păduri. Rumegușul rezultat în

comună din zona Bicăzului (Tașca – n.r.) produce energie electrică și apă caldă pentru circa 600 de suflete, și astfel am realizat două lucruri bune dintr-o dată.”

„NE AȘTEPTĂM CA ROMÂNIA SĂ ÎNTRE ÎN U.E. CÂT MAI CURÂND POSIBIL”

„Pentru români este foarte important să înțeleagă faptul că ei se află în plin proces de negociere cu UE, iar Danemarca se așteaptă ca țara dumneavoastră să fie primită cât mai curând posibil în acest spațiu. Una dintre problemele care vor apărea în cadrul negocierilor de aderare este și cea a mediului.

În acest sector sunt atât de multe lucruri de făcut încât, chiar și în cazul unei legislații adecvate, va fi foarte greu să vă descurcați fără sprijin extern. Noi sperăm că ajutându-vă să finanțăm multe proiecte de mediu vă veți apropia foarte mult de standardele UE. Totodată suntem conștienți că posibilitățile României de a investi în acest domeniu sunt în strânsă legătură cu situația

schimbare. Singura noastră șansă, în opinia lui, este aceea de a ajunge din urmă celelalte țări din Centrul și Sudul Europei, dar acest lucru nu poate fi realizat decât cu multă disciplină, multă rigoare și multă organizare. Procesul de „prindere din urmă a trenului pierdut” ar trebui să înceapă de la existența unor oameni talentați și educați, care să valorifice la maximum micile ajutoare externe pe care le primește România: „Astfel de oameni există în țara dumneavoastră și asta este cel mai important. Cu ei se poate recupera terenul pierdut. Pe baza

„TREBUIE SĂ PRINDEȚI DIN URMĂ CELELALTE ȚĂRI DIN CENTRUL ȘI ESTUL EUROPEI”

economică dificilă pe care o traversează țara dumneavoastră. Problemele nu pot fi rezolvate decât în timp. Companiile românești nu-și permit să investească în echipamente pentru că nu există bani. Din acest motiv cred că oricât de mult veți ridica nivelul legislativ nu veți reuși să atingeți standardele europene fără ajutor «din afară» și fără să încercați prin toate mijloacele să vă ajutați singuri. Și aici mă refer în primul rând la

celor pe care vi le-am declarat până acum noi intenționăm să continuăm investițiile în programe de mediu de pe teritoriul României încă 5-7 ani de zile. Danemarca derulează astfel de programe și în alte țări europene. România este pe locul al doilea în ceea ce privește banii investiți. Ea se află în urma Poloniei, unde se derulează acum programe enorme. Dar Polonia este o țară mai mare decât țara voastră. Strategia noastră este aceea de a ne orienta cât mai mult către consiliile județene. Ministrul Mediului din Danemarca încă nu a ajuns în România, dar sperăm ca acest lucru să se întâmple cât mai curând posibil, poate chiar anul acesta, să vadă cu ochii lui câte s-au realizat. Investițiile noastre vor continua probabil până în momentul în care România va intra în UE, după care ne vom retrage sprijinul financiar pentru că nu e normal ca un membru al Uniunii să-l susțină pe un altul.”

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Societate de asigurare - reasigurare fondată și administrată de:

- BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ •
- BANCA ROMÂNĂ pentru DEZVOLTARE - GROUPE SOCIETE GENERALE •
- CASA de ECONOMII și CONSEMNAȚIUNI •
- BANCA TRANSILVANIA •
- S.C. ISAF S.A. •

SHALOM? SHARON!

Text: BAZIL STEFAN ■
Foto: EPA - ROMPRES ■

Fostul prim-ministru israelian, Ehud Barak

Zicala cu „mintea de pe urmă” o fi existând oare și în Orientul Mijlociu, respectiv în arabă și ivrit? Chiar dacă răspunsul ar fi negativ, este cât se poate de sigur că cel puțin doi oameni regretă, în prezent, amarnic faptul că „mintea de pe urmă” nu le-a fost dată mai devreme. Fostul premier israelian Ehud Barak și liderul palestinian Yasser Arafat, căci despre ei este vorba, au irosit în ultimele luni o șansă imensă, reală, unică în aproape 53 de ani de conflict, de a încheia acordul final de pace între evrei și arabi. Și cu toate că Barak a fost acela care a plătit deja cu vârf și îndesat, pierzând nu numai „la scor” (cu o diferență de 25 de puncte procentuale!) alegerile pentru postul de prim-ministru, dar și conducerea partidului său și, mai grav, încheindu-și probabil

definitiv cariera politică, principala vină pentru ratarea acestei ocazii istorice intră în contul lui Arafat. Liderul palestinian pur și simplu nu a realizat cât de propice era momentul pentru obținerea acelei „păci a celor bravi” la care aspirase. Doi din trei israelieni se pronunțau în favoarea creării unui stat palestinian independent; la cârma guvernului de la Ierusalim se afla un politician tânăr și care, deși, sau poate tocmai pentru că fusese cel mai decorat militar israelian, se arătase dispus să negocieze, cu bună credință, asupra „întregului dosar”, adică inclusiv problemele cumplit de spinoase ale Ierusalimului și refugiaților palestinieni; în fine, în Statele Unite, principalul „sponsor” al procesului de pace, se apropia de sfârșitul celui de-al doilea (și ultimul) mandat, un

Yasser Arafat putea scrie și altfel istoria

președinte, Bill Clinton, care obținuse succese strălucite în politica internă (opt ani consecutivi de creștere economică țepăună!), dar își festelise prestigiul printr-o aventură erotică scandalosă ce-l adusese în pragul destituirii. Bill dorea enorm să intre în istorie nu numai ca unul dintre președinții americani supuși procedurii de „impeachment”, ci și cu o grandioasă „performanță pozitivă”. Și singura care-i mai stătea la îndemână în ultimele luni la Casa Albă era exact marea acțiune externă în care se angajase imediat după surprinzătoarea sa victorie la prezidențialele din 1992 – pacea în Orientul Mijlociu, care-i adusese, de altfel, și primul succes de prestigiu, respectiv acordurile de la Oslo, din 1993, asupra autonomiei palestinienilor. Nici-

odată un președinte american nu fusese atât de puternic – și personal – implicat și angajat în negocierile israelo-palestinene, găzduind numeroase runde ale acestora, inclusiv la nivel înalt, pe teritoriul Americii (uneori timp de săptămâni întregi) și oferindu-se în persoană drept mijlocitor. Niciodată un premier israelian nu mersese atât de departe ca Barak în întâmpinarea dezideratelor palestinienilor, arătându-se dispus să restituie palestinienilor până la 95 la sută din Cisiordania, să împartă cu aceștia suveranitatea asupra Ierusalimului de Est (Esplanada Moscheilor) și să accepte o reîntoarcere a refugiaților pe teritoriul viitorului stat Palestina, ba într-o oarecare măsură (cazuri privind reunificarea familiilor, de pildă) chiar și în Israel.

Primul ministru Ariel Sharon, de el depinde pacea sau războiul

Pentru un observator din afară poziția adoptată de Yasser Arafat începând din vara anului 2000 este greu de explicat. În mod normal, el nu putea să nu observe că Barak era de bună credință, ignorând vizibil faimoasele „linii roșii” (a se citi: problemele asupra cărora Israelul refuzase categoric să negocieze), chiar riscând de a pierde puterea și că mai mult nu putea obține de la nici un alt șef de guvern evreu. A considerat, probabil, că are de-a face cu un om slab, labil, de la care poate obține mult mai mult și prea puțin contează, la urma urmelor, dacă Barak va pierde puterea. Scopul scuză mijloacele, și-o fi spus. Dacă Barak făcea suficiente concesii palestinienilor, n-avea decât să-și frângă gâtul, așa cum de altfel avea să se și întâmple.

Arafat a crezut, deci, că slăbiciunea și inconsecvența lui Barak, evidente pentru toată lumea, sunt lucruri de care trebuie să profite – în interesul „cauzei”, firește – mai ales într-un moment în care era foarte clar că America exercită presiuni și asupra Israelului pentru a se ajunge la un compromis acceptabil ambelor părți. Așa se explică faptul că importanțele concesii făcute de Ehud Barak au fost „răsplătite” cu... o nouă Intifada, menită, probabil, în strategia liderului palestinian, să îngenuncheze Israelul.

Arafat și-a făcut însă un calcul greșit. În fața violențelor Intifadei, în Barak s-a trezit „cel mai decorat militar al Israelului”. Riposta sa militară a fost cât se poate de dură, accentuând și mai mult impresia de om schimbăcios, inconsecvent, care nu

știe ce vrea – impresie pe care dreapta avea s-o speculeze atât de bine în campania electorală pentru alegerile anticipate din 6 februarie, pentru postul de premier, devenite necesare după demisia lui Barak.

Rezultatul erorii de calcul a lui Arafat este cât se poate de trist. De o parte sunt sutele de morți și mii de răniți, victime, în mare parte nevinovate, ale confruntărilor sângeroase din cadrul noii Intifada. Mai grav și mai trist este însă un alt deces: cel al procesului de pace. Ehud Barak a fost, într-adevăr, îngenuncheat, părăsind scena politică mult mai devreme și mai lipsit de glorie decât s-ar fi așteptat cei care l-au văzut triumfând asupra unui supergreu ca Bibi Netanyahu. Nu însă și Israelul, căci locul moderatului Barak a fost luat de Ariel Sharon, un adevărat „uliu”, reprezentantul dreptei intransigente israeliene. Omul războiului din Liban nu concepe un acord final de pace cu palestinienii decât de pe poziții de forță cărora va dori să le dea mai întâi nisaiva lecții de bună purtare. El pune un accent absolut pe reinstaurarea liniștii, ordinii și securității populației. Dacă vor fi reluate vreodată și nu vor fi amânate cumva *ad calendas grecas*, negocierile cu palestinienii vor începe, probabil, de la zero, nu din punctul în care fuseseră lăsate de Barak. Nimeni nu poate spune, deocamdată, dacă acest punct va mai putea fi atins. Oricum, „procesul de pace” este, deocamdată, în aer și va mai curge multă apă pe Valea Iordanului (și mult sânge, de ambele părți) până când el va fi, dacă va fi vreodată, finalizat.

Aceasta este, cel puțin, varianta pesimiștilor, a celor care preferă să vadă jumătatea goală a paharului. Există însă și analiști

care văd jumătatea plină. Aceștia reamintesc că temeri similare cu cele de acum au existat, în această regiune permanent tensionată, și în 1977, când alegerile generale din Israel au fost câștigate în premieră de Likud, partidul lui Sharon, partid condus și pe atunci tot de un „dur”, Menahem Begin. Pe acesta lumea arabă îl considera un „terrorist” și era convinsă că „Begin înseamnă război”. Dar surprizele, de cu totul altă natură, aveau să se țină lanț. După numai câteva luni avea loc vizita oficială în Israel a președintelui Egiptului, Anwar Sadat – o „bombă” absolută, un eveniment de neconceput până atunci. Un an mai târziu se semna deja Acordul de la Camp David, după încă un an și ceva Tratatul de pace dintre Israel și Egipt. Mulți și-au adus aminte atunci că de oameni de mână forte este nevoie nu numai pentru a începe războaie, ci și, mai ales, pentru a le încheia. Cazul lui Eisenhower, De Gaulle, Nixon. Ariel Sharon este sigur un politician de mână forte. Rămâne de văzut doar dacă el va începe un nou război sau, dimpotrivă, va realiza pacea cu palestinienii. În favoarea acestui ultim scenariu pledează faptul că numele său rimează cu cuvântul ebraic „shalom”, care înseamnă „pace”, și cu care evreii se salută între ei (înrudit vizibil cu cel cu care se salută arabii și având același sens: „salam”). Nu-i exclus, deci, ca la un moment dat la salutul „Shalom!” evreii să răspundă, mai în glumă, mai în serios: Sharon! Nu de alta, dar de acum înainte „shalom” va depinde în mod considerabil de Sharon.

Este Director de Programe la *Radio Contact*. Nu de azi, de ieri, ci din '97.

De fapt, și-a asumat șefia de foarte tânără, de la o vârstă când mulți își mai caută încă drumul în viață. Atunci,

în '93, la numai 24 de ani, i s-a propus funcția de redactor-șef. S-a gândit dacă este în stare, și-a dat seama că ar fi un „challenge”

(provocare) și a zis: „De ce nu?” Acum, cu o experiență bogată în spate, își permite să spună că a fi șef nu-i lucru ușor. Mai ales când ai o natură

conciliantă, așa ca a ei, și nu-ți vine să dai penalizări nici în ruptul capului.

Dar, dacă știi să vorbești cu oamenii, dacă ești diplomat și ai ceva abilități în a conduce un colectiv, totul este O.K.

„NUMAI EXPERIE

NTA NE ÎNVAȚĂ"

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ,
M. FELIX și arhiva personală ■

Alături de „tovarășii” de la Contact

„CE BINE AR FI SĂ FIU... TURIST”

Ceasul țărăie. Primul gând al Ralucai Moianu este să arunce cu el de toți pereții, dar așa semiadormită își dă seama că a doua zi are din nou nevoie de... țărăit. Se gândește ce bine ar prinde-o meseria de turist. Să o întrebe lumea: „Cu ce vă ocupați dumneavoastră?” „Sunt turist”.

Plăcerea de-a umbla în lung și-n lat i-a fost insuflată de părinții ei, care au purtat-o prin multe locuri frumoase. Tatăl ei, ambasador „în țările calde”, și-a luat familia peste tot. La trei ani, Raluca s-a trezit în... Columbia. Acolo a învățat să scrie și să citească. Practic, cei șapte ani,

ea îi are de la latino-americani. La Bogota, a mers mai întâi la grădiniță, apoi la Liceul Francez, unde și-a însușit, în paralel, atât limba spaniolă, cât și pe cea franceză. După opt ani petrecuți în Columbia, a revenit în România. A studiat la Liceul Bălcescu, unde și-a pus la punct engleza și rusa, după care a urmat moda vremii și a mers la Facultatea de Fizico-Chimice.

„Îmi pare rău că nu știu germana. Ar fi fost super dacă vorbeam și această limbă. Pot spune că limbile străine m-au ajutat foarte mult în dezvoltarea mea profesională. Nu-i meritul meu, ci al părinților mei, pentru că ei au ales pentru mine varianta asta. Cel mai puțin mi-a folosit rusa. Dar, recunosc,

Într-o zi, când eram studentă, m-a oprit un individ în stația de metrou de la Unirea, și nu știu cum mi-a venit propoziția: «Trebuie să coborâți la a doua». Am spus-o în rusă și am fost extrem de încântată că n-am uitat chiar totul."

„E LUNI SEARA, IARTĂ-MĂ”

Era încă în ultimul an de facultate când a dat concurs la radio. A renunțat la o carieră de profesoară și a început să muncească non-stop, de luni până luni. A făcut de toate, — știri, emisiuni de matinal, party-uri. Lucrurile i-au mers bine încă de la început, dar a pus și mult suflet în tot ceea ce a făcut. Când a fost aleasă redactor-șef, era cea mai tânără persoană ce ocupa o astfel de funcție în România. Acum are grijă mai mult de partea administrativă a *Contactului*. Trăiește în două lumi: cea a radioului și cea a televiziunii. Pentru că, de anul trecut, a fost în măsură să răspundă unei alte provocări: aceea de a fi moderatorul unei emisiuni televizate produse de Valeriu Lazarov. „A fost o superîntâlnire. Cine nu a auzit de Valeriu Lazarov, producător de emisiuni în mai multe țări europene?” Pentru *Iartă-mă* filmează marțea și miercuria. De multe ori, este sunată lumea, ziua când aceasta se transmite la televizor. „E luni seara, iartă-mă, te deranjez, cred că te grăbești”. Chiar dacă nu este o emisiune live, este ca și cum ar fi. „Emoțiile oamenilor nu le poți repeta și nici regiza. Lucrez cu o echipă senzațională. Și la radio am colegi minunați, de aceea marțea și miercuria mă împart în două, dimineața la radio, după-amieze la televiziune.”

Raluca cea de toate zilele este o persoană superexpansivă.

Cei de la televiziune se miră că o văd mereu cu gura până la urechi, pentru ca imediat ce intră în emisie să devină serioasă, în ton cu invitații săi. La radio, în schimb, are prilejul să-și etaleze latura latino a sufletului său, realizând în fiecare joi seara o emisiune cu astfel de muzică. Împreună cu Adrian Popescu intră într-o lume care până acum câțiva ani nu era foarte cunoscută, pentru că ritmurile latino nu erau la modă. „Noi suntem foarte mândri că a fost prima emisiune de genul acesta în FM-ul românesc, înainte de urcarea fulminantă a acestui gen muzical în topuri. Practic, noi am deschis gustul oamenilor pentru chestia asta. Este bine că luăm ceva de la latino-americieni, că împrumutăm din spiritul lor optimist. Mă împac bine cu Popescu. Eu sunt doamna profesoară și el este personajul Popescu, cel care știe tot. Am fost întrebată de cineva: «Optimismul ăsta îți vine din America Latină? Tu așa ești?» «Nu, zic, semăn ca două picături de apă cu mama».”

„SOȚUL MEU, STOMATOLOGUL MEU”

Acum doi ani și-a invitat rudele și prietenii la un eveniment important: căsătoria ei cu Mario. „Noi n-avem același nume de familie. Pe el îl cheamă Marius Ancuța. Când ne-am căsătorit am zis că n-are nici un sens să-mi schimb toate actele. Eu îmi păstrez numele meu, i-am zis lui Mario, iar tu pe al tău. A fost de acord. Soțul meu este stomatolog. Este și medicul meu, iar acest lucru este O.K. Cred că invers este mai neplăcut, când nevasta ți-e pacientă și face scandal că vrea acum, sâmbătă noaptea, să-i pilești nu știu ce dinți. El are cabinetul lui, așa că nu poate să

„Eu și Mario nu avem același nume de familie”

spună că n-are cheie, că nu-i deschis.”

Pe lângă ocupația de bază, Mario este și comentator sportiv la *Eurosport*. Așa că unui dintre cele două televizoare de acasă staționează frecvent pe postul cu pricina. În timpul ăsta, Raluca citește sau se ocupă de orice altceva. Este convinsă că nevestele nu trebuie să intervină în plăcerea bărbaților de a se uita la meciuri, pentru că asta i-ar frustra.

La 31 de ani, Raluca Moianu este o femeie împlinită profe-

sional, are o căsnicie fericită, dar... ca întotdeauna există un „dar”. În cazul ei, acesta are strânse legături cu faptul că nu are un copil. A ajuns la concluzia că ar cam fi momentul să se oprească și să facă ceva în această privință. „Încerc să îmbin cariera cu viața de familie, dar îmi dau seama că prima îmi ocupă foarte mult. Mi-aș dori să fac un copil. Cred că asta urmează și așa ar fi firesc. Probabil că așa se așteaptă toată lumea. Să mă opresc la un moment dat și să spun:

Foto: DANA IRIMIA

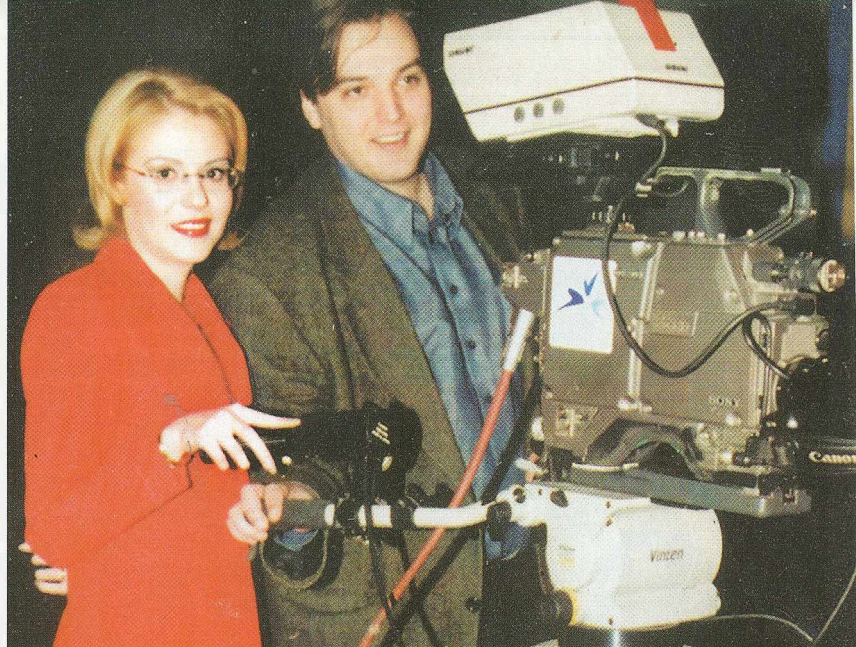

acesta este un an în care nu vă pot încurca. Eu și Mario ne dorim o fetiță pe care să o cheme Ilinca. Am hotărât noi așa, sub formă de proiect, să-i dăm acest nume, pentru că o admirăm foarte mult pe Ilinca Tomoroveanu. Deocamdată însă, cel puțin un an, cât mai am contract cu emisiunea *Iartă-mă*, nu cred că o să mă apuc să fac copii. Sunt o persoană ocupată. Am în fiecare zi ceva de făcut, ceva de demonstrat, sunt un om care chiar trăiește. Într-un ritm poate pentru multă lume greu de suportat. Deocamdată, mă țin tineretea și dorința mea de a face multe lucruri."

În mod normal, după o zi încărcată, ar trebui să se ducă direct în pat când ajunge acasă. Dar ea preferă să iasă în oraș cu prietenii sau să-și etaleze împreună cu Mario calitățile de

„mari dansatori”. Se culcă întotdeauna târziu, după 2.00 noaptea și preferă să se trezească mai târziu.

Ceasul târâie. Primul gând al Ralucăi Moianu este să dea cu el de toți pereții, dar așa, semi-adormită, își dă seama că mai are nevoie de... țărâit. Mario este lângă ea. Niciodată nu și-a dat seama care dintre ei este mai leneș. Ca în fiecare dimineață, o să-și mănânce felia de pâine cu un iaurt sau cu un ceai. Se va spăla pe dinți cu dușmănie. Pieptănatul îi va lua puțin. Când avea părul lung stătea destul de mult ca să-l perie. Regretă că și l-a tăiat „cu bestialitate”, dar o să și-l lase din nou să crească, pentru că-i stă mult mai bine cu el lung. „Dar numai experiența ne învață”, zâmbește ea.

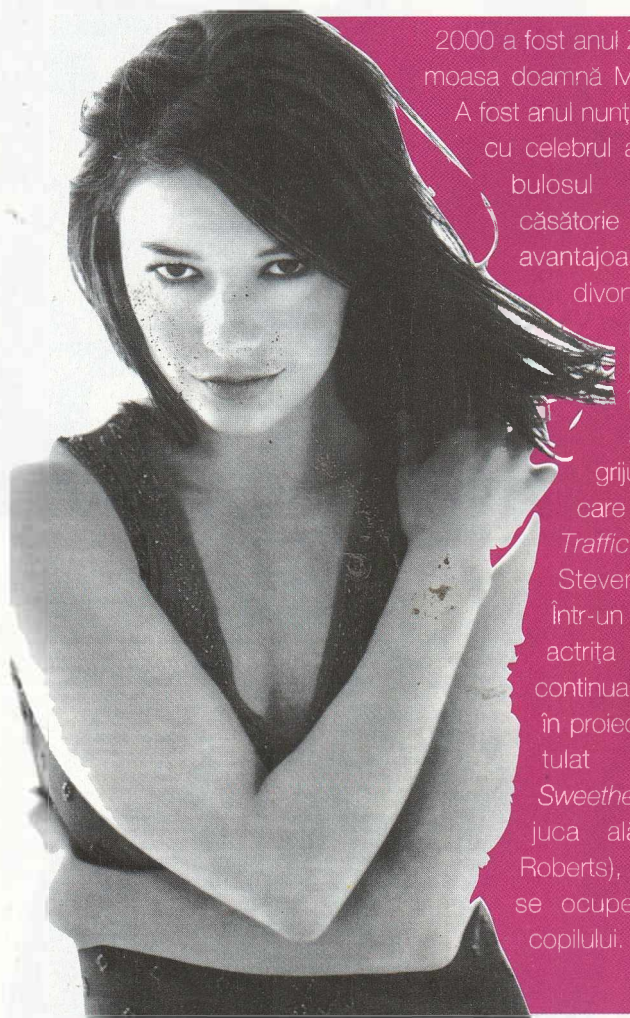

„Bogdan Nicolescu este director de programe la TVR”

„Mă-nteleg bine cu Adrian Popescu”

anul zetei jones

2000 a fost anul Zetei Jones, frumoasa doamnă Michael Douglas.

A fost anul nunții ei ca-n povești cu celebrul actor (bașca fabulosul „contract” de căsătorie cu multe clauze avantajoase în caz de divorț). A fost anul nașterii fiului lor Dylan (așteptat în anticamera spitalului de tatăl grijuliu), dar și cel în care a apărut filmul *Traffic*, realizat de Steven Soderbergh. Într-un recent interviu actrița declara că va continua să lucreze (are în proiect un alt film intitulat *America's Sweethearts* în care va juca alături de Julia Roberts), continuând să se ocupe de creșterea copilului.

fontainebleau în pericol

Faimosul castel de la Fontainebleau, declarat de UNESCO patrimoniu al umanității, este în pericol să se deterioreze grav ca urmare a ideii construirii unui hotel mastodont în apropierea sa. Întru apărarea monumentului s-au pronunțat nu numai arhitecți sau experți din lumea artei, ci și organizații cetățenești care luptă pentru apărarea zestrei artistice a Franței. Ce bine ar fi ca asemenea spirit civic să se manifeste și pe alte meleaguri...

verdi centenar

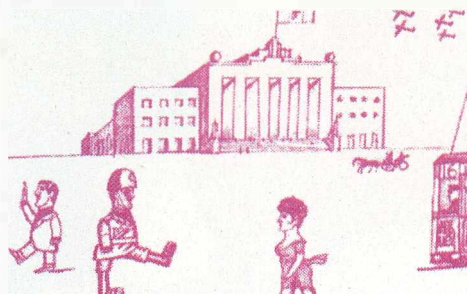
Festivitățile și manifestările omagiale din anul centenarului morții lui Giuseppe Verdi au debutat simultan cu mai multe concerte în marile săli ale Europei. La Parma, Berlin (în distribuție **Angela Gheorghiu**), Roma, Paris s-a cântat *Requiemul* sub baghetele unor mari maeștri precum Abbado sau Muti. Iar la Busseto, mica localitate emiliană unde s-a născut compozitorul, Franco Zeffirelli a realizat o *Aida* de buzunar. În lumea întreagă vor avea loc o mulțime de spectacole (catalogul care le conține are dimensiunile unei mici cărți). Numai opera *Trubadurul* va cunoaște 188 de montări. Este unul dintre puținii artiști italieni moderni care întrunește consensul aproape general al conaționalilor, atât de înclinați să-și susțină doar celebritățile locale. O mare expoziție omagială s-a deschis la Milano, orașul gloriei sale artistice. Sunt prezentate nu mai puțin de 1.500 de obiecte între care partituri, fotografii, autografe, obiecte ce i-au aparținut, scrisori (el avea obiceiul să-și facă o adevărată „bancă de date” copiindu-și toate scrisorile). Artist iubit și popular, mare patriot, care a marcat decisiv estetica operei, Verdi are încă multe fațete necunoscute, care vor fi probabil „luminate” în cursul acestui centenar.

saul steinberg, un artist din românia

A fost vreme de mulți ani grafician la *New Yorker* și la *New York Times* fiind apreciat pentru umorul său fin, niciodată crispat, când melancolic, când coroziv. I-a apărut de curând o autobiografie postumă, deja tradusă în mai multe limbi, prilej care a relevat și o latură narativă a acestui artist care s-a chemat Saul Steinberg. S-a născut la Râmnicu Sărat într-o familie de evrei cu preocupări comerciale și cărturărești. După ce a emigrat în America și-a făcut loc treptat în lumea artistică a marelui oraș, până când a atins maximum de faimă ca desenator și caricaturist la unele dintre cele mai mari publicații din lume. În cartea sa evocă amintiri uneori emoționante despre

România, cum ar fi acel obicei al unor țărânci de a sorbi din apa unei fântâni într-o anumită noapte cu lună plină pentru a zări apoi, reflectat în apă, chipul viitorului mire.

texas pop

Texas este numele unui „grup” de muzică pop, dar nu din statul american care a dat ultimul președinte la Casa Albă, ci din Anglia. După mai mulți ani de succes grupul a editat de curând un CD cuprinzând toate marile sale *hit*-uri, unele dintre ele repropuse într-o nouă formulă instrumentală sau compozițională. Operațiunea s-a dovedit inspirată – comentează Sharleen Spiteri, „vocea” acestei formații, care a amintit că albumul s-a situat imediat după grupul U2.

mutații urbanistice

Ideea din titlu a fost la baza unei expoziții care a avut loc de curând la Bordeaux, în Franța, prilej cu care s-a produs o vie dezbateră între arhitecți și urbanisti privind chipul de mâine al marilor orașe. Printre temele abordate în cadrul unui seminar desfășurat cu acest prilej: globalizarea și păstrarea identității orașelor, concentrarea și diseminarea urbană, controlul construcțiilor și libertatea inovatoare etc. Părerea specialiștilor este că strada, piața și parcul vor rămâne principalele spații publice ale orașelor, dar ele vor avea probabil funcții sau înfățișări diferite.

puterea dă frumusețe

Se știe că în imaginația colectivă atributul puterii este asociat cu cel al frumuseții. Acest lucru – spun specialiștii – s-ar produce mai cu seamă în mintea sau sufletul femeilor. Observația pare să fie adevărată dacă ținem seama de rezultatele unui sondaj de opinie desfășurat în Rusia, via Internet, în urma căruia cei chestionați (majoritatea femei) au declarat că cel mai sexy personaj public din această țară este însuși președintele Vladimir Putin. El i-a depășit pe bărbați considerați mult mai prezentabili cum ar fi regizorul Nikita Mihalkov, sau actorul Oleg Menșikov. Rezultatul sondajului a surprins-o chiar pe doamna Putin care a recunoscut că Volodea al ei are „un mers ca de rață”.

o, brad frumos

De peste un deceniu este sex-symbolul masculin de la Hollywood, iar unele publicații de peste Ocean i-au dat acest titlu la nivel planetar. El însuși a părut conștient de faptul că risca să rămână un etern june prim. Așa încât a propus regizorilor care îi sunt prieteni să găsească pentru el nu doar roluri în care să i se pună în valoare atributele fizice, ci și talentul de actor pe care este convins că îl are. Iar surprizele n-au lipsit, deși Brad (cel frumos) Pitt a rămas în continuare cu eticheta de „cel mai...”. La 37 de ani, Brad Pitt (care a debutat cu filmul *Thelma and Louis*) este printre cei mai bine plătiți actori ai filmului american realizând o mulțime de pelicule de succes. Ultimul său film se numește *Snatch*, iar producătorii îl văd foarte bine alături de Julia Roberts (alături de care apare într-un remake după *Rat Pack* (în care se consacră perechea Spencer Tracy-Katherine Hepburn).

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE

MAȘINA DE SCRIS

ANTOLOGIA DE PROZĂ SCURTĂ

ȘOFERUL

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

– Ascultă-mă pe mine, bă Vasile, în afaceri nu tre' să ai mamă, nu tre' să ai tată! Acuma tu știi, eu chiar nu am tată, a murit și ne-a lăsat cu măgăoaia de casă. Eu nu știu cu ce bani a putut să ridice casă cu etaj, cu zece camere, că toată ziua era beat și eu cu soră-mea n-aveam nici de unele, că și ziceau vecinii... Fii băi atent că omori găștele oamenilor!

Vasile strânse volanul simțind că-i urcă sângele în cap. Nu-și întorsese decât o clipă capul și era să... Văzuse profilul lui Costi, nasul lui turtit, buzele lui umede și roșii, ochelarii cu multe dioptrii. Plecaseră de vreo jumătate de oră și nu scosese nici un cuvânt. Celălalt vorbea, el se gândea la fiecare cuvânt. Mama lui Costi – o femeie grasă, mai tot timpul transpirată. Nu ieșea din bucătărie cu săptămânile. Acolo gătea, acolo spăla, acolo dormea. Dormea acolo mai ales când bărbatu-său venea beat că de abia se putea ține de pereți. Își ascunse un zâmbet aici și se gândi la soră-sa. La soră-sa lui Costi. Copilăriseră toți trei și o știa de pe vremea când încă nici nu știa să vorbească. Apoi ea crescuse, avea ochii încrucișați, toate eforturile părinților, medici, ochelari, nu avură nici un efect. Așa rămăsese, sașie, da' vedea bine, poate se obișnuise... Copilăriseră împreună. Se distrau de minune când mergeau după vreun convoi mortuar să strângă măruntiș aruncat și să cânte ținându-se de mâini „mulți ani trăiască”. De data asta nu-și mai ascunse zâmbetul, ba chiar chicoti ușor.

– Ce răzi, bă, e păcat de găște! Fii mai atent și nu te mai hlizi că mă enervezi!

Ia te uită! Îl enervez! Las' că-i băiat bun!

– Nu trebuie să-i ierți! Cum l-ai prins, îl arzi! Afacerile-s afaceri!

– Da' găștele ce-s? De ele ți-e milă?

– Ce legătură vezi tu între afaceri și găște? Eu când miros un câștig devin câine, mi se ascut toate simțurile, devin... câine, ți-am zis!

Nu mai găsisse altceva! Cred că avea dreptate, altfel de unde bunăstarea asta subită. El, Vasile, muncea și la fabrică și la țară, că

avea oleacă de pământ, da' nici nu se compara cu prietenul lui. Mici afaceri, dubioase mai degrabă, afaceri însă, uite că se descurca, era îmbrăcat bine, fuma țigări bune și când umbla la buzunare scotea totdeauna un teanc de bancnote din alea scumpe. Câteodată îl mai lua și pe el, mai mult să nu se plictisească, să mai aibă pe cine bate la cap, că părtaș la afacere nu-l făcea niciodată.

– Uite și-acuma! Ies ceva marafeți, îți spun eu! „Mă duceam cu trenul, da' ăla cu care mă întâlnesc e mare, trebuie să creadă și despre mine la fel. Trebuie să-l impresionez și, dacă mă vede cu mașină și șofer aparte, poate reușesc. Tu să n-ai grijă, îți plătesc benzina, ne înțelegem noi...”

– Bine, băi Costi, lasă, ne-țelegem noi, da' de ce-am plecat așa târziu, când ajungem e noapte!

– Păi el de unde vine, nenicule? Ca noi, patru' de kilometri? El a plecat de dimineață, bă, și dacă mi-a zis joi la două'unu, joi la două'unu rămâne...

– Când ai vorbit, dom'le, cu el?

– Ieri, la telefon, ieri pe la...

– Și nu puteai să spui și tu altă oră – simți Vasile că se enervează – să vă întâlniți la tine acasă?

– N-am avut timp că a și închis. Las' că dacă intru cu barosanul' în afacere, nici ție n-o să-ți pară rău! Și la urma urmei, ce-ți pasă ție când am vorbit, ce am vorbit? Vezi-ți de condus că mă bagi în vreun șanț!

Vasile ezită o fracțiune de secundă. Dacă îl lăsa acum noaptea în mijlocul câmpului... Mai bine stătea acasă, se uita la televizor...

Orășelul era aproape sat, și, deși era ora nouă seara, străzile păreau pustii. Lumea se culca devreme, ca la țară, dar poate că erau la țară...

Un singur hotel, normal, mic, poate o fostă casă boierească. Lăsă mașina lângă trotuar și se grăbi să intre după Costi. Un hol abia luminat de un bec chior, un ghișeu, un geam pe care scria chiar așa: „Reception”.

Costi tuși ușor încercând s-o trezească pe femeia care adormise cu capul pe masă. Nici

o mișcare...

– Duduie Fimoza... – zise el bătând în același timp cu verigheta în gemuleț.

Femeia se ridică brusc în picioare, privindu-i buimacă. Încerca să le distingă fețele, hainele, n-or fi de la poliție, n-o fi directorul? Încerca, mai ales, să-și aducă aminte cum o strigase Costi. Duduie, da, își aminti, dar restul? Parcă Mimoza...

– ...n-a întrebat nimeni de mine, de Costi, mă iertați, nu m-am prezentat. Un domn cu barbă, de fapt doi, celălalt cu mustață și mai înalt?

– Nu, dom'le, n-a mai venit nimeni de dimineață. Un grup, un taraf, nu știu ce era, acuma-s în oraș, cântă pe undeva.

– Deci n-a întrebat nimeni – spuse Costi mai mult pentru el. Da' o cameră aveți?

– Da... dar numai una – îngână femeia privindu-i pe amândoi.

– E foarte bine, șoferul meu e învățat să doarmă în mașină.

Mai să urle Vasile, mai să se urce pe pereți, dar se stăpâni repede, și el se miră.

– Du-te, Vasile, eu rămân pentru formalități! Dacă vrei, mai du-te prin oraș, eu sunt obosit, să mă scoli mâine pe la șapte. Poate între timp vine și... știi tu cine – îi făcu el cu ochiul.

Ieși Vasile. Îi venea să înjure dar trebuia să-i facă jocul lui Costi. El era doar șoferul!

Dimineață se trezi țeapăn de frig și din cauza poziției imposibile în care dormise. Fumase până târziu, cu geamul deschis, își simțea gura amară, numai gura și-o mai simțea. Adormise brusc, târziu, după ce încercase să-și găsească o poziție mai comodă. Nu reușise.

Coborî cu greu, târându-și piciorul drept, parcă era al altuia, și cu umărul drept mai ridicat, nici umărul nu era al lui. Începu să facă mișcări prudente și-l văzu pe Costi ieșind nervos din așa-zisul hotel.

– Ce faci, omule, la cât ți-am spus eu să mă trezești? De ce taci? Ce stai așa, de ce te bâțâi?

Vasile nici măcar nu se enervă. Își retrase ușor dreptul înapoi, așa amorțit cum era, își făcu palma dreaptă pumn, nu era amorțită mâna, și și-o repezi în nasul lui Costi, în nasul lui turtit, peste buzele lui umede și roșii, de-i săriră ochelarii cât-colo.

Apoi se urcă în mașină, surd la urletele celui căzut. Porni gândindu-se dacă îi mai ajungea benzina până acasă.

DAN MIHAI – Bârlad

AUTOR DE CĂRȚI LA 10 ANI – CRISTIAN GAVA

Cristian Gava are 10 ani, locuiește în Pitești și este autorul a două cărți de poezie: *Sunt o rază*, București, Ed. Scripta și Fundația „Iubirea”, 1998 și *Aș vrea să fac ce nu se poate*, București, Ed. Scripta, 2000. Versurile sale i-au entuziasmat pe Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Paul Everac, Gheorghe Zamfir, Florin Piersic și pe alți scriitori și artiști celebri.

În afară de faptul că folosește cu o surprinzătoare siguranță limba română, Cristian Gava are un temperament artistic eruptiv și o curiozitate intelectuală febrilă. Citește cu pasiune și câte 3-4 cărți deodată, ține discursuri în fața publicului, răsplătite cu ropote de aplauze, polemizează cu scriitorii consacrați.

Pentru rubrica „Mașina de scris” ne-a pus la dispoziție două poeme noi, inteligente, paradoxale, patetice, cu impresionantă intuiție filosofice.

REQUIEM

De câte ori requiemul ce poartă-al suferinței nume

Noi, oamenii l-am auzit îndurerându-ne când a sunat?

De câte ori același banal concert al vieții-n lume,

L-am trăit cu toții când a fost reconcertat?

Sunetul tristeții pe care-ade-seori îl auzim,

O parte este dintr-o arie, ce când luminoasă,

când plină de durere sună, O arie din a vieții noastre operă, în care găsim

Și triste comedii și comice drame, toate-s ca-n

a vieții noastre partitură.

Atâtea visuri ani de-a rândul tănuite-n suflet

Se-neacă-n întunericul cărării Pe care toți plecăm când se

ăude-al morții sunet,

Când totul se prăvale în vârtejul neantului uitării,

Uitare în care al cerului soare

Se pierde cu tristețe în fiecare zi,

Când apune după dealuri, după munți și după mare.

Ne-ncetând lumina-i a-și privi.

Același vechi, banal concert

al vieții

În fiecare zi este reconcertat.

Același monoton și grav requiem al tristeții

În fiecare clipă din nou e cântat.

GRABA CLIPELOR

Ora bătrână, învăluită în tainele nopții, nostalgic

în amintirea-mi își ascunde și-și cerne grăbitele secunde,

ce pe ele însele s-au tot plâns cu lacrimi grele,

din colțul unor zile ale mele, picurând în sufletul meu

zadarnice tristeți, vremelnice surâsuri,

ascunse de un simțământ neobișnuit,

în amintiri ferecat, uneori inexplicabil, uneori

nedefinit,

sau poate doar foarte ciudat.

Așa a fost sau poate doar mi s-a părut

că orele ce într-o zi au trecut

au vărsat în sufletul meu povara unor clipe de-nceput

de drum, sau poate doar un timp obișnuit, căruia nu i-am trăit, într-o grabă nu fără de rost, bucuriile, pe care în închipuire, acum nostalgic le privesc.

Graba clipelor, de grabă nu am mai simțit-o.

UN POET CARE VREA TOTUL SAU NIMIC – DORIN GEORGE STANA

Dorin George Stana (23 de ani, bucureștean, absolvent al Universității de Artă Teatrală și Cinematografică București, secția regie de film și TV) scrie o poezie a experiențelor care angajează total, a aventurii existențiale, a provocării. De obicei, în literatură, această atitudine este riscantă, ca mersul pe sârmă la

mare înălțime; cel care o adoptă poate obține totul sau nimic. Să sperăm că Dorin George Stana va obține totul. Deocamdată îi urmărim evoluția, cu emoție.

IARNĂ

Cioburile de lut mi se înfig în liniile vieții

Destinul meu este stropit cu benzină,

Și aruncat Zăpada fierbinte clocotește sub

iarba de cimitir, Iar câinele din biserică m-a

mușcat lângă tine. Apoi mi-am găsit inima, ce

pulsează în cercuri, Încă în mâna ta

Toți m-au uitat, dar nimeni nu te-a visat

Trăgând clopote inalore.

Mă închid în ziduri și mor.

VREAU SĂ ÎNȚELEG

Îmi vine să urlu

Prin universul de eter

Îmi vine să tai din rădăcini

Măinile ce se îndreaptă spre cer.

Îmi vine să mor într-un

Univers de acid

Urlând în oglindă

La chipul morbid.

Îmi vine să vorbesc, să tac, să

urlu, să trăiesc.

Îmi vine să visez în vis.

Să visez că tac în sufletul meu

Sau să urlu demonii în eter,

Cu Dumnezeu lor din cer.

Îmi vine să râd de mine și de

noi

Și să nu mă uit peste umăr

înapoi.

Îmi vine să fac o prostie

Și să spun în sfârșit,

C-am simțit. Îmi vine să înțeleg viața prin haos, Prin haosul morții. Un pic, un pic... Până nu mai simt nimic, dar chiar nimic.

ÎNCEARCĂ

Încearcă să zâmbești urmei de păcat ce se află în tine

Încearcă să treci peste diavolul ce sălășluiește în noi

Încearcă să ierți pe cei ce te-au făcut

Încearcă să uiți că vei muri Sau că ai trăit.

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

Aștept în continuare texte de la dv., pe adresa: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București. Mă interesează orice gen literar: poezie, proză, teatru, critică și istorie literară, eseu. Textele trebuie să fie dactilografiate, culese la computer sau scrise de mână, lizibil. Dacă sunteți optimiști, adăugați și o fotografie a dv., color, ca și un curriculum vitae.

GARY

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Ultima oară l-am întâlnit la Paris. Dar prima? Nu-mi mai aduc aminte. Desigur, la Sibiu, în anii aceia, atât de tulburi, de tenebroși atunci, atât de luminoși azi, de parcă amintirea lor s-ar afla sub privirea în urmă a unui soare ce întârzie pe cer într-un amurg de vară. Sibiul „refugiului“, al începuturilor studenției mele, al atâtor revelații dintre care unele mă mai surprind și acum, la aproape șaizeci de ani luminează și întuneric distanță.

Gary Sârbu n-a fost la acea sedință de seminar a catedrei de filosofia culturii, la care, „balic“ – cum se spunea –, de curând sosit pe băncile Universității din Cluj, mutată vremelnic la Sibiu, prezentam o lucrare în fața magistrului, a lui Lucian Blaga, dar – cum aveam să descopăr atunci – îndeosebi în fața celor ce aveau să-mi devină în curând prieteni și confrăți, în fața „cerchiștilor“. Eram cel mai tânăr dintre ei. Cei mai vârstnici, Radu Stanca, Regman, terminaseră Facultatea, dar o mai frecventau; veneau îndeosebi la acele seminarii, loc de întâlnire plăcut, arenă de dezbateri în prezența bună conducătoare de căldură spirituală a Filosofului. Acesta asista tăcut, ca de obicei (dar însăși tăcerea aceasta era incitantă) la discuțiile pe marginea lucrărilor prezentate de unul dintre studenți. Mai venea Negoțescu, student cam întârziat, ca și Doinaș, pe lângă alții. Cenaclurile Cercului literar, la care urma în curând să iau parte, își aveau un pandant mai largit în aceste reuniuni seminare. Întrucât Blaga ținea, în acel an universitar, 1943-44, cursul la care citea (cu o voce cam monotona, deloc antrenantă) cartea sa deja publicată, *Orizont și stil*, el programase pentru seminarul său o serie de teme conjugate cu acest curs, teme referitoare la istoria stilurilor culturale. Alesesem o lucrare despre *Stilul romanic*. Prezentarea ei a avut pentru mine o importanță inaugurală. Ea m-a făcut cunoscut lui Lucian Blaga și celor din Cercul literar.

La prezentarea acesteia, Gary nu era de față. Ca și Cornel Regman, cred că era prins de îndatoririle ostășești ale timpului. De aceea, a aflat ceva mai târziu de la prietenii săi cerchiști despre noul venit, care le atrăsese atenția prin lucrarea sa despre *Stilul romanic*. Când l-am întâlnit, părea că mă cunoaște de când lumea. Era, mai mult decât oricare dintre prietenii cerchiști, direct, comunicativ, firesc până la indecență, deschis față

de oricine, prompt în a participa la viața celorlalți, cu o largă deschidere simpatetică mergând până la indiscreție. Capacitatea sa de a „resimți“ sentimentele, trăirile altuia era evidentă. Ea nu implica, însă, nicidecum faptul de a împărtăși acele sentimente, de a participa cu adevărat la acele trăiri. Căci Gary Sârbu era un temperament sangvin, cu rare izbucniri bilioase. Un atrabilar. Plăcerea comunicării nu ținea la el – ca, de pildă, la Ovidiu Cotruș – de nevoia unui schimb de idei, ci de setea de viață ce-l făcea pofticios și de aceea a celui alt. Căci era un intuitiv predispus, nu spre speculație, către care ne îndemnau studiile noastre filosofice, ci spre fabulație. Totul: pofta sa de a pătrunde în tainele altuia, de a trăi absorbind – fie și numai în imaginar – sângele altuia, îl predispunea la o ficționalizare a existenței. Prozatorul de mai târziu era de la început prezent în povestitorul din el.

Anii în care am fost mai apropiați, în care ne întâlneam mai des, în care ne citeam unul altuia scrierile de taină, căci nu erau destinate unei publicări, de altfel imposibile, au fost anii cei mai duri ai glaciațiunii stalinene: 1949-1954. Locuia împreună cu soția lui nu departe de casa noastră familiară, din care am fost izgoniți în 1951. Îmi amintesc după-amiaza în care, în grădina casei noastre, mi-a citit piesa lui denunțatoare, *Sovromcărbune*, ca și serile în care îi citeam din eseurile mele morale, din cartea la care lucram despre *Sfântul Francisc, astăzi*, sau pagini din *Jurnalul* meu. Prietenia ca și orice fel de relație cu el nu era întotdeauna comodă. Ceea ce o perturba era întrucâtva ceea ce făcea valoarea persoanei sale. „Calitățile“ noastre (ca să nu vorbesc de virtuți) sunt adeseori conjugate cu „defectele“ (ca să nu spun viciile) noastre. Vâna fabula-toare a lui Gary, izvorul imaginarului său, era purtătoare de toxine. Maliția iriga din plin fabulațiile sale. Adeseori improvizațiile nesecatei sale dispoziții de a vorbi despre „alții“ ne amuzau copios pe Nego și pe mine, primii săi auditori. Nici noi, ce e drept, nu eram prea indulgenți, atunci mai ales când era vorba de cei ce trecuseră cu arme și bagaje în tabăra ostilă nouă, a comuniștilor. De altfel, Cercul literar cultiva ironia, în descendența celei romantice germane. Chiar în Cerc se practicasă – în perioada sibiană – o ironie oarecum propedeutică față de noii

veniți. Regman nu răspunsese vreme îndelungată la salutările respectuoase ale mai tânărului Doinaș. Eu însumi la început suportasem greu, cu furie reținută, unele ironii ale lui Radu Stanca sau Negoțescu. Dar față de masca superioară, ironic-jucăușă, a lui Stanca, față de aceea, mereu dispusă la giumbușlucuri, șotii, mici farse perverse a lui Nego, gura bogată în invenții a lui Gary ridica ironia bârfitoare la rangul unei cvasiarte.

Nimeni nu rămânea indemn în jurul acestei guri. Nici chiar cei pentru care Gary, de altfel sentimental impenitent, nutrea cea mai caldă afecțiune. Printre aceștia doar părinții săi se bucurau de imunitate. Dar nici cei pentru care fervoarea sa era declarată – înainte de toate, marele Tao. Blaga – nici aceștia nu scăpau de cerneala acestei sepii ironice. Cel despre care istorisirile, născocirile, fabulele lui Gary păreau că vin dintr-un izvor nesecat era omul la care de altfel cred azi că ținea mult, profesorul Liviu Rusu, pe lângă care jucase un timp rolul unui asistent și, spunea el, factotum. Nu născocise el epitaful pe care îl proiecta pentru piatra tombală a esteticianului (căruia îi datorăm atât de multe): „Aici zace Liviu Rusu, presupus?“

Printre definițiile pe care i le-aș da lui Gary este și aceasta: a fost un sentimental anarhic. Anarhismul îi era structural acestui fiu de foarte onești muncitori, din nobila (demult dispărută) aristocrație minieră. Niciodată nu s-ar fi putut adapta la noua „orânduire“ comunistă instalată cu otuzbiru. Toate încercările sale de acomodare, printre care aceea de a scrie și publica sub numele lui Căbulea (căci nu putea să rabde și să scrie doar pentru sertar în anii proletcultismului triumfător), ori de a-și adapta vocea la corul din jur (încercări pe care le condamnaseam împreună cu Negoțescu), n-au dus la nimic valoros. Și ar fi rămas un biet actoraș pe o scenă pentru care nu era făcut dacă, în ultimii săi ani, n-ar fi găsit virtuți sale fabuloare o tubulatură secretă în care să-și deverse visele și veninurile. Dar acestea n-au ieșit la iveală decât prea târziu pentru el. Oricum esențialul este că, așa cum obișnuiam să spunem noi în Cercul sibian, folosind un cuvânt al minerilor din Apuseni atunci când dădeau de un filon de aur: „l-a răzbit“.

FARMECUL OPERETEI ROMÂNEȘTI

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

În cronica timpului există repere aniversare care așteaptă să fie consemnate. Anul trecut, în luna noiembrie, se împlineau cinci decenii de la primul spectacol al Teatrului de Operetă, cunoscut mai târziu sub numele celui care strălucise stagiuni de-a rândul pe această scenă, tenorul și regizorul Ion Dacian.

Am așteptat această aniversare ca un spectator fidel care, după un timp, devenise și cronicar al spectacolelor din casa operetei. Iată că, în fine, luna martie este și momentul concretizării acestei sărbătoriri, momentul în care spectatorii, artiștii, colaboratorii se reunesc, timp de o săptămână, pentru a da semn de bucurie că opereta mai există, primind în dar la aniversare intrarea în ierarhia teatrelor naționale. Probabil, acum cincizeci de ani, nu s-a remarcat semnificația înființării unei instituții de stat, pentru acest gen muzical. Iată însă că putem constata, acum, că este unica scenă de profil din România, una dintre foarte puținele existente în lume. De obicei, opereta, ca un gen situat, pe traseul de stil și limbaj, între operă, vodevil și revistă, este acceptată de alte instituții ca un „locatar” temporar și, uneori, întâmplător. O istorie care a început în țara noastră cu diverse companii particulare, acum mai bine de o sută de ani, a impus spectacolul de operetă, creând un veritabil val de adeziune la acest gen – suficient să amintim trupa lui Aron Bobescu, apoi Compania Grigoriu, stagiunile de la Alhambra sau numele strălucitor al lui Nicolae Leonard. Când a apărut ideea unui teatru stabil, pe firmamentul operetei se înălța un alt mare artist – Ion Dacian, împreună cu alți numeroși cântăreți – printre aceștia Elena Zamora, Puica Alexandrescu, Migri Avram Nicolau, Silly Popescu, actori de talent remarcabil – Maria Wauverina, Virginica Romanowschi, George Gronner, Nae Roman, H. Nicolaide, coregrafa Elena Penescu Liciu, regizorul Nicușor Constantinescu. A scrie acum un istoric al artei românești de operetă este o acțiune temerară, căci documentarea este relativ nesistematizată, iar sinteze biografice aproape nu există. Opereta nu a avut parte de pro-

prii ei istorici, căci puțini i-au recunoscut prioritatea statutului de popularitate de care a beneficiat față de public. La fel de dificilă este, desigur, enumerarea tuturor artiștilor care au dăruit spectatorilor, în mii de reprezentații, flacăra talentului lor. Reținem totuși câteva nume, desigur temându-ne de nedrepte

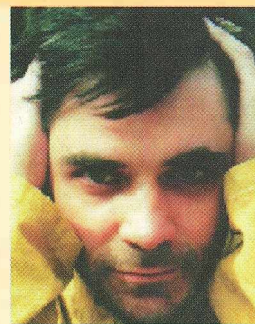
omisiuni: Valeria Rădulescu, Adriana Codreanu, Lili Dușescu, Marica Munteanu, Lucia Roic, Vally Niculescu, Constanța Câmpeanu, Mireille Constantinescu, Daniela Diaconescu, apoi Margareta Niculescu, Rodica Mincef, Lucia Țibuleac, Liliana Pagu, Eugenia Ilinca, Bianca Ionescu, Simina Ivan, Mioara Manea, Doina Scripcaru, Nicolae Ță-

ranu, Eugen Fănățeanu, Florin Georgescu, Eugen Savopol, Alfredo Pascu, George Hazgan, Tony Buiacici, Tiberiu Simionescu, Paul Lăzărescu, Nicolae Simulescu, Virgil Bojescu, George Pănescu, Ștefan Popov ș.a. Într-un cuplu care a făcut epocă, Cleopatra Melidoneanu și Dorin Teodorescu reiterau, timp de două decenii, legendarele spectacole cu fanii operetei. Nu-i uităm pe muzicienii de la pupitrul dirijoral – printre aceștia Gherase Dendrino, Costel Rădulescu, Liviu Cavassi, Marian Didu, de la direcția de scenă – George Zaharescu, A.I. Arbore, Hero Lupescu, N. Ciubuc sau coregrafie – Victor Vlase, Mihaela Athanasie, Andreea Constantinescu. Lumea operetei românești și-a răspândit faima nu numai în țară, ci și în numeroasele turnee peste hotare, din Germania, Italia, Israel, în Polonia, Ungaria, Olanda, Luxemburg, Belgia, Austria, Rusia sau țările Americii latine.

Succesul operetei bucureștene a însemnat și succesul compozitorilor români care au oferit scenei lucrări memorabile: *Lăsați-mă să cânt*, *Lisistrata* de Gherase Dendrino, *Ana Lugoiana*, *Plutașul de pe Bistrita de Filaret Barbu*, *N-a fost nuntă mai frumoasă* de Nicolae Kirulescu, *Soarele Londrei* de Florin Comișel, musicalurile lui George Grigoriu, Marius Țicu, povestirile muzicale pentru copii de Dumitru Capoiianu, titluri care s-au alternat cu capodoperele genului clasic, de la Strauss și Offenbach la Lehar, Kallman, Audran, Friml, Lopez, Bernstein, Loewe ș.a. Este o întreagă viață cuprinsă între filele acestor cincizeci de ani. O viață cu visuri, cu speranțe, succese și lacrimi de emoție, debuturi și jubileuri, spectacole de adio și reînălțări, cu mulți iubitori de frumos și promisiuni devenite consacrări. Dacă nu le-am putut cuprinde, toate, în aceste câteva însemnări, cronică memoriei le păstrează, asemenea acelei atât de generoase afecțiuni a asociației „Prietenii Operetei”. În luna martie, alături de semnul de primăvară al mărțișorului, să adăugăm sentimentul unei iubiri sincere la... iubirile muzicale ale operetei. Cu prinți, prințese, conți, contese, ambasadori, voievozi, subrete, logodnici... toți tineri și veșnic îndrăgostiți.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

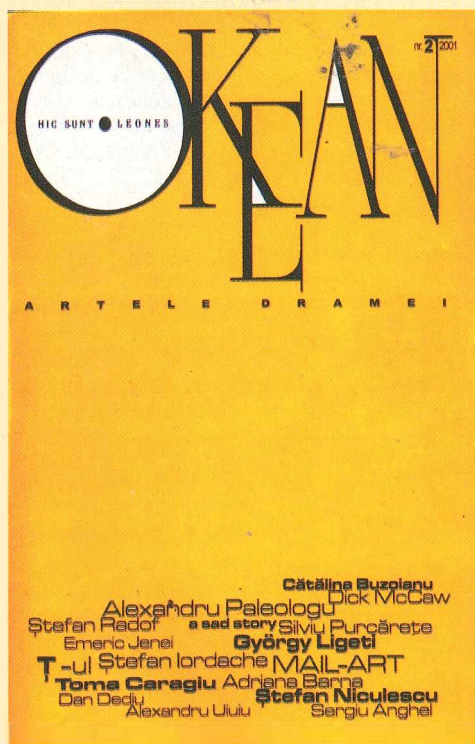
PREMII, PROPUNERI, PRETENȚII, PENSIONARI ȘI PROMISIUNI

Text: REMUS ANDREI ION ■

TEATRUL PRIVIT PRIN OKEAN

Revista **Okean** este o jucărie, selectă, rafinată, plină de idei, cu coperta galbenă (numărul 2), o revistă de colecție (concurată doar de **Semnalul teatral** editat de Marian Popescu, dar mult mai arătoasă), impecabilă.

Okeanul galben cu Sebastiani

O vezi, îți place. O citești, te poți îndrăgosti de ea. O dai mai departe, bine faci pentru că nu se găsește decât în foaierea Teatrului Nottara.

Citim fraze de genul: *Merg în întâmpinarea lui Hamlet fără să-mi lustruiesc pantofii cu vorbele din culisele teatrului autohton pro sau contra mitului Liviu Ciulei* (Camelia Hâncu). **Okeanul** are poezie.

Citim despre dramaturgie: *Ei bine, piesa lui Macrinici – în cruda ei nuditate cvasi-expresionistă – mi-a dovedit că, totuși, forța sugestiei și abilitatea parabolei ce pune în carusel personajele (idei) categoricale pot suplini, la o adică, îndeajuns de convingător, aluviunea documentară, etajările epicului sau autenticitatea memorialisticii...* De altfel, în perimetrul noii noastre dramaturgii de după 1989, ca însumare sugestivă de semnificații (ca „generozitate exegetică”, să-i zic așa)

Țara mea nu este comparabilă, cred, decât cu Petru, de Vlad Zografi. (Dan C. Mihăilescu). Și adaug imediat un fragment dintr-un interviu cu Radu Macrinici, încă nedifuzat: „Eu cred că dramaturgia nu poate exista în afara teatrului. Ori dacă teatrele ar fi mai generoase și ar provoca dramaturgii să lucreze pentru teatru, nu pentru volum sau pentru spectacole lectură, cred că dramaturgii, cei care sunt, s-ar mai reforma, iar cei care nu s-au apucat încă să scrie, ar începe. Dramaturgul ar trebui provocat, ca orice artist. Nu cred că un pictor dacă nu-și vinde tablourile continuă să picteze în aceeași manieră. Eu cred că ceva trebuie să se schimbe în maniera lui de a picta dacă vede că nu e căutat. Așa și dramaturgul, dar aici e problema concesiilor. Dramaturgii care încearcă să reformeze canoanele, să le schimbe, să le desființeze sunt blocați ca un puc la mantinelă pentru că teatrele nu vor asta. Și atunci ca să fie jucați vor scrie textele acestea pe care le vor regizorii. Așa dramaturgia românească nu are cum să evolueze!

Citim despre spectacole nevăzute: *Requiem* de Leonid Andreev montat la Waterford de un îndrăgostit al teatrului imagine, **Horațiu Mihaiu**, *Avarul* lui Molière regizat la Comedia Franceză de **Andrei Șerban**, sau povestea lui Victor Rebengiuc de spre **De Sade** montat de **Silviu Purcărete** la Limoges: *Lui Silviu i s-a părut foarte interesantă ideea asta a lui De Sade despre distrugere, pe care se fundamentează însăși creația lumii. A distruge, a rupe, a omori, a sfărâma – toate astea ca premise ale perfecțiunii umane... A distruge orice sistem închis, a-ți nega identitatea, națiunea, apartenența, totul – pe acest efort al refuzului oricărei închisori cred că și-a clădit Silviu spectacolul.*

Okean este revista lui **Sebastian Vlad Popa**.

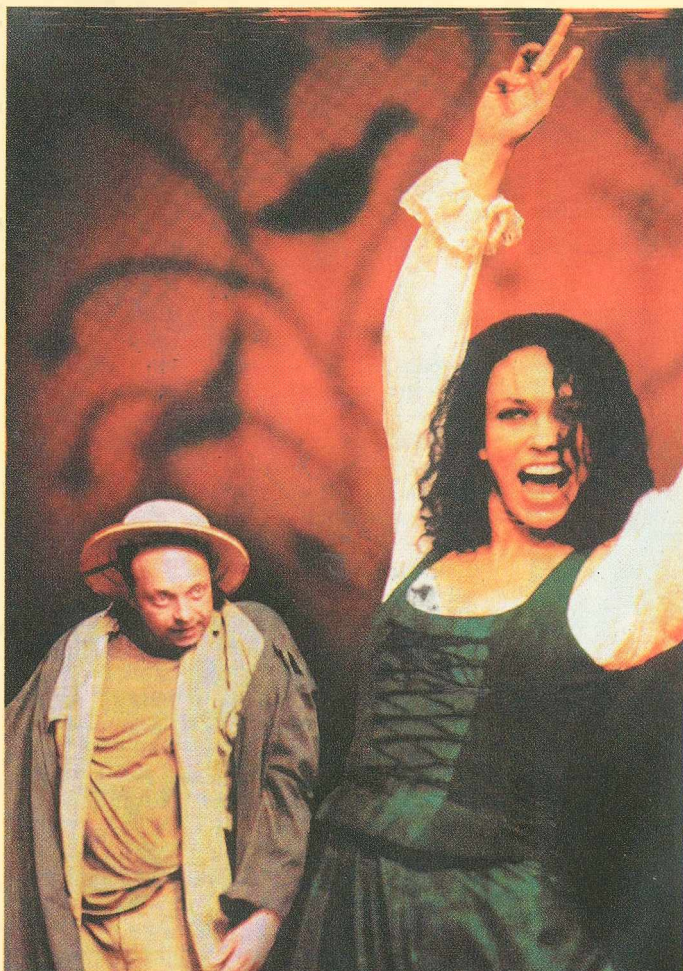
TOCILESCU ȘI BULANDRA

La Teatrul Bulandra părea că e liniște. Nemulțumirile au venit chiar din zona conducerii. Regizorul **Alexandru Tocilescu**, unul dintre cei trei membri ai colegiului de conducere care este alături de directorul **Ștefan Iordănescu**, a ajuns să declare public: „Nu prevăd nimic în legătură cu acest teatru”. Toca a rămas un nonconformist, un personaj aspru cu incomodități. La Bulandra a propus de

Alexandru Tocilescu așteaptă un premiu pentru cel mai bun spectacol, *O scrisoare pierdută* la Național și o reîmprietenire cu Teatrul Bulandra pentru *Henric IV*

mai multă vreme *Henric IV*, spectacol care ar urma să se înscrie într-o integrală Shakespeare. Producția a fost amânată de mai multe ori din lipsă de fonduri. Acum însă, când direcția are banii, Toca este mai nemulțumit ca niciodată: „Voi finaliza acest proiect în măsura în care îmi va face plăcere să mai lucrez în acest teatru. În momentul de față nu-mi place... Eu fac această meserie din plăcere și nimeni nu mă poate obliga să fac teatru”. Regizorul este supărat pentru că nu știe mai nimic despre proiectele direcției, că Bulandra a ajuns un „teatru pentru două piese care se joacă mereu”, că i se impune să lucreze cu o asistentă. Directorul **Ștefan Iordănescu** i-a răspuns cu o promisiune care apare extrem de rar în lumea teatrală: „O să-i punem la dispoziție domnului Tocilescu toate condițiile de care are nevoie pentru ca el să lucreze la Bulandra și să facă acest spectacol”. Așteptăm ca această promisiune să fie onorată de ambele părți.

Oana Pellea aduce o nominalizare pentru *Îmblânzirea scorpiei*

STRÂNGETI RÂNDURILE!

Pasiunea arzătoare pentru trecut, nostalgia unor tinereți activiste, demența puterii, febra lozincilor și poate chiar fericirea de a fi (din nou) împreună par să devină principii pentru valul schimbărilor propuse/impuse de Ministerul Culturii. E mai bine Misterul Culturii? Personajele sunt cunoscute: foști. Acum pensionari, mai ieri activiști culturali. Pentru ei anii nouăzeci nu au fost o pauză. Răbdători, au așteptat întoarcerea. Ciclul „Iliescu se întoarce” nu se mai termină odată? Răzvan Teodorescu, independentul susținător al PDSR, cere parlamentului și guvernului să nu facă reduceri de personal în domeniul culturii. Zice că a curățat ministerul. Vine însă apoi și se laudă cu lista personalului de conducere, mulți oameni cu talon de pensie în buzunar alături de carnetul roșu pe care l-au purtat cu mândrie. Regizorul Horea Popescu (director peste artele spectacolului). Amza Săceanu (instalat la rebotzatul Teatru Național de Operetă își reia discursul: „Mi se pare firesc ca un Teatru Național să fie un loc în care repertoriul românesc să predomină!”), Ion Hidegcuti, Florin Rotaru. Lista mai poate fi completată. Între timp se tot vorbește de o fraudă de zece miliarde la Opera Națională, iar actorii reușesc să formeze un sindicat, USIS, sub privirile vigilente ale consilierului de Cotroceni, Victor Opaschi. Ceremonia continuă!

Cacealmaua a ajuns la Timișoara unde Ion Ardeal Ieremia câștigă un proces intentat Ministerului Culturii și directorului Teatrului Național, Mihai Ungureanu. Se vrea din nou director, așa cum a fost în '94-'96. PDSR, în mod ciudat, nu-l vrea încă, deși este membru de partid. Ministerul face recurs împotriva lui Ion Ardeal! Acțiunea nr. 2, Caramitru trebuie schimbat de la UNITER. Inițiativa o are Ieremia care prezintă și o listă de susținători, toți împotriva fostului ministru țărănist. Virgil Ogășanu, Dorel Vișan, Tudor Gheorghe, Costel Constantin, Anda Caropol, Camelia Zorlescu, Rodica Popescu Bitănescu. Ieremia vrea bani de la Guvern ca să înceapă campania. Cu așa idei e mai aproape de tabăra PRM?

Regimurile totalitare sunt teatrale, sunt reprezentații enorme. Și noi... între oroarea de teatru și voluptatea teatrului izbăvitor: cu teatrul pre teatru călcând. Cum părăsim teatrul acesta, totuși nedespărțindu-ne de el? După o beție cruntă cu vodcă, a doua zi când te trezești, un deget de vodcă te drege. La fel teatrul: te drege după marea beție teatrală. (Sebastian-Vlad Popa, FUGA pentru histrion și bas continuu, în *Okean*).

ÎMPĂRTEALA

După principiul toți sunt ai noștri, lista nominalizaților pentru premiile UNITER este extrem de bogată. Nici un spectacol nu are

mai mult de două nominalizări, nu există o concurență pentru cine ia mai multe premii, ci pentru cine ia primul un premiu. Cu o așa împărțeală revenim la practica „multilateral dezvoltată” când toți fideli erau decorați, erau și ei aduși pe podium ca să vadă lumea că sunt corespunzători. Trebuia să fii prea fraier sau prea încăpățânat ca să nu te alegi cu o decorație în piept.

Poate că o așa listă bogată de potențiali premianți vrea să arate bogăția creativă a teatrului nostru, ori sânguinta juriului. Cei trei cronicari – Florica Ichim, Doina Modola și Constantin Paraschivescu – și-au făcut o listă lungă de prieteni. Pentru cei nemulțumiți ar trebui instituit alt sistem, și mai generos: să se facă întâi lista cu toți cei care ar trebui să fie nominalizați sau premiați și apoi să se inventeze lista de premii. Un premiu pentru fiecare, ca în luna cadourilor!

Scenografii Sever Frențiu și Anca Păslaru aduc cea de-a doua nominalizare pentru *O scrisoare pierdută*

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

REGULA jocului

"Rules of Engagement" – SUA – 2000 – 127 minute
Distribuit de NEW FILMS INTERNATIONAL ROMÂNIA

HORIA PĂTRAȘCU ■

Cei peste 58.000 de americani căzuți în oribilul și stupidul război din Vietnam se pare că nu le dau pace (și este foarte bine! – n.a.) cineaștilor de peste Ocean: deși filmul de care ne ocupăm în aceste rânduri surprinde niște realități „strict contemporane” – și care, luate în bloc, se rezumă la conflictul dintre **civilizația democratică occidentală** pe de o parte, și **fundamentalismul islamic**, pe de alta – o parte de început, **substanțială**, redă prin imagini apocaliptice, totuși, aspecte cumplite din primul război în care națiunea americană **a trebuit** să se recunoască **învinsă...!** (Că a făcut-o pentru a evita declanșarea unui al treilea război mondial – asta e o cu totul altă poveste!).

Să revenim însă: doi foști combatanți, scăpați ca prin minune din Vietnam, se pomenesc acum într-o situație limită. **Negrul**, devenit erou și colonel de carieră, primește o sarcină ingrată: urmează a conduce un grup de comando menit a salva personalul

Ambasadei SUA din Yemen, asaltată de populația revoltată; deși s-a primit ordin „să nu se tragă”, atât datorită bălbâielii lașe a ambasadorului, cât și faptului că printre manifestanți s-au strecurat membri înarmați ai fundamentalistilor care deschid, primii, focul... cad victime în ambele tabere... iar colonelul e adus în fața curții marțiale! **Albul** – devenit între timp avocat – se obligă să-l apere pe cel care, altădată, i-a salvat viața...! Și urmează, firește, **procesul...**

Acesta este filmul lui **William Friedkin** (regizor oscarizat și de mare calibrul – *Filiera franceză*, *Exorcistul* etc.), realizat pe un scenariu bazat pe o povestire a lui **James Webb** (fost ministru al marinei americane!) și interpretat magistral de actorul de culoare **Samuel L. Jackson** (*Pulp Fiction*, *Negociatorul* – **URSUL DE ARGINT** la Berlin); de **Tommy Lee Jones** (**OSCAR** pentru *Evadatul*, *J.F.K.* etc.); în sfârșit: de **Ben Kingsley** (**OSCAR** pentru *Gandhi*, *Lista lui Schindler* etc.).

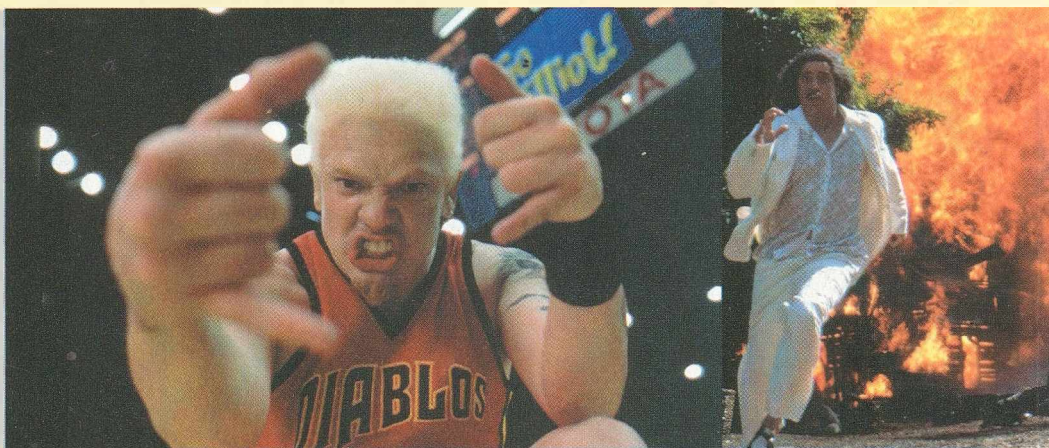
Un film care demonstrează că din nefericire **regula jocului** este compusă din legi ce se bat cap în cap, că întotdeauna și în momente tragice **funcționarii** birourilor guvernamentale – aflându-se bine, mersi departe de atrocități sau moarte! – caută, cu orice preț, un **țap ispășitor**, pentru propriile și tragediile lor greșeli și că – lucru deosebit de grav pentru oamenii onești și mai ales bravi! – destinul acestora din urmă ține de **ruleta războiului** ce se joacă, chiar și în timp de pace, undeva sus... **foarte sus!** ...dincolo de puterea de înțelegere a majorității celor împinși, precum o turmă umană nevinovată! – **spre un abator universal.**

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

PACTUL cu diavolița

"Bedazzled" – SUA – 2000 – 94 minute
Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA

Încă un film având la bază celebra parabolă a doctorului Faust, care a făcut carieră îndelungată și pe Marele Ecran (vom aminti doar două „extreme”: de acum clasicul *Frumusețea diavolului* al lui René Clair, cu Gérard Philippe în rolul principal, 1952 – sau mai recentul *Pact cu diavolul*,

ZIUA A 6-A

"The 6th Day" – SUA – 2000 – 124 minute – Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA

Acestor numai câteva probleme, extrase dintr-un buletin informativ, încearcă să le dea răspunsul, în felul său, regizorul **Roger Spottiswoode** (care are și o observație demnă de laudă: „Ne-am aflat într-o oarecare dilemă, atunci când am realizat că povestea se desfășoară mai degrabă cu **cinci ani în viitor**, și nu cu 20, cum ne propusesem inițial!“) – regizor care și l-a propus, în rolul principal, pe simpaticul actor-producător **Arnold Schwarzenegger**!

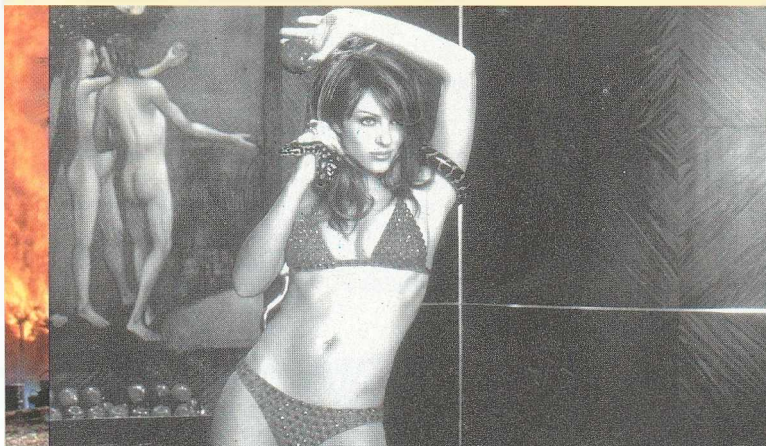
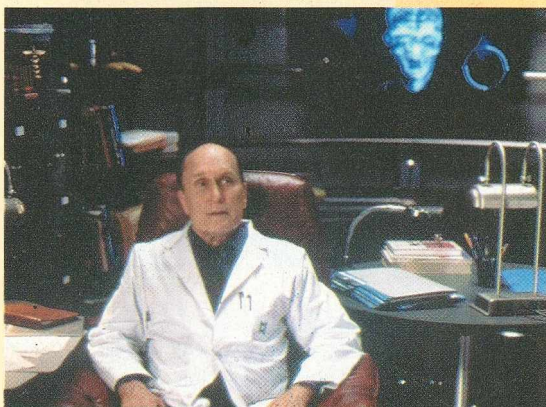
Și iată-l, așadar, pe nami-la de Arnold nu doar **clonat**, dar și luptându-se, până la exasperare, cu propria sa „clonă“ (este vorba, firește, de un dublu-rol), clonă ce-i uzurpă titlul de soț și tată al unui copil, din pricina manevrelor diabolice ale unor gangsteri-savanți care vor să-l **termine**... (pe *Terminator 1*, și *2*, și

„În 6 ianuarie 1998, omul de știință american Richard Seed anunța că împreună cu colegii săi erau pe cale a demara lucrul la **clonarea umană**. Acest anunț a venit în contradicție cu o decizie a președintelui Clinton care spunea că sectoarele public și privat trebuiau să se abțină de la cercetările privind clonarea.“

„PUTEM CLONA UN EROU, O CELEBRITATE SAU UN POLITICIAN DECEDAT? Da, este posibil: pentru aceasta avem nevoie de câteva celule vii din corpul acelei persoane; aceste celule ar trebui să fie congelate sau conservate (vezi **Lenin, Mao** ș.a. – n.a.), în caz contrar ele vor fi inutilizabile“ (deci **Leonardo, Einstein** ș.a. – nu! – n.a.).

„AR PUTEA CLONAREA SĂ FACĂ OAMENII INUTILI PENTRU PROCREARE? În principiu, da...!“ (absolut superb formulat! – n.a.)

cu Al Pacino), fiecare tratând, în felul său, celebra dilemă existențială: îți poți vinde sufletul Diavolului, în schimbul obținerii unei fericiri pasagere sau nu?

De astă dată avem de-a face cu o... **Diavoliță** (interpretată de superba **Elizabeth Hurley**, fosta soție a mediatizatu-lui Hugh Grant), care încearcă să-i câștige sufletul unui pe cât de modest, pe atât de tolmac

tânăr (în rol: **Brendan Fraser** – cel din *George, strășnitul junglei*, *Mumia* etc.), acesta din urmă devenind, pe rând, și la dorința lui, firește: miliardar, bărbat cuceritor, vedetă în baschet... etc. etc.: atâta doar că ipostazele solicitate lui Belzebuth se întorc asupra sa, făcându-l să devină ba traficant de droguri, ba îndrăgostit-cretin... ba chiar și o namilă de sportiv, dar lipsit de... bărbăție !?

Este o comedie ușoară, cu vagi accente de parodie – departe de a fi performante... **dimpotrivă!** – la care foarte greu izbutești să auzi vreun hohot de râs, chiar și în acele rare clipe în care te trezești – **adormit fiind!** – în stalul sălii...

etc. ...?! Haida-de! – n.a.).

Prin urmare: clonatul se luptă cu clona; urmăriri de mașini; explozii violente; cascadorii spectaculoase... (în care Arnold, care-și execută de obicei singur scenele periculoase!, era să se înece de-a-binelea, într-o filmare subacvatică, din pricina chimicalelor risipite în apa bazinului și care-l orbiseră pentru moment...!) – mă rog: **întreg tacâmul** filmelor în care a excelat și până acum. Noroc că acest super-îndrăgit-interpret (membru în nenumărate organisme internaționale, premiat pentru diverse studii asupra sportului, Holocaustului, drepturilor omului etc.) își păstrează, și aici, **UMORUL** și auto-ironia... ceea ce face ca filmul să fie destul de agreabil.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

LEGEA TĂCERII

"The Yards" – SUA – 2000 – 115 minute – Distribuit de NEW FILMS INTERNATIONAL ROMÂNIA

Pentru cei care n-au uitat acel tulburător *Dezmoștenii din Little Odessa* (realizat de **James Gray**, debutant la 24 de ani și câștigător al LEULUI DE ARGINT – Venetia, 1994), noul film al acestui regizor – extrem de pretențios și de rar în apariții! – îi va face să recunoască imediat atmosfera sumbră, întunecată, purtând o dură tentă socială, caracteristică periferiilor new-yorkeze: în cazul de față, aplicată la afacerile mafiote ce nasc tenebre în vastele ateliere de reparare ale metroului uriașului oraș.

Mai toate încercările tânărului erou de a reveni la o viață normală, cinstită, după executarea unei pedepse în închisoare, se dovedesc a fi zadarnice din cauza unor indivizi certați cu legea și gata oricând de crimă, indivizi ale căror relații financiare s-au infiltrat până la cele mai înalte niveluri politice... Nevoit în cele din urmă să-și facă singur dreptate (idee dintotdeauna îndrăgită de cinematografia americană!), destinul acestui tânăr va fi retezat – prin final! – de un mare

semn de întrebare, prilej de amare meditații.

În rolul eroului: **Mark Wahlberg** (inițial interpret de hip-hop, devenit ulterior vedetă prin rolurile din *Regii deșertului*, *Furtuna perfectă* etc.)

Din distribuție mai fac parte – aproape de nerecunoscut! – doi „veterani” ai cinematografiei de peste Ocean: **Faye Dunaway** (*Bonnie și Clyde*) și **James Caan** (*Nașul*).

Un film apăsător, uneori chiar atroce... (nu foarte departe de existența noastră, cea de zi cu zi...!).

PĂDUREA UCIĞAȘĂ

"Promenons-nous dans les bois"

– Franța – 2000 – 110 minute

– Distribuit de GLOB COM MEDIA

Debut regizoral în lung metraj, la 27 de ani, al lui **Lionel Delplanque**; având-o în distribuție – printre alții – pe **Marie Trintignant** (care a mai jucat în aproximativ 30 de filme!)...

Un grup de tineri actori este invitat să joace o piesă într-un misterios castel, înconjurat de o pădure și mai misterioasă... în timp ce aflăm, de la un aparat de radio, cum că peste tot și mereu au loc crime sau violuri oribile...! Așadar: un

„thriller” – veți zice, pe bună dreptate. Păi, hai să vedem câtă GROAZĂ e în stare el să bage în noi...!?

Păi... nu prea bagă! Pentru că acest thriller (frânțuzesc până în măduva oaselor!), încearcă să ne înspăimânte cu găselnițe americane (adică bălți de sânge, cadavre ciopârțite, efecte sonore indefinite... etc. etc. – adică tot ce au mai prost acele

RARE filme americane de gen, bune!

De aici iese o brambureală de nu se mai vede om cu om, orice logică e dată peste cap, misterul devine, dacă nu previzibil, atunci cel puțin stupid – mister extras cu forcepsul...! Iar bietul spectator începe să dărdăie de frică: de frica de a se fi dovedit incapabil să priceapă rostul acțiunii!?

Mi-a spus odată, cineva, o vorbă: „Atunci când – în cinematografie, vorbind – rușii încearcă «să facă» pe americanii, te apucă greața; când americanii încearcă «să facă» pe rușii, îți vine să dai la boboci de-a dreptul; iar când francezii încearcă «să facă» pe americanii, nu-ți mai rămân decât primele două alternative – plus patru cutii cu extraverall!”

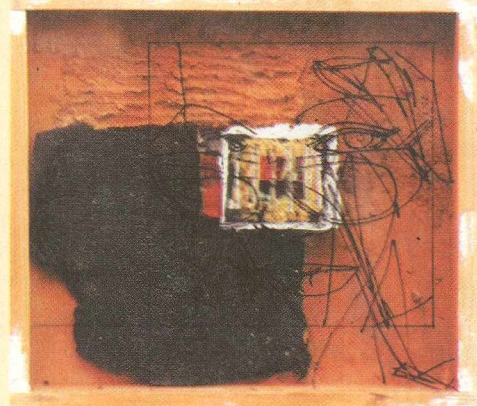
Ubicuitate

Text: ANA BARTON ■

...este numele celui mai recent proiect al lui Petru Lucaci. În februarie, artistul a avut trei expoziții deschise simultan în București. „Orice artist ar trebui să fie expresia epocii în care trăiește. Iar aceasta este una în continuă mișcare. Artistul nu poate rămâne în zona pe care a probat-o și în care a avut succes. Trebuie să fie simultan în mai multe locuri și în această mișcare toată lumea are de câștigat. El își răscolește noi resurse care îl fac productiv și prolific.” De asemenea, surprinde cu elemente noi. Lucrările expuse la Galeria Muzeului Literaturii Române, sub titlul *Corpul ca pretext*, reprezintă „un exercițiu de pictură asumat într-un moment în care mulți se îndoiesc de viitorul acestui limbaj tradițional”. Dar Petru Lucaci este convins că pictura „este și rămâne vie și

inepuizabilă”. Expoziția de la Galeria Șelari 13 s-a numit *Sincronie*. Lucrările s-au constituit din imagini prelucrate pe computer și transferate pe pânză ori pe suport de plastic, ultimele fiind integrate în casete luminoase. „Este tentația comunicării mai directe, a supunerii și umanizării tehnologiei”. Petru Lucaci subsumează preocupările sale din ultimii doi ani unei teme de o complexitate fascinantă: corpul ca proiect cultural. Cea de a treia expoziție a fost la *Simeza* și a purtat numele *Nocturne*. A descoperit cu uimire expresivitatea nelimitată a cărbunelui, nefolosindu-l pentru desen, „ci pentru a da corp material lucrurilor”. Rezultatul a fost extraordinar. „Drumul meu dinspre policromie spre monocromie nu a fost un drum planificat. Am experimentat și am trăit plăce-

rea și chinul (ne)supunerii cărbunelui. Am inspirat fiecare fir de praf de pe acest drum în care am fost inspirat, sedus, extaziat, contrariat din nou de Ea-femeia și de El-trupul. În călătoria mea spre simplitate m-am lăsat rătăcit în hățișurile cenușii de dincolo și dincoace de noi. Călător bun încercând să fiu, nu știu și nu mă interesează să știu unde, sau dacă am ajuns undeva. Am poposit doar ca să spun, în alb și negru, că omul are umbre pentru ca să nu fie singur”. Petru Lucaci a demonstrat prin acest demers că artistul contemporan este perfect ancorat în realitatea imediată, în dinamica ei. Căutările sale perpetue îmbogățesc definirea actului creator. Chiar dacă nu-și propune o finalitate dinainte determinată, instinctiv, drumul artei sale coboară către esențe.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

REMARCABIL

REGULA JOCULUI (SUA – politic)
LEGEA TĂCERII (SUA – acțiune)

PIERZI, DACĂ NU VEZI

ZIUA A 6-A (SUA – S.F.)

DOAR CU EXTRAVERAL

PĂDUREA UCIGAȘĂ (Franța – thriller)

TEATRU

EXCEPȚIONAL

TOUJOURS L'AMOUR, regia DAN PURIC, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI
SARAGOSSA 66 DE ZILE, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

VEȚI AVEA SATISFACȚII

CAFENEUA, regia DRAGOȘ GALGOȚIU, Teatrul ODEON BUCUREȘTI
FRAȚII, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON BUCUREȘTI
BARRYMORE, regia GELU COLCEAG, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI
O SCRISOARE PIERDUTĂ, regia ALEXANDRU TOCILESCU, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI

CINEVA ARE CEVA DE SPUS

CUM VĂ PLACE, regia ION MIRCIOAGĂ, Teatrul Arad
TRILOGIA BELGRADEANĂ, regia THEODOR CRISTIAN POPESCU, Compania 777, Teatrul BULANDRA
NEGUȚĂTORUL DIN VENEȚIA, regia TUDOR CHIRILĂ, Teatrul MIC
POVESTIRI DIN PĂDUREA VIENEZĂ, regia ANCA BRADU, Teatrul NAȚIONAL Cluj

COMEDII, COMEDII...

FILUMENA MARTURANO, regia FELIX ALEXA, Teatrul SICĂ ALEXANDRESCU Brașov
PURICELE, regia HORĂȚIU MĂLĂELE, Teatrul NOTTARA
PĂLĂRIA, regia HORĂȚIU MĂLĂELE, Teatrul de COMEDIE
N-AVEM BANI, NU PLĂTIM, regia ADA LUPU, Teatrul Ploiești

GREU DE (RE)VĂZUT

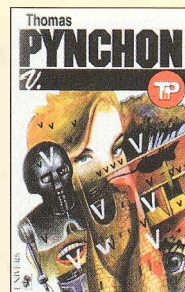
OMUL DIN LA MANCHA, regia ION COJAR, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI
FRUMOS E ÎN SEPTEMBRIE LA VENEȚIA, regia NICOLAE SCARLAT, Teatrul NOTTARA
CHINEZII, regia MIRCEA CORNIȘTEANU, Teatrul NOTTARA

THOMAS PYNCHON

„V.”

Editura Univers, București, 2000, 512 p.
Traducere de Horea Florin Popescu
Postfață de Geta Dimitriu

La 47 de ani de la prima sa ediție, V., primul roman al lui Pynchon, apare și într-o traducere românească la editura Univers. Unul dintre cei mai mari scriitori americani ai ultimilor 50 de ani, Th. Pynchon este, pe nedrept, ignorat în România (a mai fost tradus, după știința noastră, un singur roman, „Strigarea lotului 49”) și spunem acest lucru mai ales gândindu-ne la importanta sa contribuție adusă dezvoltării postmodernismului, curent literar care a „prins” în mrejele sale mulți scriitori români contemporani. Cităm, de pe coperta a IV-a a cărții, o afirmație a lui Irving Feldman: „Virginia Woolf, Gide, Borges, Proust, Lawrence Durrell și-au dat întâlnire în V., nu în sensul unor influențe, ci al unor puncte de plecare.”

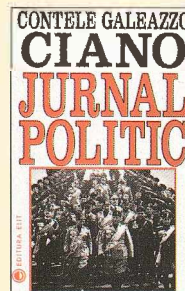

CONTELE GALEAZZO CIANO

„Jurnal politic”

Editura Elit, București, 2001, 480 p.

„La 11 ianuarie 1944, contele Galeazzo Ciano, ginerelul lui Mussolini, fost ministru al Afacerilor Externe și membru al Marelui Consiliu fascist, cădea sub gloanțele plutonului de execuție, în curtea vechiului castel din Verona.” Un document inedit început la 1 ianuarie 1939 și încheiat la 8 februarie 1943 fără să omită nici măcar o zi din acest interval, prin care contele Ciano aduce cititorul în fața unei mărturii cinstite asupra adevărului.

KIESLOWSKI

„Kieslowski despre Kieslowski”

Editura Allfa, București, 2001, 324 p.

Moartea prematură a lui Krzysztof Kieslowski în 1996 a răpit cinematografului pe unul dintre cei mai mari vizionari ai săi. Sunt bine cunoscute firea rezervată și chiar autonegatoare a muncii și a propriului talent, dar confesiunile sincere și amănunțite din această carte demonstrează dragostea pentru filme – care au însușit viața zguduită din estul Europei marcată de personaje precum Hitler sau Stalin. Între Polonia, țara de obârșie, și Franța, Kieslowski a creat unele dintre cele mai importante opere cinematografice ale anilor nouăzeci.

FRANÇOISE SAGAN

„Un Rolls Royce în grădina cu buruieni”

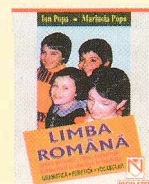
Editura Allfa, București, 2001, 108 p.

Viața strălucitoare a scenaristei americane Dorothy Seymour ia o întorsătură ciudată când prietenul ei Paul îl accidentează pe Lewis. „Dar de fapt cine este acest Lewis – star, îndrăgostit și asasin psihopat, răstăcit în imensa «junglă» a Hollywood-ului – cine este acest romantic care va declanșa un neînchipuit coșmar?”

Editura NICULESCU

Vă semnalăm apariția la Editura Niculescu a noi volume de corespondență comercială în limba germană, limba italiană prin exerciții, limba română pentru bacalaureat și admitere în învățământul superior, precum și un manual pentru „navigatorii” pe Internet. Concepute de autori binecunoscuți și beneficiind de o formulă grafică atractivă, lucrările de față constituie un instrument extrem de util.

ELVIRA DEATCU:

„ASPECTUL EXTERIOR NU E ÎNTOTDEAUNA CEEA CE MĂ REPREZINTĂ”

E tânără, frumoasă,
talentată, iar rolurile de până acum
i-au pus în valoare toate aceste calități.
Numele ei este legat de succes.

S-a născut la 22 martie 1972 la București.

În 1990 a absolvit Liceul Pedagogic.

În 1995 a absolvit ATF la clasa prof. Mircea Albulescu.

Din 1995 este angajată la Teatrul Odeon.

Spectacole: *La țigăni* după Mircea Eliade, regia Alexander Hausvater, *Stele în lumina dimineții* de Alexandr Galin, regia Alexandru Dabija, *Ivan Groaznic* de Mihail Bulgakov, regia Beatrice Bleont, *Nunta cu răpire*, după *Nunta* de Cehov și *Frumoasele Sabine* de Leonid Andreev, regia Beatrice Bleont, *Frații* de Sebastian Bara, regia Alexandru Dabija, *Saragosa 66 de zile după Manuscrisul găsit la Saragosa* de Jan Potocki, regia Alexandru Dabija etc.

Text: ANA BARTON ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva personală ■

În aceeași măsură talentată și frumoasă, Elvira Deatcu este o prezență remarcabilă în rândul tinerelor vedete ale teatrului românesc. Când am întrebat-o ce ar vrea să știe oamenii despre ea mi-a răspuns prompt: „Să caute și dincolo de aspectul exterior. De multe ori par inaccesibilă și mai rece pentru cei din jur. Când ajungi să mă cunoști e altceva. Aș vrea ca oamenii să încerce să vadă și dincolo de o fată frumoasă pentru că pot descoperi lucruri mult mai interesante”. E convinsă că în teatru înfățișarea nu e nici pe departe definitorie. Nu e defel încântată de acest criteriu de selecție practicat adesea în meseria de actor. „De cele mai multe ori dăm probe după aspectul fizic, stăm ca la poliție, «față și profil». Și dacă ne încadrăm în rețeta de imagini, de portrete a filmului, eventual avem și o probă de actorie.

Ceea ce nu mi se pare absolut deloc normal.” S-a obișnuit destul de greu cu numele pe care-l poartă. În copilărie credea că nu i se potrivește fiindcă era mult prea zburdalnică și numele i se părea prea serios. În liceu a început să se obișnuiască și să-l accepte. „Mi-a plăcut că eram singura Elvira din tot liceul, în facultate la fel. Acum îmi place că sunt Elvira.” Fetița cu pampoane, sânguincioasă și premiantă s-a hotărât în clasa a opta că vrea să fie învățătoare. În această opțiune exista și un calcul. „Probabil că înainte de Revoluție era o alternativă pentru fete dacă nu intrau la facultate sau, mă rog, era un loc cald de muncă, în comparație cu o uzină.” Tocmai pentru că a ales liceul pedagogic avea să-și descopere vocația și să o urmeze. Aceasta pentru că în clasa a zecea a avut ocazia să joace într-un serial de televiziune,

Călătorie de neuitat. O parte a filmărilor desfășurându-se în liceu, Elvira Deatcu a fost remarcată de către operatorul filmului, Liviu Pojoni, și în urma unor probe care au durat o lună a fost cooptată în serialul regizat de Geo Saizescu. „Atunci a început să se înfiripe gândul de a da la Institutul de Teatru. Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Timp de un an și jumătate am filmat prin toată țara.” După absolvire a dat admitere la ATF. La ultima probă a fost îngrozitor de timorată și speriată. Și a picat. „Mi s-a părut cumplit de greu la întâlnirea cu spațiul acela aflat în întuneric și cu voci care ți se adresează, eu știind că acolo se află Olga Tudorache, Mircea Albulescu și alți mari actori. Nu m-am comportat deloc bine, adică m-am pierdut foarte tare.” Un an a fost învățătoare chiar la școala pe care o urmase.

ÎNVĂȚĂTOARE SAU ACTRIȚĂ?

Apoi a dat din nou examen. „Am fost pe muchie. Șansa mea a fost că s-au suplimentat locuri. Eram mai multe fete cu aceeași notă și în loc să intre două au intrat șase.” La un examen cu o mare doză de subiectivitate în evaluare și oamenii foarte talentați au nevoie de șansă. Studentia a fost minunată poate și pentru că, bucureșteancă fiind, nu trebuia să trăiască din bursă și să stea la cămin. Bursieră a fost tot timpul, dar banii îi cheltuia cum dorea. „A fost o perioadă de mult optimism și lumină, în care credeam că toată lumea îmi e deschisă și că voi dărâma munți.” Odată, trecând pe Magheru, l-a văzut pe celălalt trotuar pe Mircea Albulescu și s-a gândit: „Doamne, cum o fi să fii studenta domnului

Albulescu?" Se întâmpla înainte de admitere. A avut chiar acest noroc și spune despre marele actor că este pentru studenții săi pedagog, prieten și sfătuitor. În 1995, Elvira Deatcu a dat concurs pentru un post la Teatrul Odeon și a fost angajată. „Nu realizam atunci ce șansă este. Ulterior am văzut alți colegi care nici măcar nu reușeau să se angajeze undeva, să fie într-un proiect, să lucreze. Faptul că nu ajungi pe scenă, și trece un an, trec doi, este îngrozitor. Eu am norocul că nu există săptămână în care să nu am trei sau chiar cinci

spectacole.” Se consideră norocoasă pentru că i s-au oferit roluri încă din studenție. A lucrat cu regizorul Tudor Mărăscu, la Teatrul de Comedie, la piesa *Scandal în culise*. Apoi a jucat într-un spectacol realizat pentru televiziune, *Copacii mor în picioare*, regia Eugen Todoran. Revăzând după câțiva ani imagini, nu mai e deloc mulțumită de prestația ei. „Dar domnul Marin Moraru mi-a spus: *Este extraordinar ce făceai acolo*. Mi-a crescut inima.” În anul IV de facultate a fost Corina din *Jocul de-a vacanța*, în regia Olimpiei Arghir.

După aceea, în *Don Carlos* (regia Eugen Todoran), a avut rolul reginei Spaniei. Cu această ocazie partener de scenă i-a fost Mircea Albulescu. S-a temut de acest lucru, dar fără temei. Profesorul îi spunea, pentru a o încuraja și flata: „Să nu fii mai bună decât mine, că mă supăr”. Rolurile i-au plăcut mult, dar la un moment dat a simțit că se încadrează într-un anumit gen de personaj. „Cu foarte puține excepții – două – nu am jucat nimic în afara vârstei mele, în afara felului în care arăt: țarine, împărătese, prostituate – toate fete frumoase, cu părul lung. M-am și tuns de curând pentru că am sperat că așa se va produce o schimbare. Asta am făcut cinci ani. Deja după primii trei ani nu prea mă mai simțeam bine nici în pielea mea, nici în pielea personajelor pe care le jucam. Nu mai voiam să fiu machiată și să fiu frumoasă pe scenă”. Își dorea un alt câmp de expresie. Și l-a găsit. Alexandru Dabija a întrebat-o dacă există vreo legătură puternică între ea și părul ei. A răspuns că nu și s-a tuns. Rezultatul a apărut foarte curând: „Am avut parte de un rol pe care-l joc cu mare plăcere și cu umilință, cu bucurie și cu teamă. Joc o fată nebună, nu are nume, e *fata*. E cel mai frumos cadou care mi-a fost oferit în ultimii cinci ani în profesie”.

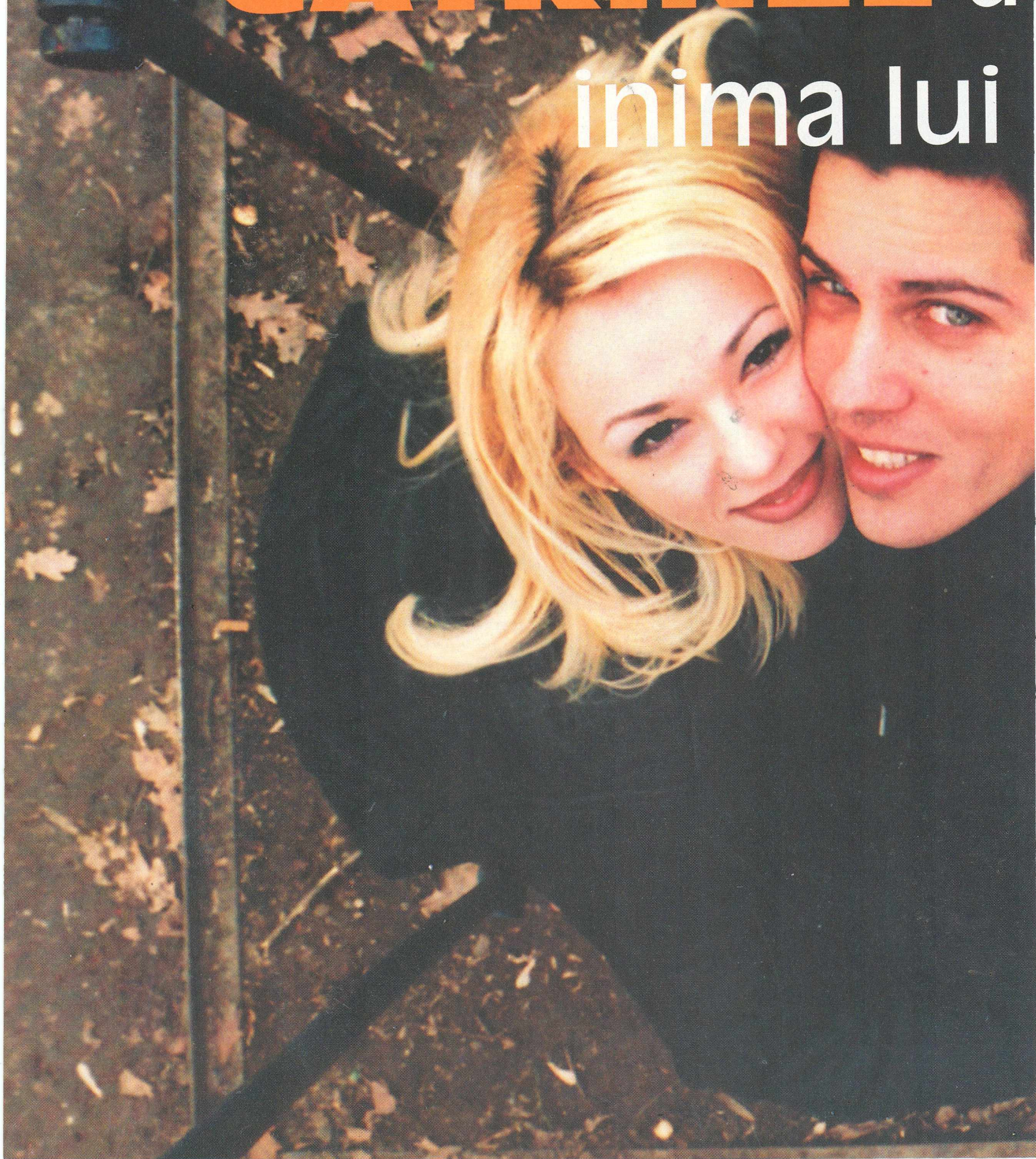
LA VAMA VECHÉ

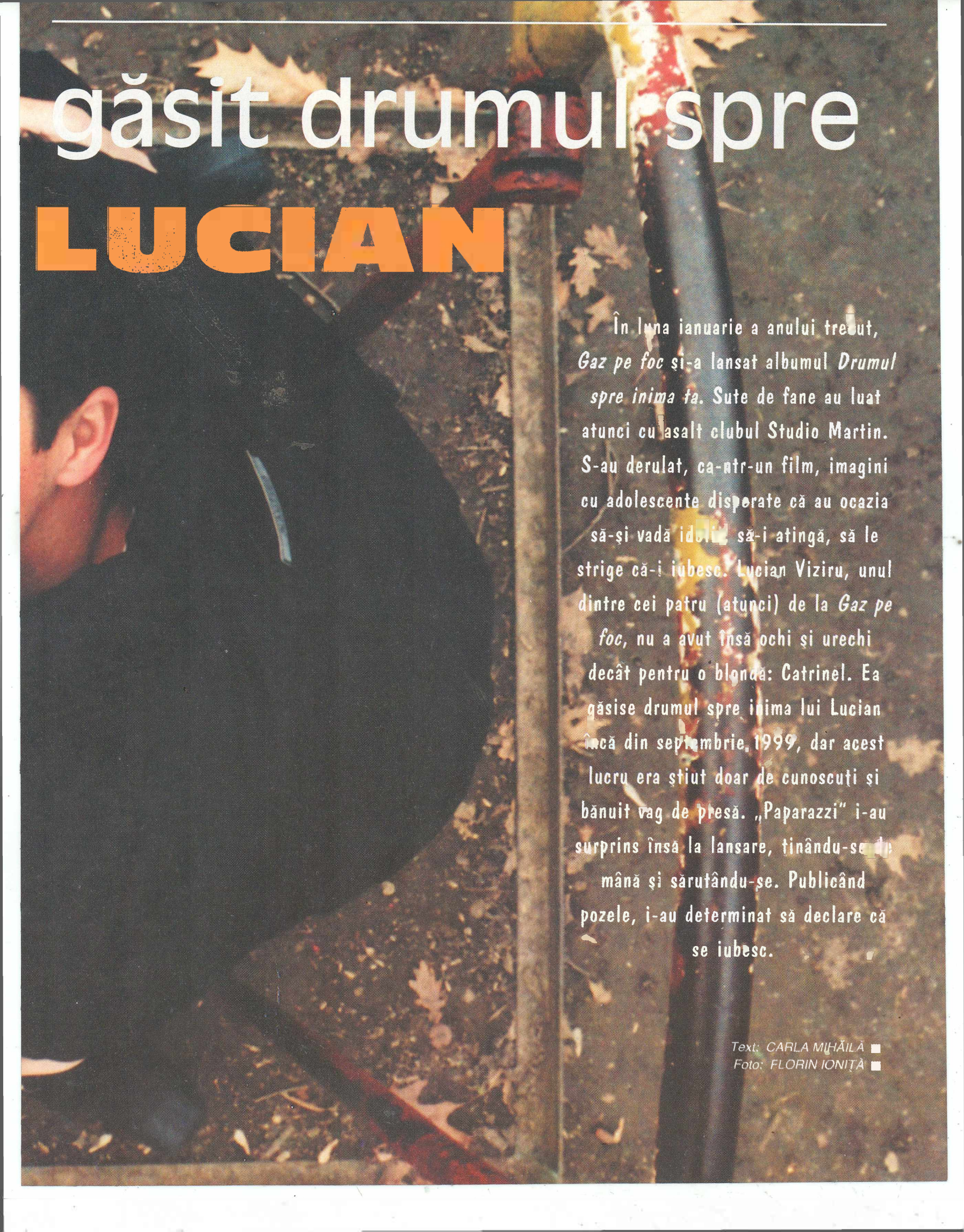
Modelele ei profesionale se numesc Olga Tudorache și Ingrid Bergman. Dacă n-ar fi actriță, acum nu i-ar mai plăcea să fie învățătoare, ci ziaristă. E căsătorită de un an și jumătate cu prima și singura sa iubire. S-a îndrăgostit pe loc la 15 ani. „Avea o cravată de la Fondul Plastic pe tot pieptul, *furată* de la tatăl lui, bineînțeles. Nu se

punea problema unei relații. Eu încă aveam niște pampoane imense. Nici nu știu dacă mă sărutasem vreodată cu vreun coleg. De fapt, aveam doar doi colegi în tot liceul.” Numai că el era din Cluj. S-au revăzut în '90, după ce în acest răstimp își scriseseră. „M-a cerut de nevastă în apă, la Vama Veche.” Înainte vreme, când el încă stătea la Cluj, de multe ori îi spunea Elvirei pe peronul gării, înainte de plecare „tu, noi trebuie să ne luăm”. Își descrie soțul ca fiind introvertit, dar când are de spus ceva e foarte direct. Elvira s-a lăsat de fumat, dar își roade buzele când e preocupată. E încăpățânată și, asumându-și riscul de a jigni, uneori e foarte directă. Deși în general e foarte activă, are și zile de lene în care nu face nimic, nici măcar nu încălzește mâncarea. E *cusurgioaică*. Niciodată un lucru cumpărat nu e suficient de bun. Foarte pretențioasă cu cei din jur, își dă seama că adesea cere chiar ceea ce nu oferă. Crede că are urechile mari (fals!) și că nu s-au *aranjat* deși mama sa i le-a ținut lipite cu leucoplast. Tot mama o consola cu gândul că Ingrid Bergman le avea la fel. „Sunt îndărătnică!”, spune Elvira încheind capitolul defecte. „Știi să ascult oamenii”, continuă ea. Uneori se trezește că dă chiar sfaturi. „Acord fiecărei persoane o șansă chiar și când sunt jignită și lovită.” Nu se prea uită la televizor pentru că „ne tâmpește”. O sperie realitatea văzută acolo, chiar dacă trăim cu toții în ea. „Nu vreau să fiu pusă față în față cu o realitate din care refuz să fac parte”. I-ar plăcea să trăiască în Spania deși nu a fost încă acolo. Ar vrea să vadă Spania, Portugalia și Italia. „Mă visează de foarte multe ori la Veneția”.

● LOVE STORY

CATRINEL a inima lui

găsit drumul spre **LUCIAN**

În luna ianuarie a anului trecut, *Gaz pe foc* și-a lansat albumul *Drumul spre inima ta*. Sute de fane au luat atunci cu asalt clubul Studio Martin. S-au derulat, ca-ntr-un film, imagini cu adolescente disperate că au ocazia să-și vadă idolul, să-i atingă, să le strige că-i iubesc. Lucian Viziru, unul dintre cei patru (atunci) de la *Gaz pe foc*, nu a avut însă ochi și urechi decât pentru o blondă: Catrinel. Ea găsise drumul spre inima lui Lucian încă din septembrie 1999, dar acest lucru era știut doar de cunoscuți și bănuț vag de presă. „Paparazzi” i-au surprins însă la lansare, tinându-se de mână și sărutându-se. Publicând pozele, i-au determinat să declare că se iubesc.

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONITĂ ■

Doi tineri, un brunet cu ochii verzi și o blondă cu ochii negri, se plimbă pe aleile Herăstrăului. Merg mai tot timpul îmbrățișați. Din când în când se privesc. Apoi se sărută. Se așază pe o bancă, dar nu pentru mult timp. Au observat un balansoar. Cu bucuria unor copii se îndreaptă spre el. După mișcări poți să-ți dai seama că el iubește sportul, iar ea dansul.

Lucian Viziru este component al trupei *Gaz pe foc*. A

absolvit IEFS-ul, practicând pe vremea studenției box și tenis. Catrinel Sandu este studentă în anul patru la ATF. Este blondă de la Prima TV ce apare în *Cronica cârcotașilor*. Cei doi s-au cunoscut datorită unei împrejurări oarecum nefericite. „Mi s-a întâmplat să mi se fure telefonul mobil, povestește Lucian. La firma unde s-a petrecut «odiosul» accident a venit un prieten al producătorului nostru muzical de pe atunci

(1999), Mihai Pocorschi. Despre prietenul lui Mihai se spune că are calități paranormale. L-am rugat să ne ajute să găsim hoțul. Din vorbă în vorbă am aflat că are o fată studentă în anul trei la ATF și coregraf. Fata respectivă era nimeni alta decât Catrinel. Noi tocmai ne căutam un coregraf așa încât

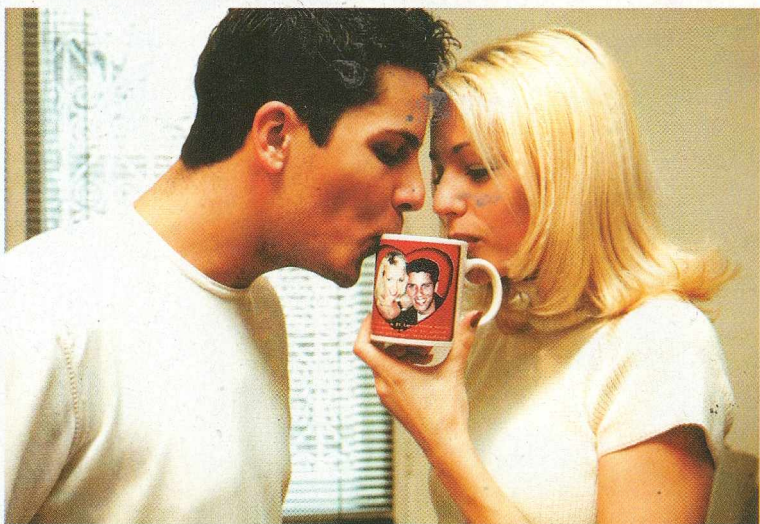
Ce-am văzut prima oară mi-a plăcut.

Coregrafa fiind stabilită, băieții de la *Gaz pe foc* au început repetițiile. La sfârșitul fiecăreia, Lucian o ruga pe Catrinel să-i explice unele nelămuriri... coregrafice. În timpul celei de a patra ședințe de repetiții i s-a „pus pata”. Așa

NE-AM CUNOSCUȚ PENTRU CĂ NE CĂUTAM *O COREGRAFA

am hotărât să mergem s-o vedem. S-a dus mai întâi Andrei (fostul component al trupei), după care am insistat să merg și eu. La momentul respectiv nu aveam prietenă. Andrei mi-a spus că e blondă și suplă, iar mie îmi plac în special blondele. Am fost să văd despre ce este vorba.

zice el. A făcut tot posibilul să rămână doar cu ea, după care a invitat-o în oraș, la o cafea, motivând că ar trebui să pună la punct mișcarea scenică pentru nu știu ce piesă. Ea a acceptat, iar după două ore și jumătate de conversații pe teme diverse (numai despre subiectul propus,

nu) a fost surprinsă de propoziția lui Lucian: „Trebuie să fac ceva, că nu mai rezist”. Prin întrebarea „Ce anume?”, Catrinel și-a exprimat curiozitatea. „Ne-am apropiat ușor și am sărutat-o. Seara a continuat frumos, fără sex, până la cinci sau șase dimineața. Din acel

aranjez mâna sau piciorul, iar mie îmi venea să-l iau în brațe și să-l pup. Încercam să nu mă uit numai la el, dar privirea îmi fugea numai într-acolo”. După o săptămână cei din jurul lor erau deja conștienți că Lucian și Catrinel sunt împreună. Părinții amândurora au fost încă de la

„PĂRINȚII NOȘTRI SE CUNOSC”

moment a devenit o obișnuință pentru noi să discutăm despre coregrafie”.

Inițial, Catrinel n-a dorit să amestece sentimentele cu viața profesională. Când s-a întâmplat, a considerat că ceilalți membri ai trupei nu trebuie să afle despre relație, ca să nu fie afectată colaborarea lor. „Îmi venea foarte greu, spune Catrinel, când eram nevoită să-i

început încântați. „E băiatul mamei și băiatul lui tata, asta-i clar, spune Catrinel. Au zis că orice s-ar întâmpla între noi, el rămâne copilul lor și oricând e binevenit la ei”. „Eu, spune Lucian, cu ocazia acestei relații am avut ocazia să văd o altă față a tatălui meu. El, de obicei, era foarte rece și foarte distant și nu se apropia de fata cu care eram. Acum, e cu totul altceva.

Nu mai vorbesc de faptul că părinții noștri se cunosc între ei, au devenit prieteni și se plac foarte mult. Asta-i o noutate, cel puțin la mine, pentru că este prima oară când ai mei au relații cu părinții unor iubite de-ale mele”.

Părinții, ca părinții. Vin adeseori cu apropo-uri mai mult sau mai puțin subtile de genul: „N-ai vrea tu să fii fata noastră, să ne faci și nouă un nepoțel?” sau „Cât mai așteptăm până ai să ne devii ginere?” Catrinel și Lucian nu știu nici ei cât va mai dura până își vor mulțumi pe deplin părinții. „Am avut discuții pe tema nunții, normal, dar am

un site care se bucură de oarecare popularitate și, ce să fac, o oră cel puțin dedic în fiecare zi fanilor mei care îmi scriu. Trebuie să le răspund și chiar îmi face plăcere. Mai încerc și câte un joc, dar am inițiat-o și pe... mie nu-mi place să-l zic Catrinel, ci Georgiana, că o mai cheamă și așa. La pescuit e campioană, mă bate mereu”.

Catrinel sau Georgiana, cum vrei, și Lucian formează un cuplu pe care foarte puține lucruri i-ar mai putea despărți. Ea este Scorpion, el Săgetător. Amândoi spun despre celălalt că este gelos. Și asta pentru că se iubesc cu pasiune. Și-au

„VREM DOI COPII”

hotărât că trebuie să mai treacă ceva timp. Faptul că suntem împreună este cel mai important”. „Suntem două persoane extrem de ocupate, spune Catrinel, și încercăm să ne petrecem puținul timp liber împreună și să-l facem cât mai plăcut. E drept că mă exasperează că petrece prea mult timp cu calculatorul, dar cum eu stau la un metru distanță, mă străduiesc să trec cu vederea acest lucru.” Lucian încearcă să se explice: „Spre deosebire de alți artiști și alte trupe, noi ne respectăm publicul și vrem să le oferim cât mai multe date și cât mai multe satisfacții. Am creat

pus în gând să facă doi copii. Ea vrea o fată și un băiat, el doi băieți. Pentru că, a observat că viața unei fete este mult mai grea decât cea a unui băiat. Își doresc să câștige suficient cât să le asigure copiilor o viață bună, într-o casă frumoasă. Până atunci, vor șterge, ca de obicei, praful împreună, vor mânca în oraș sau la părinți (pentru că ea nu știe să gătească), își vor spăla rufele la mașină. De spălatul vaselor se va ocupa doar Catrinel, pentru că Lucian nu agreează acest gen de preocupare.

Carmen Stănescu:

„ERAM FRUMO DE CĂDEA LUMEA

„ÎMI PARE RĂU CĂ NU AM COPII”

S-a născut la 29 iulie 1925, la București. Părinții săi erau, după cum își amintește, de-o frumusețe rară. Tatăl a avut o meserie care a atras dintotdeauna stimă și respect: era avocat la firma Odeon. Mama, o gospodină desăvârșită, a avut

grijă de fiica și de soțul ei, de grădină și de casă. „Am fost singură la părinți și, din păcate, nici eu nu am avut copii, deci voi fi și mai singură. Copiii mei sunt finii mei, pe care-i iubesc foarte mult. Îmi pare nespuse de rău că nu am copii, mai cu seamă pentru Damian, bărbatul meu, care îi adoră. Așa s-a întâmplat. Nu din cauza meseriei,

nu! Aveam sarcini toxice, greu de suportat. Am încercat odată și-mi pare rău că n-am dus sarcina la bun sfârșit. Trei luni de zile am suportat, dar am și făcut greșeli. M-am tratat cu fel de fel de medicamente ca să mi se taie greața și pe urmă am auzit că nu am făcut bine. Ca să nu fie influențat negativ copilul, am renunțat. Dar îmi

pare foarte rău...”

Căsuța în care a copilărit și în care a trăit până la 50 de ani se afla pe Calea Văcărești, lângă biserica Dobroteasa, în fundul unei alei. Era împrejmuită de o grădină plină de flori și de verdețuri. A fost demolată, odată cu sute de alte case și de amintirile celor care au locuit în ele. Carmen Stănescu revede

ASĂ PE JOS"

Are 75 de ani și se mândrește cu acest lucru. Joacă la Naționalul bucureștean, acolo unde a avut parte de multe succese, de mari realizări și miliarde de emoții. Este căsătorită cu actorul Damian Crâșmaru, alături de care duce o viață de vis. Nu neglijează lucrurile mărunte, despre care spune că alcătuiesc, în fond, viața. Nu rezistă fără să dea un ajutor cât de mic. A făcut-o și pe vremea comuniștilor când a fost „deputată de cișmele și garduri rupte”.

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: Arhiva personală ■

Carmen Stănescu la 3 ani

Mama actriței, în grădina casei din Calea Vacărești

ai școală. Termină și numaidecât intri la Conservator». Asta m-a potolit și într-adevăr așa a fost.”

„AM FOST O FIINȚĂ LINIȘTITĂ”

A urmat Conservatorul de Muzică și Artă Dramatică, la clasa doamnei Marioara Voiculescu, o mare actriță a vremii. Pe scenă a urcat întâia oară în urma unui concurs organizat de directorul de atunci al Teatrului Național, academicianul Tudor Vianu. A reușit cu o scenă din *Vlaicu Vodă*, piesă pe care a văzut-o la 7 ani. Primul său rol a fost Madame Bulow, în spectacolul *Madame Sans Gêne*. La scurt timp a jucat-o și pe Ileana Cosânzeana din *Înșir-te mărgărite*, de Victor Eftimiu. „Eram frumoasă de cădea lumea pe jos în sală când mă vedea. Au urmat piese și realizări frumoase, muncă multă, emoții, miliarde de emoții, cu care am rămas și astăzi. Fiecare spectacol e un examen, pentru că mereu vine alt public.” A fost mereu conștientă de frumusețea ei, dar acest lucru nu a făcut-o să-și piardă capul: „Să știi că am avut mai mult femeile la picioarele mele. Mă iubeau și mă apreciau, probabil că-și doreau să fie ca mine. Sigur că am avut succes și la bărbați, nici nu se

putea altfel – o femeie nu atât de frumoasă și tot are succes – dar nu mi-am dereglat viața. Am fost o ființă liniștită, cu teatrul în cap, cu familia și casa mea, cu dragostea mea, Damian Crâșmaru. Și am fost mulțumită în felul acesta. Nu regret absolut nimic.”

S-a ghidat întotdeauna după un principiu extrem de simplu: „Am pus seriozitate în tot ce am făcut. Cât de mic ar fi un lucru, vreau să-l fac bine și-mi dau tot interesul pentru asta. Nu neglijez lucrurile mărunte. Îmi plac și, în fond, viața este alcătuită mai mult din lucruri mărunte. Pe vremea comuniștilor am fost deputată de sector – cum spune Damian: «deputată de cișmele și garduri rupte». Dar am făcut foarte mult bine. Am internat mulți bătrâni în azile și-n spital. Sigur că, fiind actriță, aveam ușile deschise și puteam să mă duc să rezolv unele lucruri pe care mulți nu puteau, și-mi cereau mie ajutorul.”

Este preocupată de gospodărie, în special de ordine și curățenie. „Sunt maniacă în privința aceasta. Cred că pe mama am moștenit-o, însă exagerat. Mama era extraordinară, făcea singură totul, cu toate că am avut o femeie în casă, însă pe mama se bizuia toată gospodăria. Eu îi terorizez

cu plăcere anii petrecuți acolo. „Părinții mă adorau, dar au știut să mă și crească. Nu mă lăsau de capul meu. Mi-au dat o educație bună. Mi-aduc aminte că-mi intrase în cap să fac teatru, de când am văzut prima piesă, *Vlaicu Vodă*, la Teatrul Mare Național. La 7 ani am văzut acel spectacol și de atunci am fost fascinată de teatru. Pe la 16 ani, după vacanța de

iamă, când trebuia să încep școala, m-a apucat un fel de nebunie. Am spus că nu mai vreau școală, că eu vreau să fac teatru, că m-am săturat. Am început să-mi dau ifose. La care tata, cu o mare finețe și cu un tact extraordinar, mi-a spus: «Da, tată, teatru ai să faci, nimic altceva, numai ce vrei tu, dar întâi să-ți termini școala. De ce să râdă toți ceilalți de tine, că nu

Într-un spectacol televizat

Împreună cu soțul, Damian Crășmaru, în piesa „Diplomații”, regizată de Fintășteanu

Ileana Cosânzeana în „Înșir-te margărite”

Carmen, în aceeași grădină

În 1964 juca din nou cu Damian Crășmaru în „O femeie cu bani”, după Bernard Shaw

„Tatăl meu îl iubea foarte mult pe Damian”

pe ai mei. Și, în special, pe Damian. El se încălță la ușă, dar își dă seama că a uitat ceva și intră cu pantofii. Și eu, odată mă uit la el și-i zic: «Să nu-ndrăznești. Să nu-ndrăznești mai mult.» Și el știe și moare de râs. «Atunci, mamă, dă-mi tu ce-am uitat.» Asta face parte din joaca noastră, fiindcă ne jucăm teribil de mult. Ne jucăm, ne distrăm, râdem împreună. Suntem extraordinar de uniți și de fericiți unul lângă celălalt. Și ne purtăm de grijă foarte mult.

Ce mai fac? Mă apăr. Încerc să mă apăr de urât, de murdărie, de prostul gust care ne înconjoară cu insistență. Refuz toate porcăriile transmise pe majoritatea canalelor de televiziune, începând cu filmele degradante, mizerabile, care ne urătesc viața, viața asta scurtă pe care o are omul. Decât să învățăm din filmele venite de departe cum să spargem o bancă, să ne aruncăm prin geamuri de la etajul 70 sau să ne fugărim pe acoperișuri, zău că ne-ar folosi

și ne-ar face mult mai bine să vizionăm spectacole de înaltă ținută artistică, de la noi și din străinătate, cu mari actori, mari cântăreți, mari balerini. Am văzut de curând pe canalul TV MUZZIK un magnific spectacol de operă, transmis de la Covent Garden din Londra, cu *Traviata*, în interpretarea superbe Angela Gheorghiu, româncă noastră care a îngenuncheat tot Occidentul cu glasul și frumusețea ei. La noi, rareori e înghesuită câte o piesă de teatru sau altă manifestare artistică, la o oră târzie, pe anumite canale care încă mai păstrează bunul simț și respectul față de poporul și cultura noastră, dar...”

LINIE DE TAROT

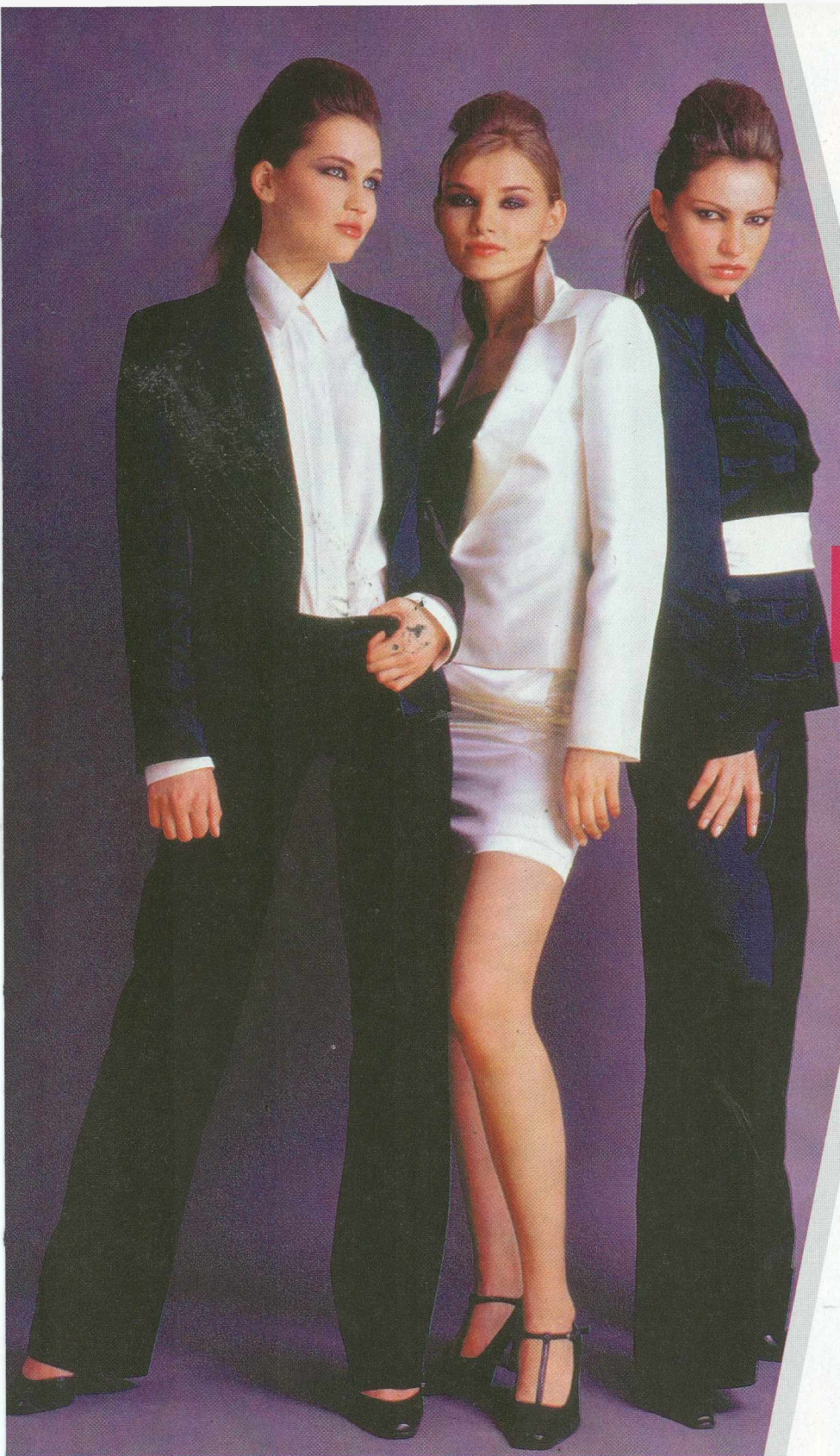
NON STOP

Tarif 11.900 lei minutul

DACĂ AI PROBLEME DE SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE SUNĂ ȘI NOI TE VOM AJUTA!

ÎN DIRECT

01-8990078

Concurs: Tina R.!

Premiu în valoare de
2.000.000 lei

H@ppy

primăvară-vară 2001

Fii fericită!
Îmbracă-te
Tina R.!

Tina R.
stilul contează

Din această lună, în rețeaua
națională a magazinelor Tina R.,
cea mai recentă colecție «H@ppy»,
primăvară-vară 2001 și noua linie,
de lux, «R. by Tina R.»

Care este numele noii linii, de lux, a casei Tina R.?

Magazine Tina R.: BUCUREȘTI: Magazin Unirea, et. 1, Piața Unirii nr. 1 ● Calea Victoriei nr. 83-85 ● București Mall, Calea Vitan nr. 55-59 ● IAȘI: Iulius Center, et. 1, Bd. Tudor Vladimirescu ● CONSTANȚA: Magazin Tomis, et. 1, str. Ștefan cel Mare nr. 36-40 ● Magazin GEMMA, Piața Ovidiu, nr. 2 (NOU) ● FOCȘANI: Magazin Luxor, Bd. Unirii nr. 55 ● SIBIU: str. Nicolae Bălcescu nr. 9 ● SINAIA: Magazin Ada Shop, Bd. Carol I nr. 27 ● TIMIȘOARA: Magazin BEGA, et. 2 (NOU) ● BRAȘOV: Magazin Galleria, str. Mureșenilor nr. 8 ● Magazin Star, str. N. Bălcescu nr. 62 (NOU) ● BACĂU: Magazin Luceafărul, str. Nicolae Bălcescu nr. 3 (NOU) **Magazin S.T.R.A.D.A.:** București Mall, Calea Vitan nr. 55-59 ● **Magazinul R. by Tina R.:** București, Mario Plaza, Calea Dorobanților nr. 172 (NOU)

Trimiteți răspunsul pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **1 aprilie 2001**, data poștei.

GATA CU HI

Cei prezenți la Muzeul Literaturii Române au recunoscut că Gabriela Vrânceanu Firea este o poetă plină de autenticitate

Florian Pittis, idolul fiului Gabrielei, nu a lipsit de la lansarea cărții de poezie

Cristian Topescu, noul purtător de cuvânt al Stelei, meditează probabil la poziția pe care o va ocupa echipa de fotbal în campionat

● Gabriela Vrânceanu Firea s-a lansat în lumea poeziei. A așteptat răbdătoare să-și termine mandatul la Guvern ca să poată pași cu fruntea sus în mijlocul celor care se „zbenguiesc” cu metaforele. Și, la 21 februarie, orele 13, și-a invitat prietenii la Muzeul Literaturii Române ca să serbeze împreună apariția volumului „O altă lume”.

● În ultima joi a lunii, colegii de la VIP obișnuiesc să organizeze, sponsorizați de Cazino „Mărul de aur”, o petrecere mondenă în toată regula. Și cu un scop precis: acordarea premiilor „Top exploziv”. În luna februarie s-au dat următoarele premii: Eleganță – Paula Seling; Creație publicitară – emisiunea „Marcă înregistrată” (PRO TV), prezentată de Andi Moisescu; Evenimentul lunii – Târgul de bărbați organizat de „Smart”; Excentricitate – Gheorghe Zamfir; Televiziune – „Orient Expres” (Antena 1), moderată de Stelian Tănase; Omul lunii – Ion Crăciunescu; Managerul lunii – Ilie Marcu (EBA Optics).

● În aceeași zi cu premiile Top Exploziv, la 22 februarie, Călin Geambașu și-a lansat „Ploaia de stele” în variantă CD și casetă. Au fost prezenți foștii săi colegi de la „Școala Vedetelor”.

Care să fie subiectul atât de incitant al discuției lui Peter Imre cu Andi Moisescu și Dan Chișu? Femeile, fotbalul, politica? Sau, poate, afacerile?

Stelian Tănase și Ion Crăciunescu, surprinși schimbând numere de telefon. Poate pentru o dezbateră pe teme fotbalistice la „Orient Expres”

Iustinian Radu, organizatorul Târgului de bărbați

Familia Tănăreanu este văzută tot mai des la evenimente mondene

BERNAREA!

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■

Gianina cea băgăcioasă
și-a găsit loc drept în sufletul
lui Gheorghe Turda

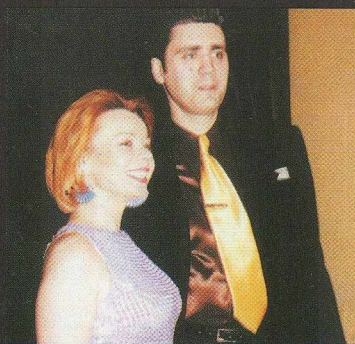
Daniel Daianu schimbă politeturi cu Peter Imre și iubita lui, Corina Dănilă

Paula Seling, încântată
de premiul pentru Eleganță

Cristina de la „Blondi” este mândră de dragostea ei

Ica Zăman, de la „Mărul de aur”,
și-a primit cu zâmbetul pe buze toți
invitații. Inclusiv pe fiul Zinei
Dumitrescu

Iulia Frățilă a hotărât să-și scoată iubitul în public

Carmen Trandafir este chiar îndrăgostită de vreme
ce nu și-a mai ascuns iubitul

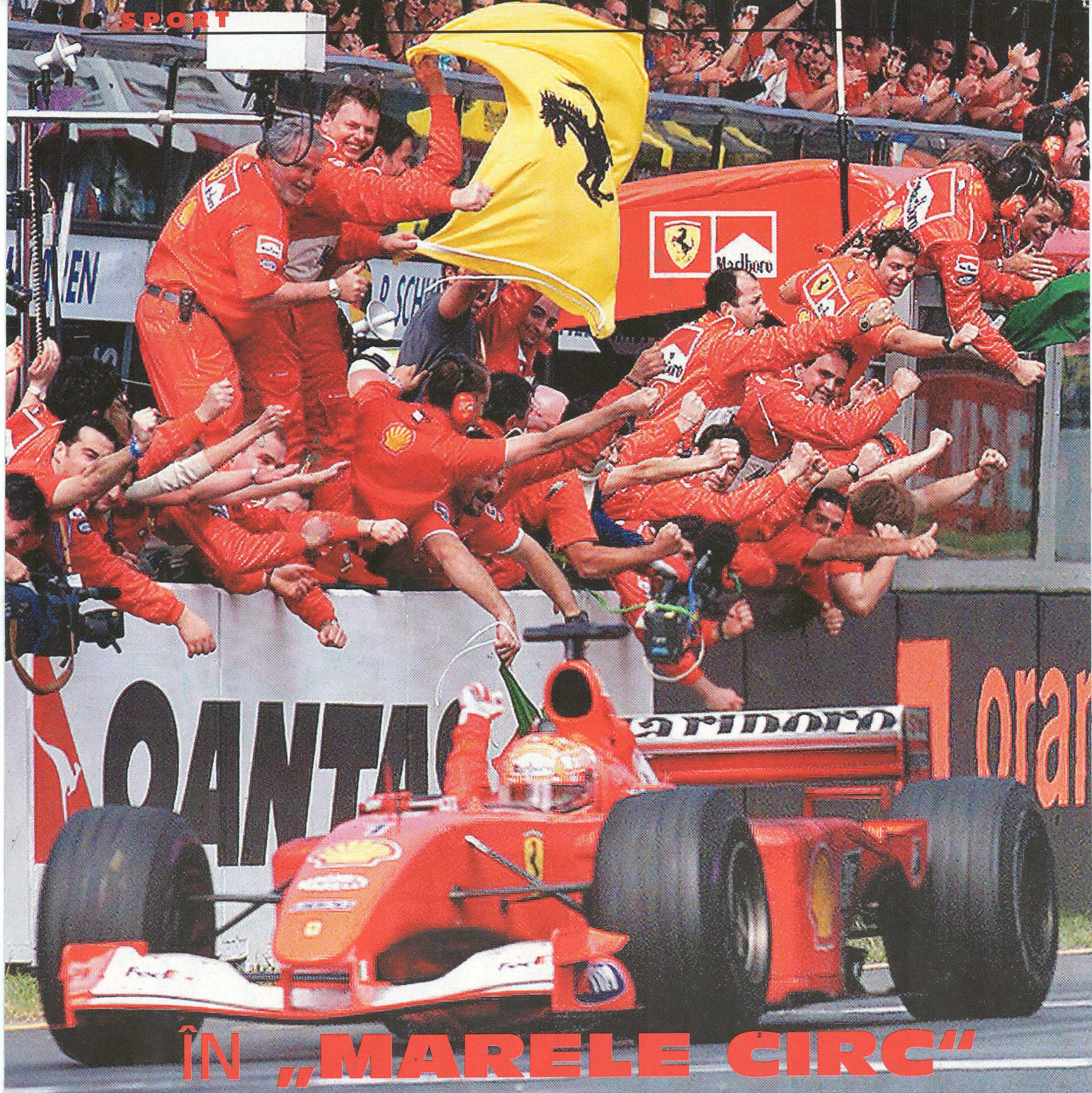
Călin Geambașu împreună cu bunica lui

Ioana Bănescu (în roșu), „solul” primarului Capitalei
la petrecerea VIP

Călin a fost „susținut” de o parte
din „Școala Vedetelor”

ÎN „MARELE CIRC”

Formula 1

S-AU APRINS LUMINILE VERZI

Pagini realizate de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: EPA – ROMPRES ■

Triplul campion mondial Michael Schumacher „execută” un dublu salt

C-aşa-i în tenis, primul turneu de Grand Slam are loc în fiecare an la Antipozi. Dar iată că şi prima din cele 17 curse care compun Formula 1 şi-a aprins luminile verzi tot în Australia. Aşadar, în prima duminică a primăverii, pe circuitul „Albert Park” din Melbourne, 11 echipe şi 22 de piloţi (patru debutanţi) au luat startul într-o nouă ediţie a „Marelui Circ”. Dintre participanţi se remarcă „veteranul” (37 ani) Jean Alesi (Prost Ferrari) – 194 curse, dar o singură victorie!, finlandezul Mika Hakkinen (West McLaren Mercedes) – 145 curse, 18 victorii şi două titluri mondiale, germanul Michael Schumacher (Scuderia Marlboro Ferrari) – 143 curse, 44 victorii şi trei titluri supreme, precum şi coechipierul acestuia din urmă, brazilianul Rubens Barrichello – 130 curse, o victorie. Bineînţeles, anticipările ne arată că lupta pentru supremaţie se va da tot între bolizii roşii ai lui Ferrari (care s-a impus în stagiunea trecută atât la piloţi cât şi la constructori) şi „săgeţile argintii” ale lui

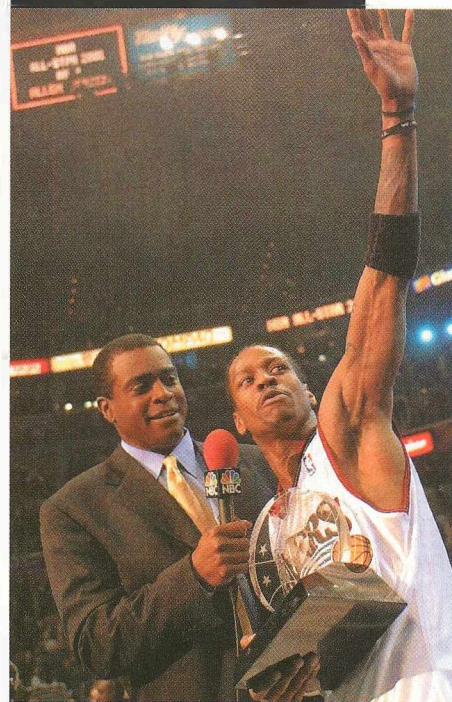
McLaren. Altfel, constatăm că, potrivit măsurilor luate de FIA pentru creşterea siguranţei, monoposturile sunt mai mari (a fost lărgit cockpit-ul), înălţimea aripii faţă de sol a crescut de la 5 la 10 cm, s-a redus la trei numărul aripioarelor din partea superioară (anul trecut era nelimitat), iar driverii trebuie să poarte un dispozitiv de protecţie a gâtului. De asemenea, în domeniul pneurilor, prin revenirea sa Michelin a „spart” monopolul lui Bridgestone. Ca un fapt de culoare, canadianul Jacques Villeneuve a fost părăsit de logodnică (Danii Minogue), iar germanul Ralf Schumacher s-a afişat cu noua iubită (Cora). Coincidenţă, ambii vor fi implicaţi ulterior într-un grav incident.

Mari emoţii pentru numeroşii fani ai lui „Schumi” atunci când la antrenamentele de vinerea, acesta a executat un dublu salt, din fericire idolul lor scăpând nevătămat. Mult mai puţine palpităţii în cursa propriu-zisă, ambele maşini Ferrari fiind primele pe grila de start.

Campionul mondial en-titre s-a instalat confortabil la conducere, avantajat şi de caracteristicile circuitului – pe cei 5,303 kilometri există o singură linie dreaptă, ceea ce oferă puţine posibilităţi de depăşire. Hakkinen i-a luat totuşi plasa, dar numai până când a avut ghinionul de-a se înfige direct în parapet (turul 26). Schumacher reeditează astfel succesul din sezonul trecut, acoperind cele 58 de tururi în 1:38,26.533, cu o viteză medie de 187,464 km. Din păcate, premiera a fost lipsită de baia cu şampanie, în semn de doliu faţă de tragica dispariţie a unui comisar de traseu, lovit de o roată desprinsă în urma impactului maşinii lui Villeneuve cu aceea a lui R. Schumacher (turul 5).

În clasamente, M. Schumacher a acumulat 10 puncte, urmat de scoţianul David Coulthard (McLaren) – 6 p. şi de R. Barrichello – 4 p., iar la „constructori” – Ferrari 14 p. şi McLaren 6 p.

Baschet ALL-STAR GAME LA JUBILEU

Deşi tot mai multe voci susţin că baschetul profesionist american a încetat să mai cunoască strălucirea de odinioară (afirmaţie justificată dacă ne gândim doar la retragerile din activitate a unora ca Magic Johnson, „Sir” Charles Barkley sau Michael „Air” Jordan), cea de-a 50-a ediţie a tradiţionalei confruntări anuale dintre cele două „conferinţe” a atras totuşi în MCI Center din Washington peste 27.000 de spectatori. Rezultatul (111-110) are mai puţină importanţă, ca şi faptul că în prezent „Estul” conduce cu 31-19 în faţa „Vestului”. Clou-ul întrecerii l-a constituit evoluţia lui Allen „The Answer” Iverson (doar 1,83 ml), care a reuşit 15 puncte în ultimul „sfert” al jocului (dintr-un total de 25 reuşite ale sale), fiind desemnat M.V.P.-ul seriei (foto, în dreapta).

Atletism

AVANCRONICA UNOR VICTORII AȘTEPTATE

**Gabriela Szabo exultă
după stabilirea noului
record mondial
la 3.000 m (8:32,88)**

a două-trei medalii, delegația României a fost alcătuită inițial din nouă atlete și trei atleți. Ca de obicei redus, numărul băieților a scăzut și mai mult prin absența vicecampionului european la lungime, Bogdan Tăruș, din cauza unei accidentări. Desigur, speranțele noastre se îndreptau spre Gabriela Szabo (care avea de rezolvat dilema participării atât la 3.000 m cât și la 1.500 m), Monica Iagăr-Dinescu (înălțime), Ionela Târlea (200 și 400 m), Violeta Beclea-Szekely (1.500 m) și, de ce nu?, Ionuț Pungă (triplusalt) sau Gheorghe Gușet (greutate).

OGLINDĂ, OGLINJOARĂ

Ce te faci atunci când două realmente valoroase sportive (culmea, aparținând de aceeași grupare – C.S. Rapid București) se apucă să se sfădească prin presă sau pe la televiziuni pe criterii estetice (fizionomia sau ținuta lor în alergare)? Ei, bine, se ajunge acolo ca una (Violeta) să o dea în judecată pe cealaltă (Gabriela). Să sperăm însă că totul se va încheia pe cale amiabilă și rivalitatea se va transfera în lupta amândurora cu acele cronometrului (la Birmingham, Gabi a corectat recordul mondial în proba de 3.000 m, iar „Vio” s-a impus în cursa de 1.500 m la Stockholm).

Dacă în primele două luni de zile din acest nou mileniu nu au fost programate competiții internaționale în care sportivii noștri să fie angrenați cu șanse reale (cel mai tare ne „doare” absența de la „mondialele” de handbal masculin), iată că în „luna mărtisorului” atletismul româ-

nesc a avut prilejul să-și dovedească încă o dată valoarea de necontestat. Astfel, după C.M. în sală de la Maebashi '99 (trei medalii de aur și una de argint) și mai ales după Olimpiada australiană (un „aur” și record olimpic, de câte două ori „argint” și „bronz”), ediția

C.M. „indoor” de la Lisabona reprezenta tocmai o astfel de confirmare. Din păcate, procesul tipografic și perioada de desfășurare a competiției (9-11 martie) nu au fost compatibile, astfel încât ne vom rezuma la câteva simple anticipări.

Având ca obiectiv cucerirea

UN VIS TOT MAI ÎNDEPĂRTAT

Andrei Pavel

CUPA DAVIS

În anul 1899, americanul Dwight Davis, student la Harvard, a comandat trofeul care-i poartă numele: Acesta a fost format inițial dintr-o cupă (botezată de contemporani „salatieră”) și o tavă, ambele din argint. „Salatiera” are 198 kg, o înălțime de 80,5 cm și un diametru maxim de 96 cm ● În 1900, la Longwood Cricket Club din Boston a avut loc primul meci de Cupa Davis (S.U.A. – Anglia 3-0, ultimele partide de simplu nemiadisputându-se). Din echipa americană a făcut parte și Davis ● În 1981 corporația japoneză NEC a devenit sponsor principal al competiției, făcând posibilă acordarea premiilor în bani ● În același an s-a înființat Grupa Mondială formată din cele mai puternice 16 reprezentative naționale din lume ● De-a lungul istoriei centenare, numai zece națiuni au reușit să câștige trofeul ● Participantă pentru prima oară în competiția de Cupă Davis în 1922, România a ajuns în trei finale (1969, 1971, 1972), cu marii noștri sportivi Ilie Năstase și Ion Țiriac ● În 1981, când s-a schimbat sistemul competițional, echipa României a fost plasată în Grupa Mondială, unde a jucat până în 1984 ● După o pauză de 12 ani, în 1996 echipa noastră a revenit în grupa de elită, doar pentru un an ● În septembrie 1999 am ratat barajul de promovare chiar în fața Germaniei (1-4 la București) ● „Va veni și șansa noastră”, spunea atunci

realizatorul unicului punct, Andrei Pavel ● Într-adevăr, șansa a venit în anul 2000, atunci când România a întrecut cu 3-2 pe Zimbabwe, la Harare (Pavel a câștigat ambele meciuri de simplu și „dublul” alături de Gabriel Trifu) ● A urmat însă reîntâlnirea cu Germania, la Braunschweig (9-11 februarie) ● Din nou Pavel a încercat imposibilul: victorie în fața lui Nicolas Kiefer și la dublu (alături de Trifu), dar a cedat în fața lui Tommy Haas scorul general fiind 3-2 în favoarea gazdelor ● În afara celor doi citați, România mai dispune de Adrian Voinea (accidentat la ora meciului), Dinu Pescariu (temându-se că va fi doar rezervă, a refuzat să facă parte din lot), Răzvan Sabău, Ion Moldovan (care a jucat și a pierdut o partidă) și de George Cosac – jucători aflați între primii 500 în clasamentul ATP ● Apelând la statistică, în 1998 existau 152 de secții cu un total de 9.894 tenismeni (copii, juniori și seniori, băieți + fete), dintre care doar 579 „adulti”! ● Și atunci, de unde performanță?! ● Să mai spunem că, pentru victoria reportată, jucătorii germani au avut o primă totală de 400.000 de mărci ● Fără comentarii.

În turneul de la Dubai,

Martina Hingis a triumfat pentru a treia oară în acest an (6-4,

6-4 în finală cu francezoaica Nathalie Tauziat), victorie care se adaugă celor realizate la Sydney și Doha. De menționat că elvețianca a mai avut două prezențe în finală, la Australian Open și Tokio.

GEORGE ARION

O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI

VOLUMUL I
1975 - 1989

CONCURS

Premiu:
O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este prețul revistei „Flacăra“?

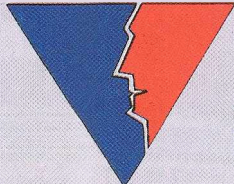
☐ 19.800
☐ 14.800
☐ 21.300

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **1 aprilie 2001, data poștei**

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:
Consultație și examene paraclinice în valoare de **500.000 lei**

CABINET INDIVIDUAL „Dr. CRISTIAN CIOCĂLTAN”
MEDICINĂ GENERALĂ – MEDICINĂ DE FAMILIE
EXPLORĂRI PARACLINICE
EKG – ECOGRAFIE

Cabinetul și laboratorul sunt concepute și dotate la standarde medicale internaționale, după model german.

Adresa: Calea Moșilor 290, Bl. 36, Sc. 1, Ap. 2
Telefon: 212.33.26
Urgențe: mobil 092.25.75.45

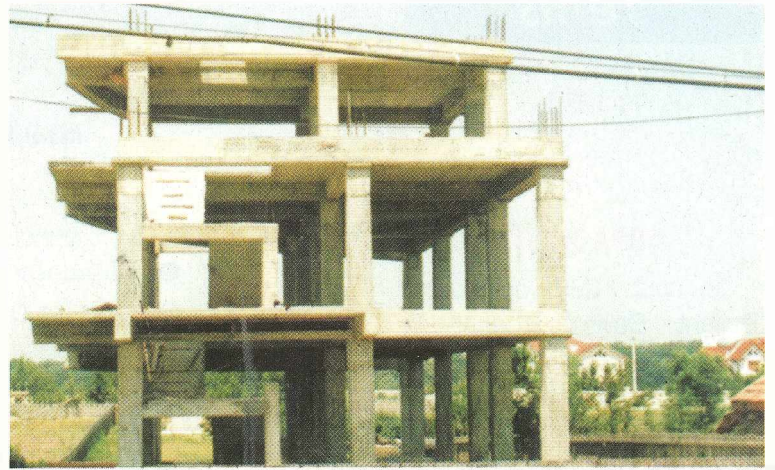
Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **1 aprilie 2001, data poștei**

Concurs sponsorizat de PARAMED – Cabinet de Medicină Generală

VENDETĂ CU PARFUM DE SNAGOV

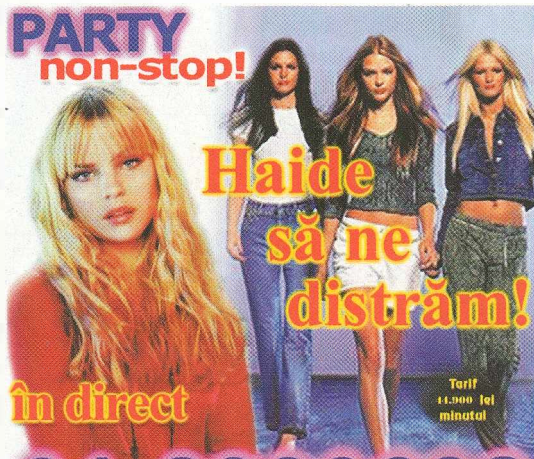
Anatolie Paniș e scriitor fost deținut politic și locuiește în Snagov. A editat un ziar local, care mergea bine. Greșeala domnului Paniș e că și-a luat prea în serios datoria de jurnalist și a supărat pe cine nu trebuia. El a publicat în ziarul local *Snagov* o serie de anchete „beton” în care dovedea că primarii comunei din '90 și până acum au făcut mânărie cu terenuri în valoare de 7 milioane de dolari, i-au împroprietat pe diverși potențaiți din varii domenii cu loturi valoroase cu toate că respectivii nu aveau nici o legătură cu comuna Snagov, că au modificat ilegal titluri de proprietate. Fostul primar Nicolae Marinescu l-a dat în judecată pentru calomnie pe dl Paniș. Cum căile justiției sunt încurcate rău, procesul a ajuns tocmai la tribunalul din Sinaia! Aici o doamnă judecătorească l-a condamnat la rezeală pe dl Paniș la o amendă penală. Inculpatul nu a fost lăsat să vorbească decât un minut și nu i s-a permis să-și prezinte dovezile. Amendă penală nu e mare, dar condamnarea a fost o lovitură morală. Fostul deținut politic va avea iar cazier!

Supărat, dl Paniș ne-a zis: „Prefer să merg iar la pușcărie! După ce în anii '50 am fost închis pentru că am vorbit despre Basarabia, acum vendeta miliardarilor ale căror escrocherii le-am dovedit vrea să mă transforme în infractor. Știu că am dreptate și sunt gata să merg cu dreptatea mea la pușcărie.”

Vom monitoriza în continuare ce se întâmplă cu dl Paniș. Nu de alta, dar și noi suntem jurnaliști, și la o adică putem păți la fel.

T. R. jr.

PARTY non-stop!

Haide să ne distrăm!

În direct

01-8990632

Tarif 11.000 lei/minut

PARTY non-stop!

Nu mai esti singur!

ÎN DIRECT

01-8990672

Tarif 11.000 lei/minut

NATALIA OREIRO FILMEAZĂ LA CASTELUL „DRACULA”

Sfinx Experience CDA, PRO TV și ACASĂ o aduc pe Natalia Oreiro în România. Cântăreața de origine uruguayana va concerta la București pe 14 și 15 martie și la Timișoara pe 17 martie. Biletele pentru spectacolele din Capitală, ce vor avea loc la Sala Polivalentă cu începere de la ora 20,00, s-au pus în vânzare la Sala Polivalentă, Sala Palatului, Magazinul Muzica, Hollywood Music & Film, București Mall și sunt în valoare de 349.000 lei, 499.000 lei, 699.000 lei și 980.000 lei.

Natalia Marisa Oreiro Iglesias este actriță, cântăreață și model. La 23 de ani este cea mai strălucitoare stea de pe firmamentul show-biz-ului argentinian. Ea locuiește într-un castel construit în 1887, pentru care a plătit 650.000 de dolari – scările și băile sunt din marmură de Carrara, iar în grădina de mari dimensiuni există arbori seculari. Albumul său de debut, intitulat *Natalia Oreiro*, s-a vândut foarte bine și i-a adus interpretei primul Disc de Aur. Cu single-ul *Cambio dolor*, cântăreața a câștigat Discul de Platină. Al doilea său album, *Tu veneno*, a fost înregistrat la Los Angeles și conține 14 melodii în stil pop-rock, gitan și balade. Pentru două dintre ele, Nati este coautoare. Pe timpul șederii în țara noastră va face un videoclip, ale cărui filmări vor avea loc la castelul „Dracula”. Va apărea în direct la emisiuni televizate ale posturilor PRO TV și ACASĂ.

C.M.

PARLAMENTARIII AU ȘUTIT ICOANELE UNOR FETIȚE DE 14 ANI

Deși Valea Jiului este cunoscută mai degrabă ca o zonă eminentă minieră, gingașă și sensibilitate artistică și-au făcut totuși loc în sufletul a două fete de lucrători în subteran. Cristina Rădulescu și Adriana Boantă sunt eleve în clasa a VIII-a a Școlii nr. 5 din Petrila. În urmă cu aproape doi ani, profesorul Robert Hummel a inițiat un cerc de desen. Spre surpriza sa, Cristina și Adriana au dovedit o măiestrie deosebită în mănuierea penelului. Icoanele pe sticlă realizate de micuțele artiste au depășit de mult granițele Petriței ori ale Petroșaniului. Deoarece sunt la vârsta la care arta contează mai mult decât banii, pictorițele au făcut o mare expoziție cu vânzare și au donat toate încasările asociațiilor care se ocupă de copiii bolnavi de SIDA. În cele din urmă, faima lor a ajuns și la București, ocazie cu care, în toamna trecută, le-a fost organizat un vernisaj la Palatul Parlamentului. Până aici toate bune și frumoase numai că politicienii noștri de atunci și de acum (o parte însemnată chiar) au uitat să le mai restituie fetelor din Petrila icoanele. Tipic, nu?

C.E.

CONCURS

Premiu:

O masă pentru două persoane în valoare de **500.000 lei**

SAHIB, RESTAURANT INDIAN

(tradițional)

Str. Teodosie Rudeanu (lângă Primăria Sector 1 – Bd. Banu Manta)

București – România – Tel/Fax: 01/222.18.55 – 12⁰⁰ – 24⁰⁰

PETRECEȚI CLIPE DE NEUITAT ÎNTR-O ATMOSFERĂ INTIMĂ

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de SAHIB – Restaurant INDIAN

CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de **350.000 lei**

Întrebare: Care este protagonistul rubricii „Amintiri“?

Cristina Stamate

Carmen Stănescu

Ana Blandiana

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NEMIRA

CASA

ELISABETA
RESTAURANT & TERASĂ

- Locul ideal de întâlnire cu prietenii sau cu partenerii de afaceri
- O bogată varietate a meniului la cele mai accesibile prețuri și o servire ireproșabilă
- Delicioase preparate cu specific românesc și internațional, rețete speciale cu puține calorii

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

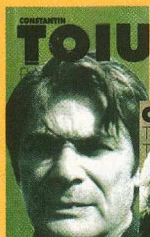
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de CASA ELISABETA

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Întrebare: Care este titularul rubricii „Mașina de scris” din revista „Flacăra”?

- ☐ Remus Andrei Ion
☐ Alex. Ștefănescu
☐ Horia Pătrașcu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

CONCURS

Premiu:
Produse cosmetice
în valoare de
500.000 lei.

Întrebare: Ce extract natural din plante conține crema revitalizantă?

- ☐ chamomillae ☐ calendulae ☐ thymi

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de ELMIPLANT

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Întrebare: Câți ani de la apariție împlinește revista FLACĂRA?

- ☐ 70
☐ 85
☐ 90

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

Câștigătorii concursurilor din revista Flacăra nr. 2 sunt:

☛ Concurs „O istorie...” - IOZEFINA SEEMANN -
str. Poligonului bl.C3, ap.5, cod 2500,
Alba Iulia, Jud. Alba

☛ Concurs Nemira - ANA MARIA JIPA -
b-dul. N. Titulescu bl.31, sc.B, ap.6, cod 0500,
Slatina, Jud. Olt

☛ Concurs Niculescu - IRINA BARTOȘ -
str. Iuliu Maniu nr.2-10, sc.A, et.2, ap.6, cod 2900,
Arad, Jud. Arad

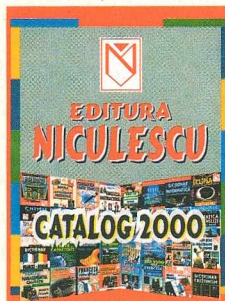
☛ Concurs Albatros - MIHAELA DIMA -
b-dul Republicii nr.27, bl.A12, ap.11, cod 5600,
Piatra Neamț, Jud. Neamț

☛ Concurs Casa Elisabeta - GETA DIACONU -
str. Octavian Goga nr.24, bl.M62, sc.2, ap.58, cod
74244, sector 3, București

☛ Concurs Sahib - CRISTINA NOUR -
str. Cercetătorilor nr.2, bl.24, sc.2, ap.39, cod
75655, sector 4, București

☛ Concurs Elmiplant - ILEANA NEGREANU -
com. Bechet, cod 1183, Jud. Dolj

☛ Concurs Paramed - MARIANA PETCU -
str. Brașoveni nr.33, bl.B10, et.1, ap.6, sector 2,
București

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Întrebare: Care este realizatorul rubricii „Profil”?

- ☐ Carla Mihăilă
☐ Ana Barton
☐ Liliana Petruș

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Previziuni - aprilie 2001

Caracterizare generală

O perioadă favorabilă comunicării și călătoriilor. Nevoia de comunicare va fi mare, iar dialogul cu cei din jur va fi prilej de a lega noi prietenii. Activitățile sociale vor fi cât se poate de binevenite. Cei care sunt implicați în activități intelectuale sunt avantajați.

Text: CRISTINA VANEA

Berbec

Banii pe care îi așteptați vor veni cu ceva întârziere, situația dv. financiară reglementându-se spre sfârșitul lunii. În rest, veți avea parte de o mulțime de evenimente, de discutat, de luat decizii. Situația, în ansamblu, vă avantajează, așa că ați putea demara o nouă acțiune.

Taur

Eforturile dv. se concentrează asupra situației financiare. Sunt șanse ca aceasta să se îmbunătățească în mod evident. Șefii vă apreciază inițiativele și n-ar fi exclus să vi se stabilească noi responsabilități în plan profesional. Prietenii vă vor sprijini pentru punerea în practică a unuia dintre proiectele dv. secrete.

Gemeni

Calitățile de care dați dovadă vor ieși în evidență oriunde vă veți duce. Șansa este de partea dv., așa că profitați de ea și încercați să rezolvați cât mai multe dintre problemele cu care vă confrunțați. Veți avea ocazia să vă faceți relații, care vă vor sprijini la nevoie. Dacă doriți să călătoriți, toate vor ieși așa cum vă doriți.

Rac

O reușită în plan material vă va demonstra că eforturile dv. nu au fost în zadar. Ați putea primi o ofertă de colaborare, care se va dovedi a fi cât se poate de avantajoasă. Dacă aveți de finalizat o activitate intelectuală, de plecat la o bursă, nici un obstacol nu vă va sta în cale.

Leu

Problemele cu care v-ați luptat până acum au toate șansele să se rezolve. Starea dv. generală este mai bună, ceea ce vă permite să vă implicați în activități deosebite. Popularitatea în rândul persoanelor de sex opus atinge un maximum; există condiții pentru a face o cucerire.

Fecioară

În carieră sunt șanse maxime să aveți o reușită. Șefii vă apreciază inițiativele și conștiinciozitatea. Totuși, ar fi bine să nu dați curs impulsivității, care, mai mult ca sigur, vă va determina să faceți greșeli. La serviciu va trebui să reluați unele activități care nu au fost finalizate la timp.

Balanță

Nu aveți rezultatele pe care le așteptați; ar fi cazul să dați dovadă de mai multă răbdare. Vi se vor face diverse propuneri de divertisment, care mai de care mai atractive. Până pe 20 aprilie, nu demarați activități noi; limitați-vă la finalizarea celor deja începute.

Scorpion

Investițiile trebuie făcute cu maximum de atenție. La serviciu se vor derula o mulțime de evenimente care vă vor ține cu sufletul la gură până spre sfârșitul lunii. În ceea ce privește sănătatea, atenție, căci orice simptom tratat cu superficialitate poate avea repercusiuni extrem de neplăcute.

Săgetător

Beneficiați de o excelentă energie fizică, pe care ar fi bine să o canalizați spre un scop precis. Dacă aveți nevoie de un colaborator, mai mult ca sigur veți găsi pe cineva care să se ridice la nivelul exigențelor dv. Partenerul de viață sau o altă rudă apropiată va avea niște realizări pe care le veți sărbători împreună.

Capricorn

O perioadă în care va trebui să munciți mult, iar rezultatele se vor vedea mai ales în plan material. Ați putea obține o sumă de bani în urma unei activități intelectuale – a unui examen – sau ca urmare a unui contract pe care îl veți semna. De asemenea, ați putea obține o aprobare la o cerere mai veche sau rezolvarea unei situații dificile legate de casă.

Vărsător

Traversați o perioadă excelentă din punct de vedere sentimental. Produceți o impresie deosebită asupra persoanelor de sex opus din anturajul pe care îl frecvențați. Lucrurile vă ies mai ușor și sunteți cât se poate de eficient în tot ce întreprindeți. Șansele de a călători sunt maxime.

Pești

În casă sunt posibile realizări – ați putea să vă îmbunătățiți confortul sau ați putea cumpăra un obiect electrocasnic. Sunteți mai optimist și mai încrezător în viitor; planurile dv. secrete ar putea prinde contururi reale. Posibile câștiguri prin intermediul serviciului.

NON STOP ASTROLOGIE

Tarif 11.000 lei minutul

IN DIRECT

SUNĂ SI AFLĂ CUM STELELE ÎTI INFLUENȚEAZĂ VIAȚA!

01-8990016

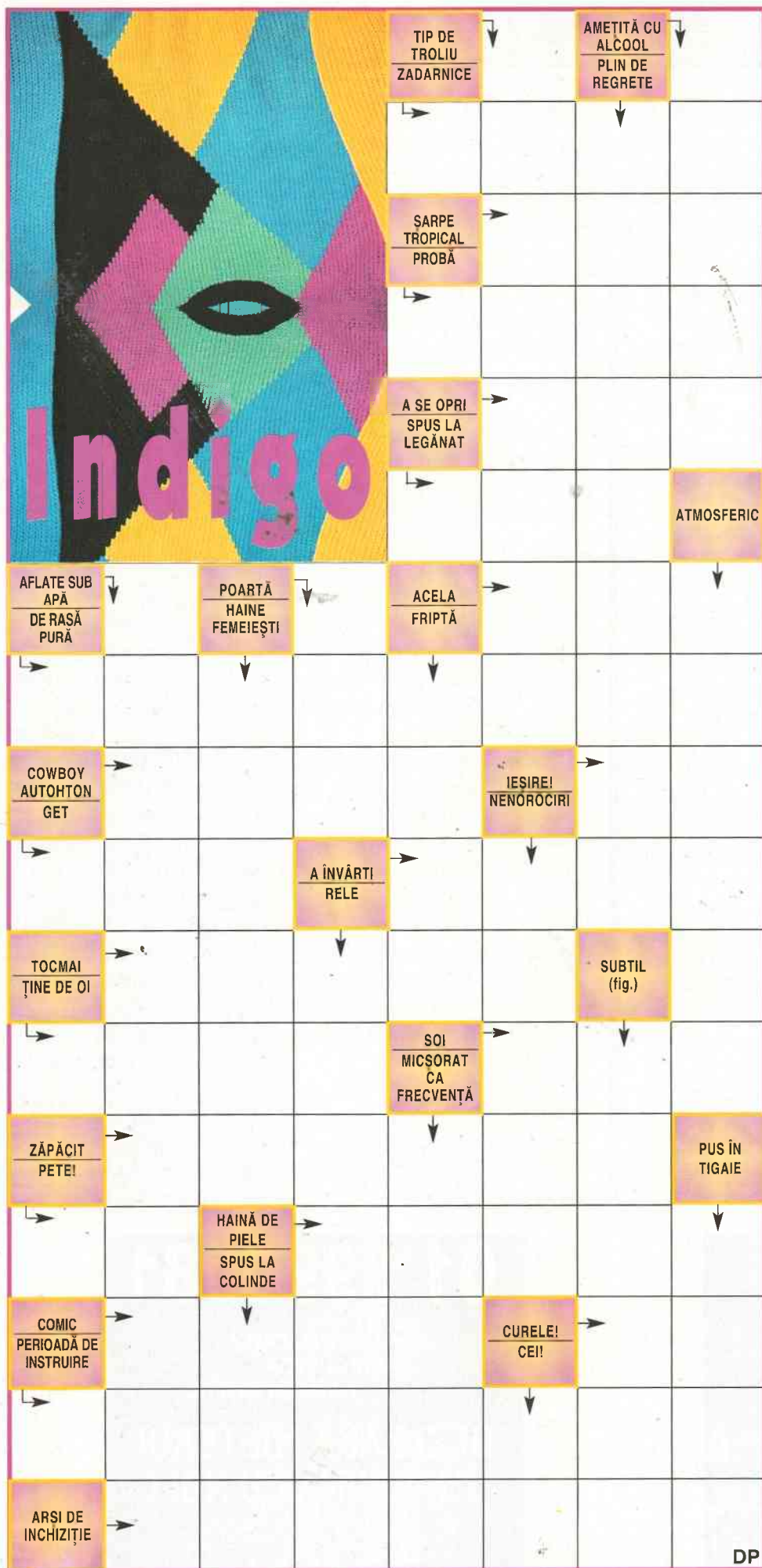
01 8990081

ÎN DIRECT

NUMEROLOGIE NON STOP CARTOMANȚIE

DEZLEAGĂ MISTERUL ÎMPREUNĂ CU NOI!

LINE DE TAROT

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

Director executiv: BEATRICE ANCA ARION

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Contabil șef: ELENA ANGHEL

Secretariat: ILEANA TEȘULEANU Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Redactor-șef: ALEXANDRU ARION

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniță

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Ana Barton,
Grigore Constantinescu, Remus Andrei Ion, Victor Niță, Horia
Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zoroianu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opailt
(Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor-șef: DANIEL POPA

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoruță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Cătălin Helișan, Valerică
Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Ionel Blagoci, Liliana Crețu, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28 222.67.38, fax.
224.37.13, la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

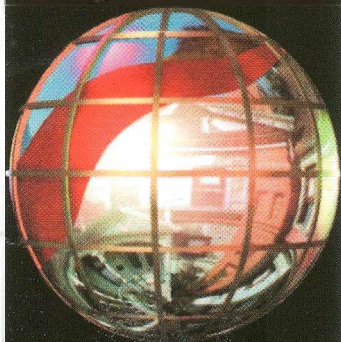
Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru
conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în
cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsa-
bilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

CONIMPEX

CONSTRUCȚII ȘI SERVICII

SEDIUL CENTRAL:
ROMÂNIA - BUCUREȘTI
Calea 13 Septembrie
Nr. 129 - Sector 5
Tel.: 01-411 33 46
Fax: 01-140 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL.

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul Național al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Ialomița, Covasna și Brașov.

Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale, drumuri și poduri, lucrări edilitare, etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermedieri imobiliare.

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER

PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE

CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI

HOTELURI ȘI SPITALE

CASE ȘI VILE

RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Banca de care aveți nevoie !

București, sector 3, b-dul Regina Elisabeta nr.5. Tel./Fax: 01-315 82 99 <http://www.bcr.ro>; e-mail: bcr@bcr.ro